

ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเตอซันซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่าน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

นางสาวมะลิวัลย์ ศรีธวีวัตต์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF A READING EMPOWERMENT PROGRAM BASED ON DAO DE XINXI TECHNIQUES ON
READING ABILITY OF FIFTH GRADE STUDENTS

Miss Maliwan Sritaveewat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Elementary Education
Department of Curriculum, Instruction, and Educational Technology

Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าต่อจีนซี
ที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5

โดย

นางสาวมะลิวัลย์ ศรีธวัชต์

สาขาวิชา

ประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์

คณะกรรมการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ พชรพรรณ จันทร์วางศุ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ลำลี ทองธิว)

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มะลิวัลย์ ศรีธวัชต์: ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเต่อซินซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (EFFECTS OF A READING EMPOWERMENT PROGRAM BASED ON DAO DE XINXI TECHNIQUES ON READING ABILITY OF FIFTH GRADE STUDENTS) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ดร. มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์, 185 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเต่อซินซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน ผู้วิจัยทำการทดลองโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 23 แผน และใช้เวลาสอน 33 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) ออกแบบการวิจัย 3) กำหนดกลุ่มตัวอย่าง 4) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ 5) สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 6) เก็บรวบรวมข้อมูล และ 7) วิเคราะห์ข้อมูล แผนการจัดการเรียนรู้ตามโปรแกรมฯ ประกอบด้วย ขั้นนำ: กิจกรรมของเทคนิคเด้าเต่อซินซี คือ กายบริหารเด้าเต่อซินซี การนั่งสมาธิเด้าเต่อซินซี และการใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา ขั้นสอน: ทักษะการอ่านภาษาไทย คือ การสร้างเครือข่ายการคาดคะเน การวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จักจากบริบท และการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง และขั้นสรุป เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบค่าที(t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มทดลอง สูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาควิชา...หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

สาขาวิชา.....ประถมศึกษา.....

ปีการศึกษา.....2551.....

ลายมือชื่อนิสิต.....มะลิวัลย์ ศรีธวัชต์.....
ลายมือชื่อ อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

#4883742527: MAJOR ELEMENTARY EDUCATION

KEY WORD: PROGRAM / READING / DAO DE XINXI TECHNIQUES

MALIWAN SRITAVEEWAT: EFFECTS OF A READING EMPOWERMENT PROGRAM BASED ON DAO DE XINXI TECHNIQUES ON READING ABILITY OF FIFTH GRADE STUDENTS.

ADVISOR: ASSOC. PROF. MANEERAT SUKCHOTRAT, Ph.D., 185 pp.

The purpose of this research was to study the effects of a reading empowerment program based on Dao De Xinxi Techniques on reading ability of fifth grade students. The samples included 40 fifth grade students in academic year of 2007 from Ban Sathon District School, twenty students in the experimental group and twenty students in the control group. The researcher had trialed out the reading empowerment program based on Dao De Xinxi Techniques. Twenty-three lesson plans had been utilized and lasted for 4 weeks (33 hours). The procedures of this research were as follows: 1) studying basic data 2) planing the research design 3) selecting the samples 4) writing the lesson plans 5) creating the research instrument 6) collecting the data and 7) analyzing the data. The lesson plans for the reading empowerment program were based on Dao De Xinxi Techniques which were composed of the introduction step: Dao De Xinxi activities included Dao De Xinxi physical exercises, Dao De Xinxi meditation and positive messages to activate intelligence and the teaching step: the Thai reading skills included expectation grid, context clues, mapping and the conclusion step. The research instrument was the Thai Language Reading Ability Test. The data was analyzed by using t-test.

The results of this research indicated as follows:

1. The post-test reading ability mean scores in the experimental group were higher than those of the pre-test at the .05 level of significance.
2. The post-test reading ability mean scores in the experimental group were higher than those of the control group at the .05 level of significance.

Department: Curriculum Instruction and Educational Technology

Student's Signature.....

Maliwan Sritaveewat

Field of Study: Elementary Education

Advisor's Signature.....

M. Sukchotrat

Academic Year: 2008

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความเมตตากรุณาและการช่วยเหลืออย่างดียิ่งของรองศาสตราจารย์ พชรวรรณ จันทรางศุ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สำลี ทองธิว กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รองศาสตราจารย์ ดร. มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ตลอดจนให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้สละเวลาในการตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน อาจารย์ตรีรัตน์ ทองไผ่และนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านกะทิง อาจารย์เพียงจิต บัวทอง ที่อำนวยความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้มีพระคุณสูงสุดที่ให้ชีวิต ให้การศึกษา และคอยให้กำลังใจตลอดมา ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ ตลอดจนกัลยาณมิตรทุกท่านที่คอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณบิดา มารดาและครูอาจารย์ด้วยความเคารพยิ่ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญแผนภาพ.....	ฏ
สารบัญกราฟ.....	ฐ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฑ

บทที่

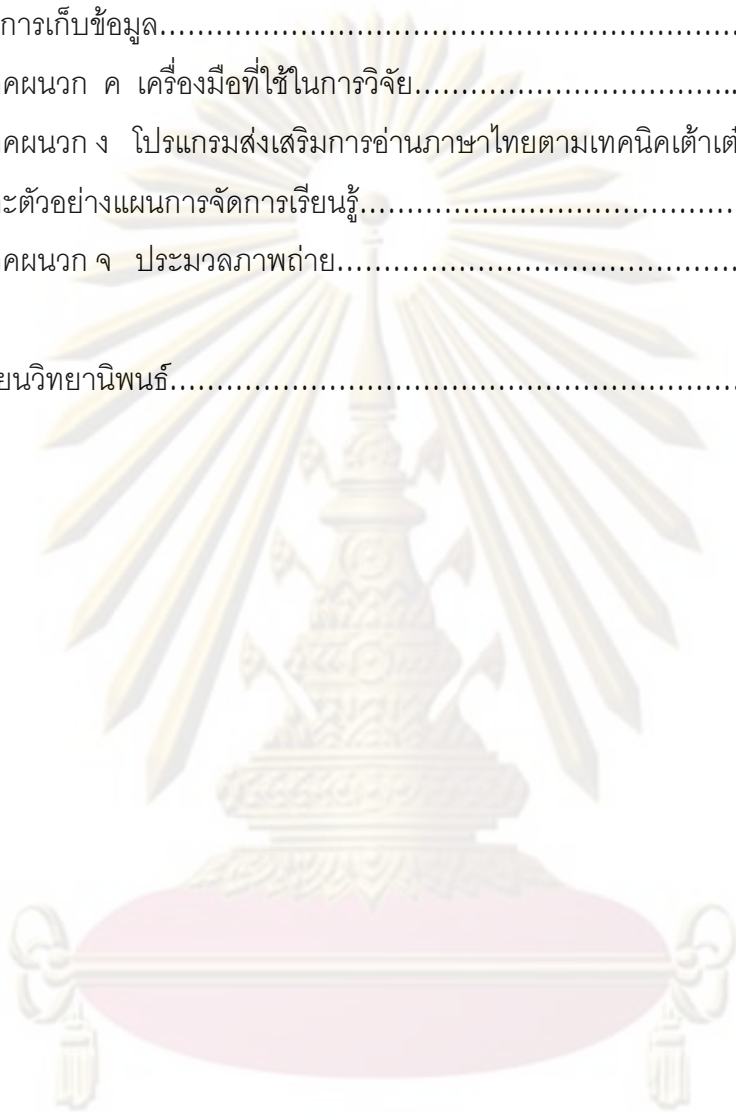
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
วิธีดำเนินการวิจัย.....	11
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	14
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
การอ่าน.....	16

บทที่	หน้า
ความหมายและความสำคัญของการอ่าน.....	16
ความสนใจในการอ่าน.....	21
องค์ประกอบในการอ่าน.....	23
สมาธิกับการอ่าน.....	25
ทฤษฎีการอ่าน.....	26
การหาความยากง่ายของบทอ่าน.....	33
ข้อควรระวังเกี่ยวกับการใช้กราฟของ Fry.....	37
ข้อควรคำนึงในการใช้.....	38
โปรแกรมการอ่าน.....	39
การอ่านเข้าใจความ.....	41
ความหมายของการอ่านเข้าใจความ.....	41
ระดับของการอ่านเข้าใจความ.....	42
ความรู้เดิมกับการอ่านเข้าใจความ.....	46
การคาดคะเนกับการอ่านเข้าใจความ.....	48
คำศัพท์และการวิเคราะห์คำจากบริบท.....	49
แผนภูมิโครงเรื่องกับการอ่านเข้าใจความ.....	51
เทคนิคเต้าเต๋อซันซี.....	65
แนวคิดและที่มาของเทคนิคเต้าเต๋อซันซี.....	65
ความหมายของเทคนิคเต้าเต๋อซันซี.....	66
กิจกรรมฝึกปฏิบัติโดยใช้เทคนิคเต้าเต๋อซันซีที่ใช้ในโปรแกรมฯ.....	68
กายบริหารเต้าเต๋อซันซี.....	68
การนั่งสมาธิเต้าเต๋อซันซี.....	71
สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์(สื่อพัฒนาสติปัญญา).....	74
ผลการฝึกปฏิบัติตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซีที่มีต่อการเรียน.....	76
สมาธิ.....	78
ความหมายของสมาธิ.....	78
ประโยชน์ของสมาธิที่มีต่อการเรียน.....	79

บทที่	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ.....	81
งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน.....	81
งานวิจัยเกี่ยวกับสมาธิ.....	82
งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคเต้าเต๋อซันซี.....	82
งานวิจัยต่างประเทศ.....	84
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	85
การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน.....	85
การออกแบบการวิจัย.....	88
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	88
การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้.....	89
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	94
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	98
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	99
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	100
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	103
สรุปผลการวิจัย.....	103
อภิปรายผลการวิจัย.....	104
ข้อสังเกตจากการวิจัย.....	108
ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้.....	109
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	110
รายการอ้างอิง.....	111
ภาคผนวก.....	117
ภาคผนวก ก รายงานผู้ทรงคุณวุฒิ.....	118

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ข หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและหนังสือขอความร่วมมือ ในการเก็บข้อมูล.....	120
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	127
ภาคผนวก ง โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี และตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	141
ภาคผนวก จ ประมวลภาพถ่าย.....	180
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	185

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ฎ

ตารางที่

หน้า

1	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง ประชากร.....	89
2	ค่าเฉลี่ยประโยค ค่าเฉลี่ยพยางค์และระดับความยากง่ายของบทอ่าน.....	91
3	บทอ่านในแผนการจัดการเรียนรู้.....	93
4	ค่าเฉลี่ยประโยค ค่าเฉลี่ยพยางค์และระดับความยากง่ายของแบบทดสอบ ความสามารถทางการอ่าน.....	94
5	กำหนดวัตถุประสงค์และจำนวนข้อสอบ.....	95
6	ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน.....	97
7	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่าน หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กับค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่าน ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียน ในกลุ่มทดลอง.....	101
8	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่าน หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของ นักเรียนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	102

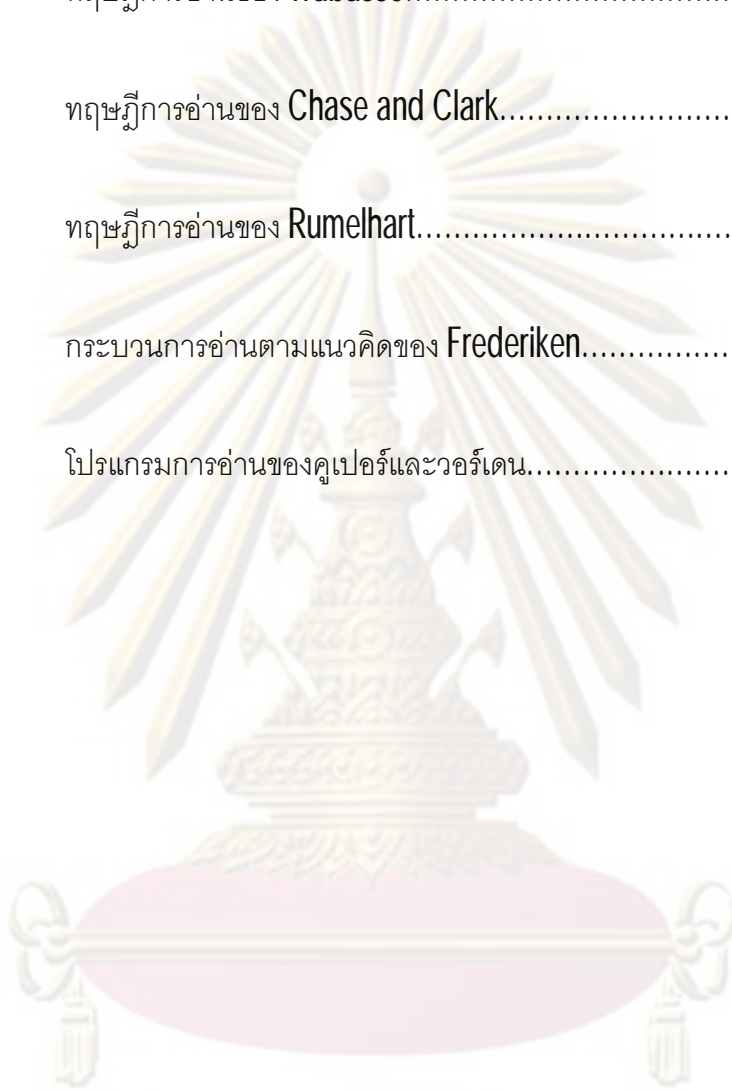
ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภาพ

๘

แผนภาพที่		หน้า
1	ทฤษฎีการอ่านของ Trabasso.....	27
2	ทฤษฎีการอ่านของ Chase and Clark.....	28
3	ทฤษฎีการอ่านของ Rumelhart.....	29
4	กระบวนการอ่านตามแนวคิดของ Frederiken.....	31
5	โปรแกรมการอ่านของคูเปอร์และวอร์เดน.....	40

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบ

หน้า

1

กราฟแสดงพื้นที่ระดับการอ่านของบทอ่านโดยประมาณ..... 35

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

ท

แผนภูมิที่

หน้า

1	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทคำจำกัดความ.....	52
2	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทบอกแหล่งที่ตั้ง.....	52
3	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเปรียบเทียบ.....	53
4	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทบรรยายหรือพรรณนา.....	54
5	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเรียงลำดับเหตุการณ์.....	56
6	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทวิธีการหรือกรรมวิธี.....	57
7	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเหตุผล.....	58
8	แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเสนอปัญหาและข้อแก้ไข.....	58
9	แผนภูมิโครงเรื่องรูปร่างมุม.....	59
10	แผนภูมิโครงเรื่องรูปขึ้นบันได.....	60
11	แผนภูมิโครงเรื่องแสดงเหตุ-ผล.....	61
12	แผนภูมิโครงเรื่องแสดงความเปรียบเทียบ.....	61
13	แผนภูมิโครงเรื่องบรรยายลำดับเหตุการณ์.....	62
14	แผนภูมิโครงเรื่องแบบบรรยาย.....	63
15	แผนภูมิโครงเรื่องเปรียบเทียบความแตกต่าง.....	64

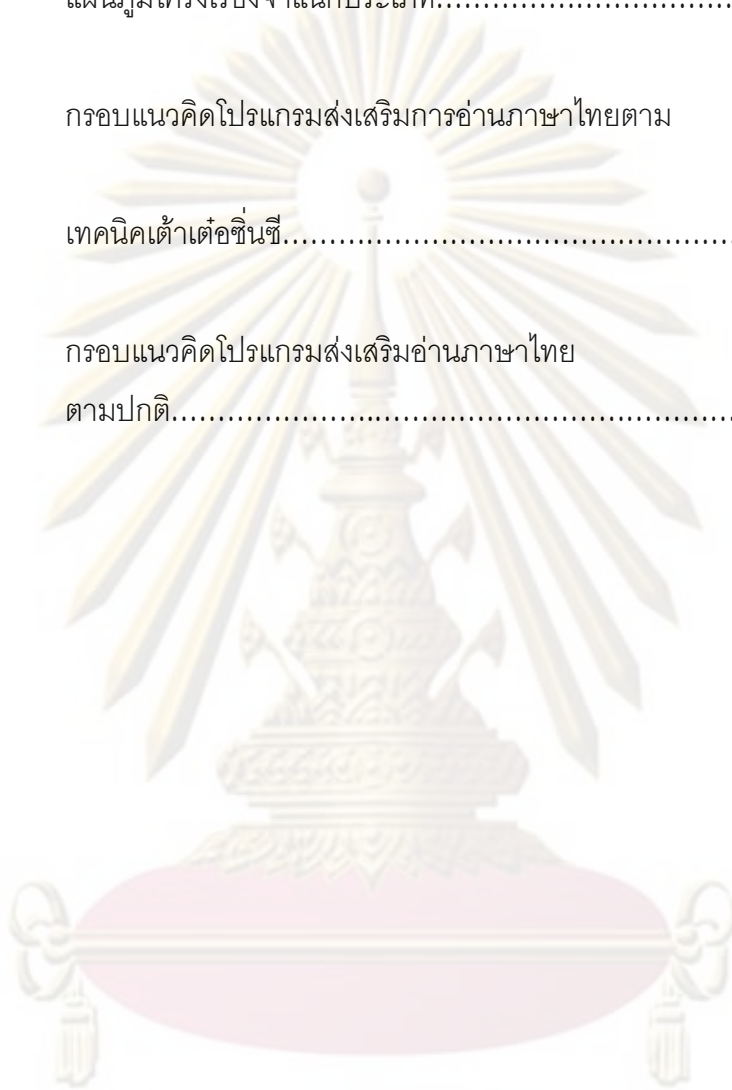
สารบัญแผนภูมิ

ตม

แผนภูมิที่

หน้า

16	แผนภูมิโครงเรื่องจำแนกประเภท.....	65
17	กรอบแนวคิดโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตาม เทคนิคเต้าเต๋อซันซี.....	86
18	กรอบแนวคิดโปรแกรมส่งเสริมอ่านภาษาไทย ตามปกติ.....	87

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จทั้งปวง ผู้ที่รักการอ่านหนังสือจะมีความก้าวหน้าในชีวิต เบื้องหลังความรู้ความสามารถอันปราดเปรื่องของนักปราชญ์และอัจฉริยะบุคคลล้วนมีพื้นฐานจากการเป็นนักอ่านทั้งสิ้น การอ่านจึงเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้เรามีการพัฒนาทางสมองและสติปัญญา เปรียบเสมือนกุญแจสำคัญที่จะไขไปสู่หุบทรัพย์แห่งวิทยาการทั้งปวง ทักษะทางภาษาประกอบด้วย ทักษะการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ทักษะการฟังและทักษะการอ่านเป็นทักษะทางภาษาส่วนรับเข้า ส่วนทักษะการพูดและการเขียนเป็นทักษะส่วนแสดงออก ทักษะส่วนแสดงออกที่สำคัญที่สุด คือการพูด แต่ทักษะที่ส่งเสริมให้มีความสามารถทางการพูดได้ดีที่สุด คือ ทักษะการอ่าน ดังนั้นทักษะที่อยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน คือทักษะการอ่าน จึงกล่าวได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่เป็นพื้นฐานแห่งความสำเร็จทั้งปวง (มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์, 2548)

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์หลายประการ ดังที่ Colin Harrison (2004) กล่าวไว้ว่า การอ่านต้องเน้นการพัฒนามนุษย์ การอ่านไม่เพียงแต่เพิ่มทักษะชีวิตและขยายความรู้ของเราเท่านั้น การอ่านยังมีความซับซ้อนกว่านั้นมาก คือ การอ่านช่วยพัฒนาการคิด พัฒนาจินตนาการ และมีอิทธิพลในด้านการพัฒนาอารมณ์และศีลธรรม รวมทั้งความฉลาด บุคคลจึงกลายเป็นบุคคลที่มีศักยภาพ และ Ruth Strang (1967) กล่าวว่าความเชี่ยวชาญการอ่านเป็นเส้นทางไปสู่ความรู้ การอ่านมีความจำเป็นต่อความสำเร็จในการเรียนการศึกษาทั้งหมด ซึ่งก็มีความสอดคล้องกับไพพรรณ อินทนิล (2546) ที่กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ในปัจจุบันองค์การสหประชาชาติได้ตระหนักซึ่งความสำคัญของการอ่าน ในปี พ.ศ.2543 จึงได้เสนอให้ประเทศสมาชิกทุกประเทศทั่วโลกช่วยกันรณรงค์ให้ทุกคนอ่านหนังสือให้ออก ในชีวิตประจำวัน เราต้องอาศัยการอ่านเพื่อการดำรงชีวิต มิเช่นนั้นจะทำให้กลายเป็นคนล้าหลัง ไม่ทันโลก ไม่ทันเหตุการณ์ อาจจะถูกหลอก เสียรู้ได้ง่าย และ ไม่มีความสุขในการเข้าสังคม การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ การอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษา ทำให้นักเรียนนักศึกษาได้เรียนรู้สิ่งต่างๆได้อย่างรวดเร็ว และ กว้างขวางยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ วรณีย์ โสภประยูร (2539) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญ ดังต่อไปนี้ การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการอ่าน เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ ให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านในการติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพการงานต่างๆ ในสังคม การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล เช่น ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ มีเกียรติยศและชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นต้น การอ่านส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ มีความมั่นใจในการพูด ปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์นับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลปินประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี เป็นการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมไว้ และพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

กล่าวโดยสรุป การอ่านทำให้คนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการอ่าน เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ ให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ ส่วนในการดำรงชีวิตประจำวันโดยทั่วไป การอ่านช่วยในการติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่างๆ ผู้ที่อ่านสามารถพัฒนาความสามารถสติปัญญา เรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้รวดเร็ว สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคม เหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้า พัฒนาการงานของตนและประเทศชาติ มีมุมมองและทัศนะกว้างไกล มีการตัดสินใจที่ถูกต้อง นอกจากนี้การอ่านยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ส่วนผู้ที่อ่านไม่ออกหรือไม่อ่านจะไม่มี ความมั่นใจในตนเอง มักจะเสียเปรียบผู้อื่น ไม่ทันโลกและไม่ทันเหตุการณ์ อาจถูกหลอกและไม่มีความสุขในการเข้าสังคม

สังคมไทยขาดวัฒนธรรมในการอ่าน กล่าวคือในวันหนึ่งๆโดยเฉลี่ยแล้วคนไทยอ่านน้อยมาก เมื่อเทียบกับคนต่างชาติ จะเห็นได้ว่าคนไทยอ่านหนังสือเพียง 5 เล่ม ต่อคนต่อปี ในขณะที่

ชาวสิงคโปร์ อ่าน 17 เล่ม ต่อคนต่อปี และคนสหรัฐอเมริกาอ่าน 50 เล่ม ต่อคนต่อปี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2548) สำนักงานสถิติแห่งชาติ สํารวจการอ่านหนังสือของคนไทยเมื่อปี พ.ศ. 2546 พบว่าคนไทยอ่านหนังสือ 35.5 ล้านคน ส่วนผู้ไม่อ่านหนังสือ 22.4 ล้านคน สำหรับสาเหตุที่ไม่อ่าน เพราะชอบฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์มากกว่า ผู้ไม่อ่านหนังสือจำนวน 22.4 ล้านคน เป็นเพศชาย 10.1 ล้านคน และเพศหญิง 12.3 ล้านคน เด็กอายุ 10 - 14 ปี ไม่ชอบอ่าน และไม่สนใจอ่านมากกว่าร้อยละ 60 (การอ่าน: หัวใจสำคัญของการพัฒนาชาติ, 2549) และจากผลการสำรวจการอ่านหนังสือของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ในจำนวนประชากรที่มีอายุ 6 ปีขึ้นไปทั่วประเทศ จำนวนประมาณ 59.2 ล้านคน มีผู้อ่านหนังสือประมาณ 40.9 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 69.1 ของจำนวนประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป โดยเฉลี่ยคนไทยใช้เวลาในการอ่านหนังสือเฉลี่ยวันละ 51 นาที และเหตุผลหลักที่ไม่อ่านหนังสือ เพราะชอบดูทีวี รองลงมาคือ ไม่มีเวลาที่จะอ่าน ไม่ชอบไม่สนใจที่จะอ่าน อ่านหนังสือไม่ออก และมีปัญหาสุขภาพ เป็นต้น (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2548) ดังนั้นในปัจจุบันเด็กจึงมีความสามารถทางการอ่านต่ำลงมากจึงควรที่จะจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านให้กับนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง เพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านให้กับผู้เรียนมากขึ้น เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญการเรียนรู้ในทุกวิชาและทุกระดับชั้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ตระหนักในความสำคัญของการอ่าน จึงได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยในสาระที่ 1: การอ่าน มาตรฐาน ท.1.1 มีข้อความว่า “ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ในการตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน”

การอ่านที่ดีผู้อ่านจะต้องมีวิธีการอ่านที่ถูกต้อง ควรมีพื้นฐานการอ่านที่ดี และที่สำคัญผู้อ่านจำเป็นต้องมีสมาธิในการอ่าน (วิวัฒน์ บุญจับ, 2546; มิ่งขวัญธรรม ฉ่ำชื่นเมือง, 2544 และ แม้นมาส ชวลิต อ่างถึงใน กรมวิชาการ, 2543) ดังที่ กัลยา ยวนมาลัย (2539) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านหนังสือต้องอ่านอย่างมีสมาธิ คือ ตั้งใจแน่วแน่ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาที่กำลังอ่านอะไร เพื่ออะไร การมีสมาธิในการอ่านนี้จะช่วยให้สิ่งที่ได้จากการอ่านซึมซาบเข้าสู่สมองอย่างมีระเบียบ และการมีความตั้งใจแน่วแน่เอาจิตใจจดจ่อในเรื่องที่อ่าน ย่อมทำให้เข้าใจเรื่องนั้นได้ดี ถูกต้อง ทั้งยังทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดในทุกสิ่งที่ได้เห็นอย่างละเอียดถี่ถ้วนทำให้อ่านได้เร็วและแม่นยำสมาธิเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่าน (มิ่งขวัญธรรม ฉ่ำชื่นเมือง, 2544) การอ่านให้มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีสมาธิในขณะที่อ่าน เราจะอ่านได้ไม่ดีหากกำลังคิดกังวลอยู่กับสิ่งต่างๆ เราจึงควรสร้างสมาธิ เพื่ออ่านได้ดี และต้องใช้สมาธิควบคุมการอ่านไปโดยตลอด สมาธิเป็นปัจจัยหนึ่งที่

ส่งผลให้การอ่านมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะการอ่านเข้าใจความต้องใช้สมาธิควบคู่กันไปตลอด และสมาธิมีความจำเป็นสำหรับการอ่านเข้าใจความที่ตี (Rachnee Sosothikul, 2007)

ส่วนพระธรรมปิฎก (ประยูร ปยุตโต) (2540) กล่าวว่าสมาธิ ช่วยทำให้จิตใจผ่อนคลาย หายเครียด เกิดความสงบ เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการเล่าเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยใน มหาวิทยาลัยต่างๆทั่วโลก (หทัยทิพ และไชย ณ พล, ม.ป.ป.) พบว่า สมาธิช่วยให้เราเรียน เก่งขึ้น เฉลียวฉลาดมากขึ้น มีความทรงจำดีขึ้น นอกจากนี้ พระธรรมปิฎก ได้กล่าวอีกว่า สมาธิ ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนหนังสือได้ผลดี ได้คะแนนสูง เพราะมีความจำแนกยามากขึ้น เป็นความจริงที่ปรากฏชัดว่า นักเรียน นักศึกษา หรือคนอื่นๆที่มีสุขภาพจิตดีย่อมเรียนหนังสือได้ดี สามารถทำงานได้มากและมีประสิทธิภาพสูง ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า สิ่งที่สำคัญในการอ่านคือต้องมีสมาธิในการอ่าน จึงจะสามารถทำให้สมองมีการทำงานอย่างเป็นระบบ จัดการกับข้อมูลที่อ่านไว้ อย่างมีระเบียบ การมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่อ่านย่อมส่งผลให้เกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างดี จึงเป็นการอ่านอย่างเข้าใจที่แท้จริง และส่งผลให้อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี ใช้กิจกรรมของเทคนิคเต๋า เต๋อซินซีเป็นกิจกรรมนำ ประกอบด้วย การออกกายบริหารเต๋าเต๋อซินซี การนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซินซี และการใช้สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคน(สื่อพัฒนาสติปัญญา) และในขั้นสอน ใช้ทักษะการอ่าน ซึ่งประกอบด้วย การสร้างเครือข่ายการคาดคะเน การวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จักโดย วิเคราะห์คำจากบริบทและตรวจสอบความหมายจากพจนานุกรม และการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การจัดโปรแกรมส่งเสริมการอ่านโดยการฝึกสมาธิตามแนวเทคนิค เต๋าเต๋อซินซี ก่อนฝึกทักษะการอ่าน เป็นโปรแกรมการสอนอ่านที่ช่วยให้นักเรียนมีสมาธิจดจ่อกับ บทอ่านได้ดีขึ้นอีกทั้งบทอ่านที่นำมาใช้ในโปรแกรมฯ ได้เน้นให้ตรงกับความสนใจของผู้เรียนและมีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ซึ่งคาดว่าจะสามารถพัฒนาความสามารถทางการอ่านของผู้เรียนได้ดี ผู้วิจัยจึงสนใจจัดโปรแกรมส่งเสริมการอ่านตามแนวเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมดังกล่าวว่าจะสามารถพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้หรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนอ่านในระดับประถมศึกษาสำหรับครูและผู้เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี ที่มีต่อ ความสามารถทางการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานของการวิจัย

มีผู้ศึกษาและได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน สมมติ และเทคนิคเด้าเตอซึนซีไว้มากมาย ซึ่งมีดังนี้

อุษณีย์ ชำกัน (2547) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้แนวการสอนแบบโฟร์บล็อกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วยการสอน 4 ชั้น ได้แก่ 1) ชั้นเลือกอ่านเอง ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านตามความสนใจ 2) ชั้นแนะให้อ่าน สอนโดยใช้วิธีสอนแบบ KWL และการสร้างเครือข่ายการคาดคะเน 3) ชั้นเรียนรู้คำ โดยการวิเคราะห์คำจากบริบทภายนอก และตรวจสอบความหมายจากพจนานุกรม 4) ชั้นการเขียน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่องและเขียนสรุปความจากบทอ่าน ผลการวิจัยพบว่า (1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน คือสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองร้อยละ 14 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (4) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน คือสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองร้อยละ 15 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (5) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนสรุปความจากบทอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (6) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนสรุปความจากบทอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน คือสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองร้อยละ 12 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยลักษณ์ พุกชะวัน (2541) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้แนวการสอนอ่าน เอ อาร์ ซี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งแนวการสอนอ่าน เอ อาร์ ซี มี 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) การคาดคะเนบทอ่านก่อนอ่าน ประกอบด้วยวิธีการสอน 4 วิธี ได้แก่ การวางแผนก่อนการอ่าน การสร้างแผนภาพเครือข่ายความคิด การสร้างจินตนาการ และการแลกเปลี่ยนคำถาม 2) วิธีการสอนการกำกับความเข้าใจในการอ่าน 3) การสร้างโครงร่างสรุปใจความสำคัญ การเขียนสรุปเรื่อง และการเลือกประโยคที่

ชอบ ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าเกณฑ์การประเมินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิรดี ทักทิกการ (2538) พบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน (แผนภูมิโครงเรื่อง) มีความเข้าใจในการอ่านบทอ่านหลายประเภท ได้แก่ บทอ่านประเภทบรรยาย บทอ่านประเภทจัดลำดับ บทอ่านประเภทเปรียบเทียบ บทอ่านประเภทเหตุ-ผลและบทอ่านประเภทปัญหาและข้อแก้ไข สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนเรื่อง(สรุปความ)จากบทอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พระมหาจุฑาธิ ใหม่คำ (2545) ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การเปรียบเทียบผลของการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติกับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนาที่มีต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระราชราษฎร์บำรุงเพ็ญ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงจำนวน 30 คน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า (1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติกับนักเรียนที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนา มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กุหลาบ รัตนสังฆธรรม (2549) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างพลังสมาธิเพื่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและสุขภาพดีด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซันซี งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแกนนำ ขยายผล และประเมินผลการเสริมสร้างพลังสมาธิด้วยทางเลือกเต๋าเต๋อซันซี กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรในคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เข้าอบรมเข้มและเข้าร่วมกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมเต็มวัน 3 วัน 3 คืน และกายบริหารเต๋าเต๋อซันซี สัปดาห์ละ 3 วัน รวม 6 เดือน มีผู้เข้าร่วม หมุนเวียนกัน ครั้งละ 20-30 คน รวมรายชื่อผู้เข้าร่วมทั้งหมด 100 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมโครงการที่มีประสบการณ์การฝึกสมาธิแบบอื่นมาก่อน เข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่า ผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์เลย ในช่วงเข้ามิตินิสิตระดับปริญญาตรี เข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่องมากกว่า นิสิตระดับปริญญาโทและบุคลากร ส่วนช่วงบายนิสิตระดับปริญญาตรี เข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่องน้อยกว่า นิสิตระดับปริญญาโท นิสิตปริญญาตรี มีวุฒิภาวะทางอารมณ์น้อยกว่า นิสิตปริญญาโท และบุคลากร ผู้ที่มีสภาพครอบครัววุ่นก่อนฝึกสมาธิ

วุฒิภาวะทางอารมณ์สูงกว่าผู้ที่มีสภาพครอบครัวไม่ราบรื่น แต่หลังจากการฝึกแล้วพบวุฒิภาวะทางอารมณ์ไม่ต่างกัน ภาวะสุขภาพของผู้เข้าร่วมโครงการหลังการดำเนินการ 6 เดือน ดีกว่า ภาวะสุขภาพของผู้เข้าร่วมโครงการก่อนเริ่มโครงการ นอกจากนี้ภาวะสุขภาพของนิสิตผู้เข้าร่วมโครงการหลังการดำเนินการ 6 เดือน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับคะแนนเฉลี่ยของการเรียนในภาคปลายอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

อัจฉรา สุขารมณ (2547) ได้นำเทคนิคเต๋าเต๋อซันซีทั้ง 8 กิจกรรมประกอบด้วย กายบริหาร และการรำมวย การฟังเทพบรรยาย การฝึกร้องเพลง กิจกรรมนันทนาการ การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมกิจกรรม การฝึกนั่งสมาธิ การฝึกและใช้เทคนิคพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคน และการรับใช้สังคม ไปทดลองใช้กับเยาวชนไทยจำนวน 54 คน ซึ่งเป็นตัวแทนนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร โดยนำไปฝึกปฏิบัติ ณ ศูนย์ฝึกปฏิบัติเทคนิคเต๋าเต๋อซันซีสากล อำเภอปอดลอย จังหวัดกาญจนบุรี รวมเป็นเวลา 3 วัน 2 คืน ภายหลังจากฝึกปฏิบัติด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซันซี ผลการฝึกปฏิบัติพบว่า เยาวชนไทยที่ได้รับการฝึกปฏิบัติด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซันซีมีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าเยาวชนไทยที่ไม่ได้รับการฝึกปฏิบัติด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซันซีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยและผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง สูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง สูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 3 กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านสะท้อน จำนวน 40 คน

2. ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1.30 ชม. ในช่วงเรียนซ่อมเสริม เวลา 14.30 - 16.00 น.

3. บทอ่านที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คัดเลือกบทอ่านมาจากหนังสือ วารสาร นิตยสาร และ อินเทอร์เน็ตโดยคำนึงถึงหลักการพิจารณาวรรณกรรมสำหรับเด็กของ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545) โดยคัดเลือกหนังสือที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจและความต้องการของเด็กในแต่ละวัย ตัวอักษรโตชัดเจนเหมาะกับสายตาเด็ก ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย และตัวละครอยู่ในวัยเดียวกับเด็ก และนำมาวิเคราะห์ความยากง่ายของบทอ่านตามหลักของ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ที่นำหลักของ Fry มาปรับใช้ในการหาค่าระดับความยากง่ายของบทอ่านภาษาไทย เพื่อให้ได้บทอ่านที่เหมาะสมกับระดับประถมศึกษาปีที่ 5

4. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

4.1 ตัวแปรต้น คือ โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทย 2 แบบ

1. โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี
2. โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามปกติ

4.2 ตัวแปรตาม คือ คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนความรู้พื้นฐานการอ่านก่อนเรียนตาม โปรแกรมฯ เหมือนกัน ซึ่งประกอบด้วย การให้ความรู้เกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายการคาดคะเน การวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จักจากบริบทภายนอกคำศัพท์และตรวจสอบความหมายจากพจนานุกรม และการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

2. หลักการของเทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีตามโปรแกรมฯ คือ การฝึกสมาธิ ประกอบด้วย การออกกายบริหาร การนั่งสมาธิ และการใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา เน้นให้นักเรียนมีสมาธิในขณะที่อ่านบทอ่าน ตลอดจนการทำกิจกรรมจับโปรแกรมฯ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถทางการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจเรื่องี่อ่านตาม ตัวอักษร ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย

เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี หมายถึง วิธีการพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจควบคู่กัน สำหรับด้านร่างกาย เน้นที่การบริหารกายไปพร้อมกับการฝึกสมาธิด้วยกายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซี ส่วนทางจิตใจเน้นที่การฝึกสมาธิโดยตรง ด้วยการนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี และใช้สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ หรือสื่อพัฒนาสติปัญญา

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทย หมายถึง แผนการกำหนดขั้นตอนการดำเนินการส่งเสริมการอ่านภาษาไทย ประกอบด้วย การกำหนดเป้าหมาย การกำหนดลักษณะของโปรแกรม การกำหนดคุณสมบัติของนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรม การกำหนดเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผล กำหนดให้เป็นโปรแกรมนอกเวลาเรียนปกติ จัดในช่วงเรียนซ่อมเสริม 14.30 - 16.00 น. สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 4 สัปดาห์

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี หมายถึง การวางแผนการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทย โดยใช้เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีเป็นกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีสมาธิก่อนการเรียนการสอน โปรแกรมประกอบด้วย การกำหนดเป้าหมาย การกำหนดลักษณะของโปรแกรม การกำหนดคุณสมบัติของนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรม การกำหนดเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอน การจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย ชั้นนำ: กิจกรรมของเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี คือ กายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซี การนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี และการใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา ชั้นสอน: ทักษะการอ่าน คือ การสร้างเครือข่ายการคาดคะเน การวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จักจากบริบท และการสร้างแผนภูมิโครงเรื่องและขั้นสรุป และการประเมินผล มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางการอ่าน โดยกำหนดให้เป็นโปรแกรมนอกเวลาเรียนปกติ จัดในช่วงเวลาการเรียนการสอนซ่อมเสริมระหว่างเวลา 14.30 - 16.00 น. สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 4 สัปดาห์

กายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซี หมายถึง การบริหารกายที่เรียบง่าย มีลีลาสงบเสงี่ยม ใช้หลักการในคัมภีร์เต๋าเต๋อจิง ของท่านเหลาจื๊อ คือ ร่างกายต้องปฏิบัติด้วยความอ่อนโยน ไม่เกร็ง ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย ผ่อนคลาย ปฏิบัติซ้ำๆ ด้วยจิตเป็นสมาธิ ประกอบด้วย 3 ท่า ได้แก่ ท่าที่ 1 "รวบรวมสมาธิ" แขนทั้งสองข้างยกขึ้นมาทางด้านหน้าลำตัวอย่างช้าๆ ฝ่ามือคว่ำลง และปล่อยให้นิ้วอตามธรรมชาติ ยกแขนทั้งสองขึ้นมาเหนือเอวประมาณ 3 นิ้ว แล้วกดลงตามเส้นทางที่ยกขึ้นมา ปล่อยแขนกลับไปข้างลำตัวตามเดิม ท่าที่ 2 "ฟ้าคนรวมเป็นหนึ่ง" ใช้ปลายนิ้วมือข้างหนึ่งซ้อนขึ้นทั้งด้านหน้าลำตัวและอีกข้างหนึ่งซ้อนขึ้นกลางขึ้นกลางลำตัว โดยวาดวงแขนเป็นรูปเลขแปดสลับแขนซ้ายขวา

ท่าที่ 3 “เต้าธรรมชาติ” ยกแขนขึ้นจากข้างลำตัวเป็นวงโค้งเหนือศีรษะ แล้วค่อยๆเอามือซ้ายขวาซ้อนกันมาด้านหน้าลงสู่ข้างลำตัวเช่นเดิม

การนั่งสมาธิเต้าเต๋อซิ่นซี หมายถึง การนั่งสมาธิที่ใช้ขาขวาวางทับขาซ้าย ฝ่ามือขวาวางบนฝ่ามือซ้าย หลังตั้งตรง ผ่อนคลายร่างกายตามธรรมชาติ เอาจิตไว้ที่จุดศูนย์กลางกาย ไม่ใช่ความคิดขณะนั่งสมาธิมีการเปิดเพลงสมาธิประจำวันเบาๆ

สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ หรือสื่อพัฒนาสติปัญญา หมายถึง เทคนิคที่ใช้คำพูดทางบวกเพื่อปรับคุณภาพของความคิดเชิงบวก เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียน ใช้ท่วงก่อนเรียนการอ่านตามโปรแกรมฯ

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หมายถึง ชุดคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้วัดความเข้าใจเรื่องที่อ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 24 ข้อ ประกอบด้วยแบบทดสอบ 1 ชุด ใช้ทดสอบก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ทั้งนี้แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาไทย เป็นการวัดความเข้าใจระดับการอ่านตามตัวอักษรเท่านั้น

การอ่านเข้าใจความระดับตามตัวอักษร หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านเพียงใช้ระดับความสามารถในการทำความเข้าใจกับเนื้อหาสาระที่ผู้เขียนได้เขียนออกมาโดยตรง

บทอ่าน หมายถึง เนื้อเรื่องที่น่าสนใจให้นักเรียนอ่าน โดยคัดเลือกบทอ่านจากหนังสือวารสาร นิตยสารและอินเทอร์เน็ต โดยคำนึงถึงหลักการพิจารณาวรรณกรรมสำหรับเด็กของฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545) คือ คัดเลือกหนังสือที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจและความต้องการของเด็กในแต่ละวัย ตัวอักษรโตชัดเจนเหมาะกับสายตาเด็ก ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย และตัวละครอยู่ในวัยเดียวกับเด็ก มีความยากง่ายเหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการนำบทอ่านมาวิเคราะห์ความยากง่ายตามที่ สุรินทร์ มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ได้นำหลักการหาค่าความยากง่ายของบทอ่านของ Fry มาปรับใช้ในการหาระดับความยากง่ายของบทอ่านภาษาไทย

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 ทั้งเพศชายและเพศหญิง ในโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

1.1 ข้อมูลพื้นฐานทางทฤษฎีการอ่าน ทฤษฎีการอ่านเข้าใจความ ความรู้เดิม การคาดคะเน คำศัพท์และการวิเคราะห์คำจากบริบท แผนภูมิโครงเรื่อง และแนวคิดเกี่ยวกับ เทคนิคเต้าเต๋อซันซี จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

แนวการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาปีที่ 5

1.3 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระมาตรฐาน การเรียนรู้คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และเอกสารประกอบหลักสูตร

1.4 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับโปรแกรม วิธีการสร้าง และการประเมินผล โปรแกรม จากงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2. การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง มีกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2550 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานสงขลา เขต 3

3.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานสงขลา เขต 3 จำนวน 40 คน ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการคัดเลือกนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ที่มีคะแนนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับเดียวกันมาจับคู่กัน (math by pair) แบ่งนักเรียนให้อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละเท่าๆกัน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คนและกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน จากนั้นทดสอบความแตกต่างของนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย เมื่อพบว่าไม่แตกต่างกันจึงดำเนินการสอนตามโปรแกรมฯต่อไป

4. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

4.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย วารสาร ตำราต่างๆ ที่เกี่ยวกับการอ่าน การอ่าน เข้าใจความ ความรู้เดิม การคาดคะเน คำศัพท์และการวิเคราะห์คำจากบริบท แผนภูมิโครงเรื่อง หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และกิจกรรมของเทคนิคเต้าเต๋อซันซี้ที่เกี่ยวข้องกับสมาธิ

4.2 กำหนดเนื้อหาที่นำมาใช้ในแผนการเรียนรู้

คัดเลือกบทอ่านจากหนังสือ วารสาร นิตยสารและอินเทอร์เน็ต โดยคำนึงถึงหลักการพิจารณา วรรณกรรมสำหรับเด็กของ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545) โดยคัดเลือกหนังสือที่มีเนื้อหาตรงกับ ความสนใจและความต้องการของเด็กในแต่ละวัย ตัวอักษรโตชัดเจนเหมาะกับสายตาเด็ก ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย และตัวละครอยู่ในวัยเดียวกับเด็ก

4.3 ใ้บ่บทอ่านจำนวน 20 เรื่อง นำมาวิเคราะห์ความยากง่าย ตามหลักของ สุณันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ที่นำหลักของ Fry มาปรับใช้ในการหาค่าระดับความยากง่ายของ บทอ่านภาษาไทย เพื่อให้ได้บทอ่านที่เหมาะสมกับระดับประถมศึกษาปีที่ 5

4.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 20 แผน โดยดำเนินการสอนสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1.30 ชม. ในแต่ละแผนประกอบด้วย ความคิดรวบยอด จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

4.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 คน ตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องของเนื้อหา วัตถุประสงค์ กิจกรรม สื่อการเรียน การสอน การวัดและการประเมินผล แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

5.1.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ตลอดจนแนวการสอนและ คู่มือ วิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

5.1.2 ศึกษาหลักการสร้างแบบทดสอบทางการอ่านภาษาไทย เพื่อวัด ความสามารถทางการอ่านเข้าใจความ

5.1.3 ศึกษาการหาระดับความยากง่ายของบทอ่านจากหนังสือ งานวิจัย และเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง

5.1.4 ศึกษาความสนใจในการอ่านตามวัยและพัฒนาการของเด็กวัย

10-12 ปี

5.1.5 นำข้อมูลที่ได้ในข้อ 1 - 4 มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างและกำหนดลักษณะของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน

5.1.6 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นข้อสอบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 32 ข้อ

5.1.7 นำแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

5.2 การหาคุณภาพของเครื่องมือแบบทดสอบความสามารถทางการอ่าน มีดังนี้

5.2.1 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถทางการอ่าน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 คน ตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

5.2.2 นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทยไปทดลองใช้ กับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกะทิง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มีระดับความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป เพราะเป็นค่าอำนาจจำแนกที่ยอมรับได้ ค่าอำนาจจำแนกที่ยอมรับได้จะมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จนถึง 1.00 ถ้าต่ำกว่า 0.20 จะต้องปรับปรุงข้อสอบข้อนั้นหรือตัดทิ้งไป โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปของ สาคร แสงผึ้ง (2550)

5.2.3 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้ว ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

6.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปเสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 3

6.2 ผู้วิจัยอธิบายชี้แจงและทำความเข้าใจกับผู้บริหาร และอาจารย์ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย

6.3 ผู้วิจัยอธิบายและทำความเข้าใจกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในเรื่องเวลาเรียน และวิธีการในการเรียนการสอน แล้วจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย (Pre-Test) ก่อนการสอนตามโปรแกรม ฯ

6.4 ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามโปรแกรม ฯ โดยกลุ่ม

ทดลองใช้เวลาในการสอนทักษะการอ่านพื้นฐานวันละ 1 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 3 วัน รวม 3 ชั่วโมงและใช้ระยะเวลาสอนโดยใช้เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีเป็นกิจกรรมนำ 30 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1.30 ชั่วโมง รวมใช้เวลา 33 ชั่วโมง ดำเนินการสอนตั้งแต่วันที่ 14.30 - 16.00 นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาดอกการเรียนการสอนตามปกติ และกลุ่มควบคุมใช้ระยะเวลาสอนการอ่านพื้นฐาน 3 ชั่วโมงเหมือนกลุ่มทดลอง จากนั้นดำเนินการสอนอ่านภาษาไทยตามปกติ โดยใช้ระยะเวลาสอน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1.30 ชั่วโมง รวมใช้เวลา 33 ชั่วโมง ดำเนินการสอนตั้งแต่วันที่ 14.30 - 16.00 นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาดอกการเรียนการสอนตามปกติ โดยเริ่มดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

6.5 หลังเสร็จสิ้นการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามกำหนดในโปรแกรมแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย (Post-Test)

7. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ดังนี้

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS for Window ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กับค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที่ (t-test)
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที่ (t-test)

8. สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นแนวทางสำหรับครูในการนำโปรแกรมส่งเสริมการอ่านตามเทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีไปประยุกต์หรือเสริมสร้างความสามารถด้านต่างๆให้กับนักเรียนต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซินซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

1. การอ่าน

ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

ความสนใจในการอ่าน

องค์ประกอบในการอ่าน

สมาธิกับการอ่าน

ทฤษฎีการอ่าน

การหาความยากง่ายของบทอ่าน

โปรแกรมการอ่าน

การอ่านเข้าใจความ

-ความหมายของการอ่านเข้าใจความ

-ระดับของการอ่านเข้าใจความ

-ความรู้เดิมกับการอ่านเข้าใจความ

-การคาดคะเนกับการอ่านเข้าใจความ

-คำศัพท์และการวิเคราะห์คำจากบริบท

-แผนภูมิโครงเรื่องกับการอ่านเข้าใจความ

2. เทคนิคเต๋าเต๋อซินซี

แนวคิดและที่มาของเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี

ความหมายของเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี

กิจกรรมของเทคนิคเต๋าเต๋อซินซีที่ใช้ในโปรแกรมฯ

-กายบริหารเต๋าเต๋อซินซี

-การนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซินซี

-สื่อพัฒนาสติปัญญา

ผลของการฝึกปฏิบัติตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีที่มีต่อการเรียน
สมาธิ
ความหมายของสมาธิ
ประโยชน์ของสมาธิที่มีต่อการเรียน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน

งานวิจัยเกี่ยวกับสมาธิ

งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี

งานวิจัยต่างประเทศ

1. การอ่าน

ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

ทักษะทางภาษาประกอบด้วย การฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญ เป็นทักษะที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งหลาย มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2537, อ้างถึงใน มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์, 2548) ให้ความหมายการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้สารซึ่งเป็นความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความคิดเห็นที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสารได้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความสามารถในการใช้ความคิด

บันลือ พุกกะวัน (2538) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายความหมาย ดังนี้

1) การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้มุ่งให้สะกดตัวผสมคำอ่านเป็นคำๆไม่สามารถใช้สื่อความโดยการฟังได้ทันที เป็นการอ่านเพื่อการอ่านออก มุ่งให้อ่านหนังสือได้แตกฉานเท่านั้น

2) การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่านหรือฟังผู้อื่นอ่านแล้วรู้เรื่อง เรียกว่า อ่านได้

3) การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายทอดความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน การอ่านลักษณะนี้เรียกว่า อ่านเป็น

4) การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายๆด้าน เช่น การสังเกต การจำรูปคำ ใช้สติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความ หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยวิธีการอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง (กระบวนการ) อาจต้องใช้ความหมายจากข้อ 1, 2, 3 (หรือไม่จำเป็นต้องครบ 3 ความหมายก็ได้) แล้วสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และนำผลของสิ่งที่ได้จากการอ่านมาเป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ เราเรียกว่า อ่านเป็น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) กล่าวว่า การอ่านเป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และเรื่องราวของสารที่ผู้อ่านสามารถบอกความหมายได้

การอ่านตามคำอธิบายของ ณะอบ โปะชะกฤษณะ (2544) นั้น กล่าวว่า การอ่านเป็นศาสตร์ชนิดหนึ่ง การอ่านหนังสือแต่ละประเภท ผู้อ่านต้องรู้จักวิธีการอ่านจึงจะได้คุณค่า ผู้ที่อ่านจะได้รับประโยชน์หลายทาง ทั้งภาษา วัฒนธรรม ความเชื่อพื้นบ้าน หนังสือทุกประเภทย่อมมีวิธีอ่านต่างกันไป ผู้อ่านจึงควรศึกษาวิธีสร้างหนังสือประเภทนั้นๆ และควรจะต้องตั้งปัญหาไว้ในใจ เพื่อให้ได้รับสิ่งที่ต้องการ

ส่วนแมนมาศ ขวลิต (2544) กล่าวถึงความหมายการอ่านไว้ว่า เป็นกระบวนการทางสมองในการรับสารซึ่งแสดงด้วยถ้อยคำที่เขียนลงไว้เป็นลายลักษณ์และอักษร โดยใช้อวัยวะสำหรับรับสาร คือตา เมื่อมองรับภาพลักษณ์หรืออักษรมาแล้ว สมองจะจดลงไว้ในหน่วยความจำทันทีและบอกให้ได้ทันทีว่า "รู้" หรือ "ไม่รู้" อัตราความเร็วของกระบวนการในการรับสารจะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้เดิมของผู้อ่าน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546) ให้ความหมายคำว่า "อ่าน" ไว้ว่า หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ, ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง, ถ้าไม่ออกเสียง

เรียกว่า อ่านในใจ; สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ; ตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง; คิด, นับ

Harris and Smith (1986) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่าน เป็นรูปแบบของการสื่อสารอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนและผู้อ่านแลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดเห็นกัน ผู้เขียนใช้ภาษาแสดงความคิดของตน ผู้อ่านจะพยายามรับรู้ความคิดเหล่านั้น โดยการคาดเดาความหมายจากภาษาที่อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องอาศัยประสบการณ์หรือความคุ้นเคยที่ตนมีเกี่ยวกับความคิดที่อ่าน และความรู้เกี่ยวกับระบบของภาษานั้น ๆ ในการอ่าน

Goodman (1988) กล่าวว่า การอ่านเป็นการอภิปรายร่วมกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ในเนื้อหาที่เขียนและความคิดในการอ่าน โดยที่ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาและผู้อ่านจะแปลออกมาเป็นความคิด

กล่าวโดยสรุป การอ่าน คือ กระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้สารซึ่งอาจจะเป็นความรู้ ความคิดเห็นหรือความรู้สึก ที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และการที่ผู้อ่านจะเข้าใจสารมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น ประสบการณ์ร่วมระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ความสามารถทางการใช้ภาษา ความสามารถทางความคิด ลักษณะของเรื่องที่อ่าน เป็นต้น การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จทั้งปวง ผู้ที่ชอบอ่านหนังสือจะมีความก้าวหน้าในชีวิต การอ่านเป็นสิ่งที่ดีควรให้ความสำคัญและส่งเสริมให้มีขึ้นโดยเฉพาะในผู้ที่อยู่ในวัยเรียน ซึ่งมีนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังต่อไปนี้

กัลยา ยวนมาลัย (2539) กล่าวไว้ว่าการอ่านมีความสำคัญดังต่อไปนี้

(1) บทบาทของการอ่านต่อการศึกษา การศึกษาช่วยพัฒนาขีดความสามารถและสติปัญญา

(2) บทบาทของการอ่านต่อสังคม การอ่านจำเป็นสำหรับสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงและขยายตัวในทุกทางเช่นในปัจจุบัน สังคมใดถ้าประชาชนสนใจเกี่ยวกับการอ่าน ประชาชนก็จะรู้จักปรับตัวให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าในวิทยาการทุกสาขา

(3) บทบาทของการอ่านต่อเศรษฐกิจ การอ่านทำให้นุคคลสามารถพัฒนาการงานของตนให้ดีขึ้น รู้จักดูแลรักษาผลประโยชน์ของตนเอง นำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการอ่านมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติ

(4) บทบาทของการอ่านต่อการเมืองการปกครอง การอ่านโดยการติดตามข่าวสาร การเมืองอย่างใกล้ชิดจะทำให้ทันต่อเหตุการณ์และเข้าใจนโยบายในการบริหารและการปกครอง ประเทศ ทำให้ประชาชนเข้าใจต่อสภาพการเมืองการปกครองของประเทศ มีทัศนะกว้างไกล มีการตัดสินใจที่ถูกต้องไม่ตกเป็นเครื่องมือหรือเหยื่อของผู้อื่น

(5) บทบาทการอ่านต่อนันทนาการของมนุษย์ การอ่านจัดว่าเป็นการพักผ่อนที่ดีอย่างหนึ่งของมนุษย์ เป็นการพักผ่อนที่มีคุณค่า และเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

วรรณิ โสภประยูร (2539) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ ดังต่อไปนี้

(1) การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการอ่าน เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ ให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

(2) ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านในการติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพการงานต่างๆ ในสังคม

(3) การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ

(4) การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล เช่น ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ มีเกียรติยศและชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นต้น

(5) การอ่านส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ มีความมั่นใจในการพูด ปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปราย ปัญหาต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

(6) การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์นับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

(7) การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลปจารย์ ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี เป็นการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมไว้ และพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

ไพพรรณ อินทนิล (2546) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1) การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน องค์การสหประชาชาติ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านในปี พ.ศ. 2543 จึงได้เสนอให้ประเทศสมาชิกทุกประเทศ ในโลกนี้ช่วยกันรณรงค์ให้ทุกคนอ่านหนังสือให้ออก ในชีวิตประจำวันเราต้องอาศัยการอ่านเพื่อ

การดำรงชีวิต มิเช่นนั้นจะทำให้ กลายเป็นคนล้มหลัง ไม่ทันโลก ไม่ทันเหตุการณ์ อาจจะถูก หลอก เสียรู้ได้ง่าย และ ไม่มีความสุขในการเข้าสังคม

2) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ การอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษา ทำให้นักเรียนนักศึกษาได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว และ กว้างขวางยิ่งขึ้น

3) การอ่านเป็นสื่อสำคัญในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาลังคม การพัฒนาสังคมที่ดีนั้น อุปกรณ์สำคัญ คือ "การอ่าน" ดังคำกล่าวของ คุณหญิงแม้นมาส ชวลิต (2539: คำนำ) ที่ว่า สิ่งหนึ่งที่ใช้วัดระดับของบุคคลและสังคมได้ก็คือ การรู้หนังสือและการรู้จักใช้ประโยชน์จากหนังสือ อย่างเต็มที่ การอ่านจะทำให้เกิดการพัฒนา ความคิด สติปัญญา จริยธรรม ศีลธรรม และ เชาวน์ปัญญาได้เป็นอย่างดี และรู้จักนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาตนเอง ทั้งด้านสติปัญญาและจิตใจ ผลที่ตามมาก็คือ ทำให้สามารถกระทำตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม แก่ส่วนรวม สามารถวินิจฉัย ความถูกต้อง เรื่องราวต่างๆ ได้อย่างฉับไว ประสบการณ์จากการอ่านทำให้เป็นผู้ที่เข้าใจ สถานการณ์ที่เผชิญได้อย่างรวดเร็ว และสามารถแก้ไขเหตุการณ์ได้อย่างทันที ทำให้เกิดการ พัฒนาคุณภาพชีวิต ผู้ที่อ่านมากย่อมมีมุมมองและวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล และเป็นคนยืดหยุ่น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและพัฒนาสังคมได้

Aderson (1984) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นมากสำหรับการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ การประกอบอาชีพและการพัฒนาตนเอง

Thomas G. Devine (1986) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านมีความสำคัญมากสำหรับผู้ที่กำลังศึกษาเล่าเรียน แม้ปัจจุบันจะมีเทคโนโลยีและสื่อที่ให้ความรู้ด้านอื่น ๆ มากมายก็ตาม แต่ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านย่อมจะได้เปรียบและประสบความสำเร็จมากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากในชีวิตประจำวันของคนเรานั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับการอ่าน เอกสาร หนังสือ และอื่น ๆ ทั้งทางด้านวิชาการ ด้านอาชีพ ด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม และการอ่านเพื่อเพิ่มความเพลิดเพลิน

Grabe and Stoller (2002) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความจำเป็นสำหรับผู้ที่อยู่ในยุคข้อมูลข่าวสาร เพื่อแสวงหาความรู้ที่ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งมนุษย์ในปัจจุบันจะต้องใช้ทักษะการอ่านในการพัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่างๆ ของตนเอง

โดยสรุป การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญและจำเป็นในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในยุคข้อมูลข่าวสาร ผู้ที่อ่านไม่ออกหรือไม่อ่านจะไม่มั่นใจในตนเอง และมักจะ

เสียเปรียบผู้อื่น กลายเป็นคนล้ำหลัง ไม่ทันโลก ไม่ทันเหตุการณ์ อาจถูกหลอกได้ง่ายและไม่มีความสุขในการเข้าสังคม ผู้ที่อ่านจะสามารถพัฒนาความสามารถ สติปัญญา เรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้รวดเร็วและกว้างขวางมากขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคม เหตุการณ์ และความเจริญก้าวหน้า พัฒนาการงานของตนและประเทศชาติ มีมุมมองและทัศนคติที่กว้างไกล มีการตัดสินใจที่ถูกต้อง นอกจากนี้การอ่านยังเป็นการพักผ่อนที่ดี มีคุณค่า เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และยังเป็นการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมอีกด้วย ซึ่งการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ ดังนั้นมนุษย์ในยุคปัจจุบันต้องใช้เวลาในการเรียนเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาตนเองและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่างๆ

ความสนใจในการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านของเด็กไว้ดังนี้

จ้อย ทันทิวชิรินทร์ และจินตนา ไบกาชุกี (อ้างถึงใน มณีรัตน์ สุโขชาติรัตน์, 2537) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสนใจในการฟังและการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ ดังนี้

เด็กอายุระหว่าง 6-7 ปี สนใจอ่านหนังสือนิทานต่างๆ นิทานพื้นบ้าน เทพนิยาย นิยายผจญภัย จินตนิยาย เรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อม และประเพณี ที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ขบขัน เรื่องชวนสงสัย ชวนคิด สร้างจินตนาการ และความคิดฝัน

เด็กอายุระหว่าง 8-9 ปี สนใจอ่านหนังสือนิทานต่างๆ นิทานพื้นบ้าน นิทานตำนาน เทพนิยาย นิยายผจญภัย จินตนิยายแปลกๆ และตลกขบขัน เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่

เด็กอายุระหว่าง 10-11 ปี สนใจอ่านหนังสือนิทานชาดก นิทานสอนคติธรรม นิยายร่วมสมัย นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล จดหมาย บทละคร ชีวิตประวัติวัยเด็ก สารคดีท่องเที่ยวสั้นๆ

เด็กอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป สนใจอ่านหนังสือการ์ตูน หนังสือพิมพ์ สารคดี หนังสือเชิงวิชาการ นวนิยาย วรรณคดีไทย นิตยสาร วารสารบันเทิง บทร้อยกรอง และกวีนิพนธ์ต่างๆ

บันลือ พุกษะวัน (2543) กล่าวว่า เด็กวัยประถมปลาย - มัธยมศึกษา (9 ปีขึ้นไป) เริ่มรู้จักคิดหาเหตุผลจากเรื่องที่ได้มากขึ้น เริ่มสนใจที่จะขยายการอ่านด้วยตนเอง (อ่านตามลำพัง) มากขึ้น มีความต้องการที่จะได้แบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติ ต้องการได้รับความ

ช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ หรือวัสดุการอ่านที่ให้แนวคิดในการประพฤติปฏิบัติ และเริ่มคิดในเชิงนามธรรมได้บ้าง วัยนี้จึงกล่าวได้ว่า เป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงทางการอ่าน ซึ่งความต้องการในการอ่านนิทานเพื่อผ่อนคลาย สนใจสภาพแวดล้อมที่ใกล้ตัวออกไป ต้องการทราบประวัติความเป็นมาของบุคคล สถานที่ ครอบครัวยุค สามารถฝึกตนเองให้เป็นคนรับผิดชอบ และอาสานงานต่างๆ รู้จักวินิจฉัยเรื่องราวที่อ่าน เริ่มคิดเพื่อฝันในเรื่องอาชีพ และแสวงหาสิ่งที่ตนสนใจในการอ่าน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545) กล่าวว่า ความสนใจอ่านของเด็กวัย 6 - 8 ขวบ มีความสนใจและรู้คำศัพท์มากขึ้น รู้จักสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ชอบเรื่องต้นไม้ ดอกไม้ การปลูก การเพาะชำ ง่ายๆ นิทานต่างๆ เทวดา นางฟ้า เรื่องสัตว์ การ์ตูน ชอบของเล่น ชอบเรื่องเป็นจริงมากขึ้น ความสนใจในการอ่านยาวขึ้นประมาณ 15 - 20 นาที

เด็กวัย 8 - 11 ขวบ สนใจอ่านเรื่องเป็นจริงเพิ่มมากขึ้น สนใจเกี่ยวกับการผจญภัย การต่อสู้ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ การทดลองต่างๆ (สำหรับเด็กผู้ชาย) เด็กผู้หญิงจะสนใจแตกต่างกันออกไป เช่น วรรณคดี นิยายสำหรับเด็กๆ เทพบุตร ซาดิก สุภาสิต คำพังเพยต่างๆ เรื่องตลก การ์ตูนซ้ำๆ นิยายวิทยาศาสตร์ ง่ายๆ เรื่องศาสนาต่างๆ เช่น กฎแห่งกรรม

เด็กวัย 12 - 14 ขวบ ความสนใจในการอ่านกว้างมากขึ้น รู้จักวินิจฉัยการอ่าน หาข้อเท็จจริงมาพิสูจน์ สนับสนุน รู้จักค้นคว้าเพิ่มเติม ชอบเรื่องบุคคลสำคัญ เรื่องโรงเรียน เด็กวัยเดียวกัน กีฬา งานอดิเรก เรื่องสัตว์ เรื่องแมลงต่างๆ วิทยาศาสตร์ เรื่องท้องถิ่น

ไพพรรณ อินทนิล (2546) กล่าวว่า เด็กวัยประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 (6 - 8 ปี) ต้องการหนังสือที่มีเรื่องราวสนุก ชวนเพื่อฝัน เรื่องราวที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น สามารถบอกได้ว่าใครดีใครผิด เด็กวัยนี้ชอบอ่านหนังสือประเภทนิทานผจญภัย นิทานพื้นบ้านง่ายๆ และซ้ำๆ เรื่องเทวดา นางฟ้า เรื่องเกี่ยวกับการละเล่นของเด็กต่างๆ เรื่องประเพณี เรื่องเกี่ยวกับของเล่นเครื่องกลไก เรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ที่เขียนสนุกๆ และเรื่องสร้างจินตนาการความคิดเพื่อฝัน

เด็กวัยประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 (อายุ 8 - 10 ปี) เด็กวัยนี้มีความสนใจในการอ่านมากทั้งสองเพศ อ่านนิทาน นิยาย เช่น นิทานตำนาน เด็กวัยนี้ไม่ชอบเรื่องหวาดเสียวตื่นเต้นจนเกินไป ความสนใจของเด็กวัยนี้ขยายกว้างออกไป คือสนใจในสิ่งแปลกใหม่ สีสันสะดุดตา ภาพระบายสี เด็กเริ่มมีอุดมคติ ยึดมั่นบุคคลใดบุคคลหนึ่งและเลียนแบบการกระทำ

เด็กวัยประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 (อายุ 10 - 12 ปี) เด็กวัยนี้อ่านหนังสือคล่อง เป็นระดับที่มีความสนใจอ่านอย่างแท้จริง เด็กหญิงและเด็กชายแยกกันอ่านหนังสือตามความสนใจของตน เด็กผู้หญิงชอบเรื่องกระจุกกระจิม นิทานนิยาย ชีวิตครอบครัว สัตว์เลี้ยง เรื่องของธรรมชาติ

เด็กผู้ชายชอบกีฬา การผจญภัย การส่งเสริมความเป็นพระเอกและเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริงมากขึ้น เรื่องสารคดีที่ให้ความรู้ด้านต่างๆ เด็กวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มบูชาวีรบุรุษวีรสตรี ฉะนั้นเรื่องที่เกี่ยวข้อง ประวัติบุคคลสำคัญต่างๆ เด็กวัยนี้จะชอบอ่านมาก เด็กจะเริ่มเพื่อฝันถึงความคิดในอาชีพในอนาคตบ้างเป็นครั้งคราว และเริ่มต้องการแบบอย่างความประพฤติจากบุคคลตัวอย่าง ต้องการแบบอย่างในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ฉะนั้นสิ่งที่หาได้ง่ายอาจได้จากนิทาน เรื่องสั้น เรื่องการผจญภัยต่างๆ ต้องการจะแสดงความรู้สึกนึกคิดทำนองการวิจารณ์ตัวละคร และเรื่องราวที่อ่าน ต้องการความเพลิดเพลินจากการอ่าน การใช้เวลาว่างในการประดิษฐ์สิ่งของง่ายๆ สนใจในการอ่านหนังสือหลายรสนหลายประเภท คล้ายกับว่าต้องการที่จะสำรวจและให้ได้มาในสิ่งที่ตนสนใจ เริ่มเรียนวรรณคดีได้ดีขึ้น

กล่าวโดยสรุปนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีอายุระหว่าง 10 - 11 ปี มีความสนใจอ่านหนังสือหลากหลายมากขึ้น สามารถอ่านหนังสือคล่องขึ้น หนังสือที่ชอบอ่าน ได้แก่ หนังสือนิทานชาดก นิทานสอนคติธรรม นิยายร่วมสมัย นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล จดหมาย บทละคร ชีวิตประวัติวัยเด็กของบุคคลสำคัญ สารคดีที่ท่องเที่ยวสั้นๆ ชีวิตครอบครัว สัตว์เลี้ยง ธรรมชาติและ การผจญภัย

องค์ประกอบในการอ่าน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) กล่าวว่า การอ่านที่จะประสบผลสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบทางด้านสังคม หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนักเรียน ในการสอนครูจำเป็นต้องคำนึงถึงสภาพทางสังคมพื้นฐานและที่มาเกี่ยวกับครอบครัวของนักเรียน วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนาที่นับถือ การจัดอุปกรณ์การเรียนการสอนและวิธีสอนที่สอดคล้องกับพื้นฐานทางสังคมเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจและมีพัฒนาการในการอ่านอย่างรวดเร็ว เช่น นักเรียนบางคนมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูลมาจากครอบครัวที่มีอาชีพทำสวนยางและทำนา ส่วนมากนับถือศาสนาอิสลาม หนังสือแบบเรียน และหนังสืออ่านประกอบ จึงควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสภาพความเป็นอยู่ของนักเรียนในท้องถิ่นนั้นๆ ด้วยเหตุนี้หากครูนำเอกสารหรือหนังสือไปใช้ในท้องถิ่นที่แตกต่างกันก็อาจมีผลให้นักเรียนเหล่านั้นไม่ประสบความสำเร็จในการอ่านขั้นเริ่มต้น

2. องค์ประกอบทางด้านความพร้อม หมายถึง ความพร้อมทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญาที่สามารถเริ่มต้นอ่านได้

3. องค์ประกอบทางด้านโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่สำคัญในการจัดบรรยากาศหรือกิจกรรมให้สนองกับความต้องการของนักเรียน โดยเฉพาะการปลูกฝังให้มีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน และการรักการอ่านนั้นย่อมต้องให้เห็นความสำคัญของการอ่าน ให้เกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนที่อ่านเรื่องต่างๆ ให้นักเรียนได้เห็นพัฒนาการในการอ่านของตนเอง การจัดบรรยากาศการอ่านให้เกิดขึ้นภายในโรงเรียนจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่ายทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน

บุคคลภายในโรงเรียนที่จะช่วยดำเนินงานและจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านของนักเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ประกอบด้วยผู้บริหาร ครู และผู้ทำงานเกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย ผู้บริหารมีหน้าที่ให้การสนับสนุน จัดหางบประมาณ ตลอดจนสื่อการสอนที่จะนำมาให้ครูใช้ประโยชน์ในการสอนภาษาไทย นอกจากนั้นยังต้องให้คำแนะนำ หรือหาทางส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาค้นคว้าหาวิธีการใหม่ๆที่จะนำไปใช้ได้ผลมากขึ้น ส่วนครูผู้สอนภาษาไทยก็มีหน้าที่สอนแต่เพียงอย่างเดียว ต้องร่วมมือกับผู้บริหาร ศิกษานิเทศก์ และบรรณารักษ์ห้องสมุดในโรงเรียน เพื่อจัดกิจกรรมการอ่านและโครงการการอ่านที่เป็นประโยชน์ด้วย

สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (2548) กล่าวว่า การอ่านมีองค์ประกอบ 5 ส่วน คือ 1) ผู้อ่าน กล่าวโดยย่อว่าถ้าไม่มีผู้อ่าน การอ่านจะเกิดขึ้นไม่ได้จึงเป็นจุดแรกของกระบวนการนี้ 2) หนังสือ หรือตัวอักษร ผู้อ่านต้องสามารถอ่านหนังสือหรืออักษรออก เข้าใจความคิดจากหนังสือนั้น 3) ความหมาย ผู้อ่านอ่านออกหรืออ่านอักษรได้ต้องเข้าใจความหมาย กระบวนการจึงดำเนินต่อไป 4) การเลือกความหมาย ความหมายที่ปรากฏในหนังสือที่เรากำลังอ่านอาจมีหลายนัย ผู้อ่านต้องพิจารณาให้ถูกต้องว่าผู้แต่งมีความประสงค์จะให้เข้าใจในแง่ใด เลือกใช้ความหมายตามนัยใด ถ้าผู้แต่งหนังสือมีความชำนาญและผู้อ่านมีพื้นฐานความรู้พอรับได้ก็จะเข้าใจตรงกัน แต่ถ้าฝ่ายใดย่อหย่อนก็ยากที่จะเข้าใจได้ตรงกันหรืออาจเกิดความผิดพลาด 5) การนำไปใช้ เป็นกระบวนการขั้นสุดท้ายที่จะทำให้การอ่านได้ผลสมบูรณ์ กล่าวคือ ผู้อ่านได้อ่านหนังสือ (เห็นตัวอักษร) เข้าใจความหมายได้ถูกต้องตามความประสงค์ของผู้แต่ง รู้จักเลือกความหมายที่ดี ที่ถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีโอกาสก็นำออกไปใช้ในชีวิตประจำวัน ตลอดจนสามารถนำไปใช้ในการแต่งหนังสือให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคมต่อไป

การอ่านเข้าใจความที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ตามจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ กล่าวโดยสรุปอาจแบ่งได้ 2 ประการ คือ องค์ประกอบภายในตัวผู้อ่าน และองค์ประกอบภายนอก ซึ่งองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้อ่าน ได้แก่ ประสบการณ์พื้นฐานของผู้อ่าน ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถในการคิด ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งที่อ่าน จุดมุ่งหมายในการอ่าน ส่วนองค์ประกอบภายนอก ได้แก่ ลักษณะของเรื่องที่อ่าน ปัจจัยที่เกี่ยวข้องทางด้านร่างกาย และสภาพแวดล้อม เป็นต้น

สมาธิกับการอ่าน

การอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ย่อมต้องประกอบด้วยหลายปัจจัย ที่ส่งผลให้สามารถอ่านเข้าใจความได้ถูกต้อง ซึ่งปัจจัยอย่างหนึ่งที่สำคัญของการเป็นนักอ่านที่ดี คือ การมีสมาธิในการอ่านและมีจิตใจจดจ่อกับเรื่องที่อ่านไปโดยตลอด มีความสำคัญมากอย่างหนึ่ง ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องของสมาธิกับการอ่านไว้ ดังนี้

วิฒนะ บุญจับ (2546) กล่าวว่า นักอ่านที่ดี ต้องประกอบด้วยคุณสมบัติหลายประการ ได้แก่ ความมีสมาธิ สมรรถภาพในการอ่าน ความเร็วในการอ่าน พื้นฐานความรู้ทางภาษา นิสัยรักการและชอบบันทึก ความจำ ความรู้ในเรื่องการใช้ห้องสมุด การขอสนทนากับผู้มีความรู้ การหมั่นทบทวนเรื่องที่อ่านอย่างสม่ำเสมอ การมีวิจารณ์ญาณในการอ่าน อ่านทน และอ่านเป็น

สมพร มั่นตะสุตร (อ้างถึงใน วิฒนะ บุญจับ, 2546) กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่ทำให้การอ่านในใจมีคุณภาพ คือ การมีสมาธิที่แน่วแน่ สิ่งแวดล้อมไม่เป็นอุปสรรค เช่น คนแวดล้อม แสงสว่าง เสียงรบกวน เป็นต้น ขนาดรูปเล่มเหมาะสม และนำอ่าน

มิ่งขวัญธรรม คำชื่นเมือง (2544) กล่าวว่า สมาธิเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่าน และได้เสนอแนะให้นั่งสมาธิก่อนอ่านหนังสือ เพื่อให้จิตใจสงบ และจดจำสิ่งที่อ่านได้ดี

แม่้นมาศ ขวลิต (อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2543) กล่าวว่า การอ่านเข้าใจความอย่างรวดเร็วและแตกฉานได้นั้น ต้องมีสมาธิที่แน่วแน่ในการอ่าน เพราะในการอ่านเร็ว ต้องอ่านให้รู้เรื่อง จับประเด็นให้ได้ด้วยตา ประสาท สมอง ต้องจดจ่อกับสิ่งที่อ่านเมื่อทำได้ก็จะผลิตผลการอ่าน รู้สึกว่าความยากลดลงและมีความสนใจการอ่านมากขึ้น

กัลยา ยวนมาลัย (2539) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านหนังสือต้องอ่านอย่างมีสมาธิ คือ ตั้งใจ แน่วแน่ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังอ่านอะไร เพื่ออะไร การมีสมาธิในการอ่านนี้จะช่วยให้สิ่งที่ได้จากการอ่านซึมซาบเข้าสู่สมองอย่างมีระเบียบ และการมีความตั้งใจแน่วแน่เอาจิตใจจดจ่อในเรื่องที่อ่าน ย่อมทำให้เข้าใจเรื่องนั้นได้ดี ถูกต้อง ทั้งยังทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดในทุกสิ่งที่ได้เห็นอย่างละเอียดถี่ถ้วนทำให้อ่านได้เร็วและแม่นยำ

กล่าวโดยสรุป สมาธิเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งสำหรับการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ การฝึกสมาธิส่งผลให้จิตใจสงบ มีความตั้งใจที่แน่วแน่จดจ่อกับการอ่าน ช่วยให้สิ่งที่ได้จากการอ่านซึมซาบเข้าสู่สมองอย่างมีระเบียบ ทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี ถูกต้อง ทั้งยังทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดในทุกสิ่งที่ได้เห็นอย่างละเอียดถี่ถ้วนทำให้อ่านได้เร็วและแม่นยำ สามารถจดจำสิ่งที่อ่านได้ดี จึงส่งผลให้การเรียนการศึกษาดีขึ้น

ทฤษฎีการอ่าน

บันลือ พุกกะวัน (2543) กล่าวว่า การสอนอ่านควรพิจารณาจากปฏิริยาของผู้อ่าน (ผู้ถูกสอน) ที่ได้รับการสอนอ่านของครู อาจจำแนกได้ 3 รูปแบบ คือ

1. ปฏิริยาพื้นผิว เป็นการเริ่มสอนให้ออกเสียงให้ถูกต้องจากการผสมผสานตัวอักษรที่ละคำ สองคำ เช่น การอ่านพร้อมๆกันทั้งชั้นโดยการนำของครูหรือเด็กเอง แล้วอ่านทวนคำกัน (การอ่านนำและอ่านตาม)
2. ปฏิริยาส่วนลึก เป็นการสอนอ่านเป็นคำเป็นประโยค เป็นเรื่องราวสั้นๆ มีภาพประกอบ ผู้เรียนได้อ่านภาพ อ่านคำและประโยค มีการซ้ำคำให้อ่านครั้งละประโยคเพื่อให้อ่านเข้าใจความในประโยคก่อน แล้วจึงฝึกอ่านในใจ นับว่าเป็นการฝึกอ่านเพื่อมุ่งให้เกิดความเข้าใจ
3. ปฏิริยาที่ก่อให้เกิดความลึกซึ้ง เป็นการสอนอ่านที่ต่อเนื่องมาจากปฏิริยาส่วนลึก หลังจากเข้าใจเรื่องราวหรือความหมายของสิ่งที่อ่านแล้ว นำมาอภิปราย วิเคราะห์ เปรียบเทียบ ประเมินบุคลิกของตัวละคร (ถ้าเป็นนิทาน) เพื่อเลือกเป็นแบบอย่างพฤติกรรมที่เหมาะสมที่ดีที่จะเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติ ในส่วนที่เป็นบทความหรือเรื่องราว นำไปวิเคราะห์ ประเมินเลือก ตัดสินใจ โดยใช้การพินิจหรือวิจารณ์ญาณใคร่ครวญไตร่ตรองที่จะนำไปใช้ประโยชน์หรือความรู้ไปใช้ นับเป็นจุดสุดยอดของการสอนอ่าน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ได้แบ่งทฤษฎีการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ ทฤษฎีเน้นความสัมพันธ์ของข้อความ และทฤษฎีเน้นการวิเคราะห์ข้อความ

1. ทฤษฎีเน้นความสัมพันธ์ของข้อความ เป็นทฤษฎีที่เน้นใจความสำคัญของสารเป็นหลัก ผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้ได้แก่ Trabasso, Chase กับ Clark และ Rumelhart

ทฤษฎีของ Trabasso ได้กล่าวว่าเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องและมีความสัมพันธ์กัน 2 ประการ คือผู้อ่านรับรู้สาร ต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้เน้นว่าระดับการอ่านของผู้อ่านจะไม่คงที่ ในขณะที่อ่านข้อความผู้อ่านจะควบคุมเพียงโครงสร้างผิวเผินจนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ เช่น เมื่อเด็กอ่านประโยค "ฉันเห็นลูกบอลสีแดง" เมื่ออ่านเสร็จแล้ว หากยังไม่เคยมีประสบการณ์ก่อนว่าสีแดงเป็นอย่างไรก็จำเป็นต้องอาศัยผู้รู้แนะนำช่วยตัดสินใจ เมื่อเด็กได้พบสิ่งของที่มีสีแดงก็จะใช้ประสบการณ์ที่เคยมีมาก่อนพิจารณาและตัดสินใจได้ ดังนั้นลำดับขั้นตอนของการอ่านของทฤษฎีนี้จึงแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังแผนภูมิ

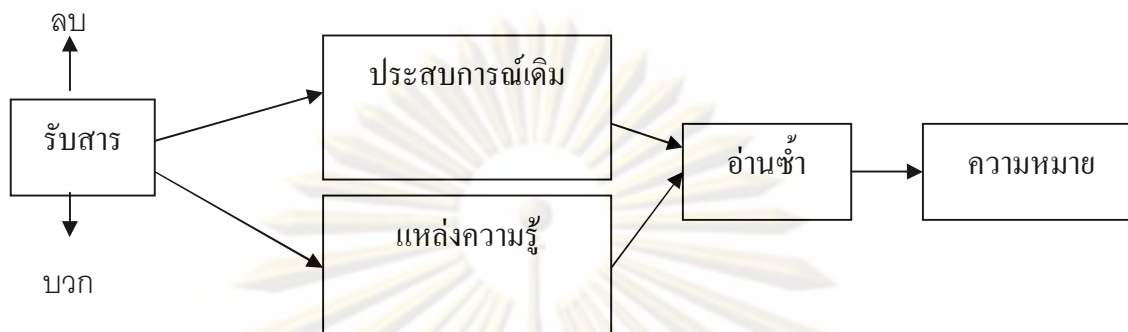
แผนภาพที่ 1 ทฤษฎีของ Trabasso

ก. การรับสาร โดยใช้สายตารับรู้

ข. การใช้ประสบการณ์เดิม ความจริง และภาพ ทำการเปรียบเทียบกับสารที่ได้รับว่าแตกต่างไปจากประสบการณ์เดิมหรือไม่ ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่รู้จัก ผู้อ่านจะอ่านทบทวน 2-3 ครั้ง จนกว่าจะตัดสินใจว่าจะอะไรคือคำตอบที่แท้จริง

ค. คำตอบที่ได้จากการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิม หรือโดยอาศัยความรู้จากแหล่งอื่น มาช่วยตัดสินใจนั้น ถือว่าเป็นความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน

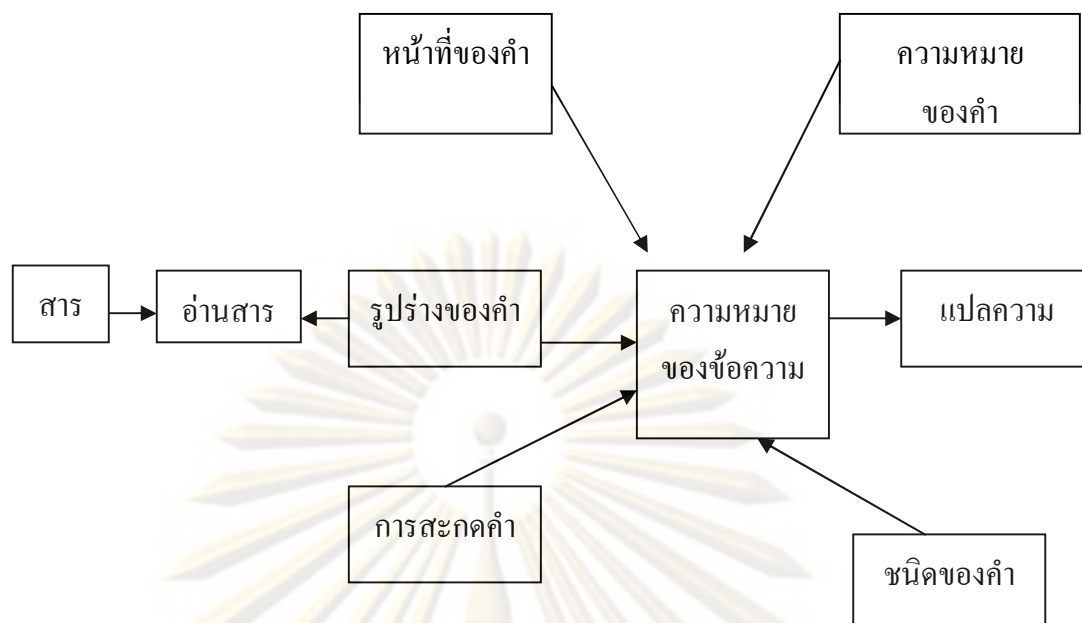
ทฤษฎีของ Chase กับ Clark เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความที่อ่านกับ ประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนของการอ่านดังแผนภูมิ

แผนภาพที่ 2 ทฤษฎีของ Chase กับ Clark

- ก. ผู้อ่านจะรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพ ถ้าไม่ตรงกับ ข้อมูลดังกล่าวหรือยังไม่มีคามแน่ใจ ก็จะใช้วิธีการอ่านซ้ำข้อความนั้น
- ข. สารที่ให้ความรู้สึกในทางลบ จะใช้เวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่า เมื่อรับรู้ แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางบวก ซึ่งระยะเวลาในการเก็บจะสั้นกว่าหรือ อาจลืมได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกในทางลบ เช่น
มาลีเป็นเด็กดี เธอจึงได้รับคำชมเชยจากครู (บวก)
นิตไม่ทำการบ้าน จึงถูกครูตี 3 ที (ลบ)
- ค. ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะและความหมายของคำจะได้รับการบันทึกไว้ในสมอง

ทฤษฎีของ Rumelhart ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ทำงานคล้ายกับเครื่อง คอมพิวเตอร์ มีความซับซ้อน แต่ละขั้นตอนจะมีความสัมพันธ์กัน ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะ ทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ ดังแผนภูมิ

แผนภาพที่ 3 ทฤษฎีของ Rumelhart

ผู้อ่านจะเริ่มต้นด้วยการอ่านสารโดยพิจารณารูปร่างของคำที่รู้จัก เพื่อทำความเข้าใจความหมายต่อจากนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความหมายของคำกับความรู้อื่นที่มีอยู่เพื่อเป็นการพิสูจน์หาข้อเท็จจริง โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมาย การสะกดคำ และชนิดของคำ องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถแปลความของสารได้ หลักสำคัญของทฤษฎีมีอยู่ 4 ประการ คือ

- ก. การที่ผู้อ่านจะรับรู้คำนั้นเป็นคำชนิดใด ต้องสังเกตหน้าที่ของคำที่อยู่ใกล้เคียงในประโยคเดียวกันหรือในข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร
- ข. การที่ผู้อ่านจะรับรู้ความหมายของคำอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือมาหลังก็ได้ จะเป็นแนวทางชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำใหม่ได้เร็วขึ้น
- ค. การที่ผู้อ่านจะรับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับหน้าที่ของคำอื่นที่มาก่อนหรือมาหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่านเข้าใจ
- ง. การที่ผู้อ่านจะแปลความหมายของคำขึ้นอยู่กับการชี้แนะของคำบางคำ

2. ทฤษฎีเน้นการวิเคราะห์ข้อความ เป็นทฤษฎีที่เน้นความสำคัญขององค์ประกอบย่อยของประโยค ได้แก่ ประธาน กริยา กรรม และส่วนขยาย ผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้ได้แก่ Dawes และ Frederiken

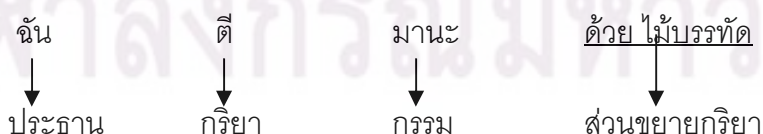
ทฤษฎีของ Dawes กล่าวว่า ข้อความหรือเรื่องราวที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงประโยคให้มีความเกี่ยวข้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนเป็นที่เข้าใจของผู้อ่าน ในลักษณะเช่นนี้ถือว่ามี ความสัมพันธ์เป็นบวก ความสัมพันธ์ในที่นี้คือความเกี่ยวข้องของความหมายในแต่ละประโยคนั้นเอง แม้บางครั้งประโยคแต่ละประโยคไม่ได้เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กัน หากผู้อ่านพยายามตีความหมายให้มาเกี่ยวข้องกันก็สามารถสร้างความสัมพันธ์ของประโยคได้ เช่น

ประโยคที่ 1 ผู้ชายทุกคนสวมกางเกงสีน้ำเงิน

ประโยคที่ 2 ผู้หญิงบางคนสวมกางเกงสีน้ำเงิน

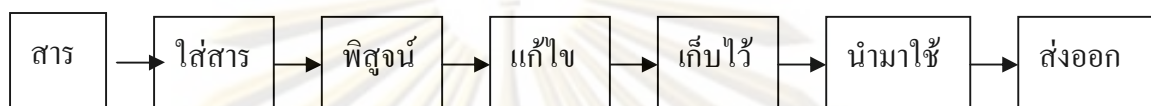
จากทั้งสองประโยคทำให้ผู้อ่านรู้ว่าในกลุ่มคนที่ผู้เขียนกล่าวนี้มีผู้ชายกับผู้หญิง และผู้ชายทุกคนที่อยู่ในกลุ่มสวมกางเกงสีน้ำเงิน ในขณะที่เดียวกันก็มีผู้หญิงบางคนสวมกางเกงสีน้ำเงิน ดังนั้นประโยคที่ 1 จึงเป็นประโยคนำให้กับประโยคที่ 2 และอาจกล่าวได้ว่าประโยคที่ 2 เป็นประโยคสรุป ผู้อ่านจะรู้ว่าความหมายที่คล้ายกันของประโยคที่ 1 และประโยคที่ 2 คือ การที่ผู้ชายและผู้หญิงสวมกางเกงสีน้ำเงิน ส่วนข้อต่างกัน คือ ผู้ชายทุกคนกับผู้หญิงบางคนสวมกางเกงสีน้ำเงิน Dawes เชื่อว่า ผู้อ่านจะเห็นข้อต่างและคล้ายกันของความหมายในประโยคที่อ่าน คือ การที่ประโยคเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกนั่นเอง สำหรับประโยคที่ไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ผู้อ่านอ่านแล้วไม่สามารถจะแยกได้ว่าอะไรเหมือนกันและต่างกัน ข้อความที่มีลักษณะเช่นนี้ถือว่ามี ความสัมพันธ์กันในเชิงลบ

ทฤษฎีของ Frederiken ทฤษฎีนี้นำโครงสร้างทางหลักภาษาเป็นแกนสำหรับสร้างความเข้าใจในการอ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านจำเป็นต้องทำความเข้าใจความหมายของถ้อยคำในประโยค การเข้าใจหน้าที่ของคำ การนำถ้อยคำมาเชื่อมโยง โดยอาศัยวิธีการทางหลักภาษา ซึ่งโครงสร้างของประโยคจะประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม และส่วนขยาย เช่น

นอกจากนั้นการอ่านเป็นกระบวนการที่คล้ายกับโปรแกรมเครื่องคิดเลข เมื่อใส่สารเข้าไปในโปรแกรมแล้ว จำเป็นต้องได้รับการพิสูจน์จากผู้อ่านว่าถูกต้องหรือไม่ ทั้งนี้โดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านมาเปรียบเทียบ เมื่อได้รับการพิสูจน์แล้วจึงทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขด้วยการเก็บส่วนที่เป็นความรู้ไว้ในสมอง ส่วนที่ไม่จำเป็นก็จะทิ้งไป ความรู้ที่เก็บไว้นั้นจะได้รับการนำมาใช้เมื่อเวลาจำเป็น

กระบวนการอ่านตามแนวคิดของ Frederiken

แผนภาพที่ 4 ทฤษฎีของ Frederiken

มณีนีรัตน์ สุขโชติรัตน์ (2548) กล่าวว่า ทฤษฎีการอ่านที่สำคัญ มีดังนี้

1. ทฤษฎีการอ่านรูปแบบล่างขึ้นบนและรูปแบบบนลงล่าง (Theory of Reading: Bottom-up and Top - down)

1.1 ทฤษฎีการอ่านรูปแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up Theory of Reading) หมายถึง ทฤษฎีที่เน้นองค์ประกอบย่อยของภาษา กล่าวคือ การแนะนำให้ผู้อ่านคำนึงถึงลักษณะที่เป็นหน่วยเล็ก (small units - features) ของคำ ตั้งแต่การพิจารณาตัวอักษร เมื่อต้องการอ่านเป็นคำ พิจารณาคำเมื่ออ่านวลี และพิจารณาวลีเมื่ออ่านประโยค กระบวนการเข้าใจความดังกล่าว เริ่มจากการถอดรหัสจากระดับล่างขึ้นสู่ระดับบน เนื่องจากนักพฤติกรรมนิยม (behaviorist) เชื่อว่าการอ่าน คือ การจำคำ เพื่อให้เกิดความเข้าใจบทอ่าน จึงต้องเน้นที่การกวาดสายตาไปตามตัวอักษร เพื่อรับรู้คำและพิจารณาคำ วลีและประโยค และการที่เข้าใจบทอ่าน ผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ทางภาษา ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และความสัมพันธ์ของประโยคในข้อความ

1.2 ทฤษฎีการอ่านรูปแบบบนลงล่าง (Top - down Theory of Reading) หมายถึง ทฤษฎีที่เน้นความหมายไม่ได้เน้นองค์ประกอบย่อย กล่าวคือ เป็นแนวคิดที่แนะนำให้ผู้อ่านใช้ความรู้และประสบการณ์เดิม โดยให้เหตุผลว่า ความเข้าใจในการอ่านเริ่มต้นจากส่วน "ศีรษะ" นั่นคือสมอง หรือความคิดของผู้อ่าน จากงานวิจัยชี้ให้เห็นว่า ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจบทอ่านได้ดี ถ้าผู้อ่านเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิม อย่างไรก็ตามถ้าปราศจากความรู้และประสบการณ์เดิม ผู้อ่านจะไม่สามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ในกระบวนการนี้ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในการคาดคะเนทั่วไปเกี่ยวกับสาระที่อ่าน โดยใช้พินความรู้เดิม

2. ทฤษฎีการอ่านแนวปฏิสัมพันธ์ (Interactive Theory of Reading) ทฤษฎีการอ่านแนวปฏิสัมพันธ์ มีแนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่านว่า เมื่อผู้อ่านใช้สายตาคาดอ่านประโยคแรกในบทอ่าน บางครั้งผู้อ่านอาจจะยังไม่สามารถเข้าใจประโยค แต่หลังจากอ่านต่อไปจะเข้าใจได้ดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากว่า เขาได้ใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับคำ ประโยค หรือเรื่องราวมาคาดคะเน สิ่งที่เขาเขียนเขียน เมื่อยิ่งอ่านซ้ำย่อมได้สาระความรู้มากขึ้น และเมื่ออ่านต่อไปอีกจะเข้าใจมากขึ้น

3. ทฤษฎีการอ่านแนวร่วมสัมพันธ์ (Transactive Theory of Reading)

ทฤษฎีการอ่านแนวร่วมสัมพันธ์ เป็นทฤษฎีที่ยึดแนวของทฤษฎีการอ่านแนวปฏิสัมพันธ์เป็นหลัก โดยถือว่าบริบทมีความสำคัญยิ่งต่อประสบการณ์ทางการอ่าน

4. ทฤษฎีการพัฒนาทางภาษาและการอ่านออกอ่านได้ตามแนวปัญญาเชิงสังคม (The Sociocognitive Theory of Language and Literacy Development)

พัฒนาการของโครงสร้างความรู้ของเด็กมีอิทธิพลจากประสบการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งพัฒนาการการรู้การเข้าใจตั้งแต่วัยทารก เด็กจะเป็นผู้ทดสอบสมมติฐานด้วยความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเอง ทั้งภายในบ้านและชุมชนแวดล้อม สืบเสาะหาความหมายและทำความเข้าใจสิ่งต่างๆ ด้วยการสรุปอ้างอิงหรือลงความเห็น โดยใช้ความรู้เดิมที่พัฒนาขึ้นจากประสบการณ์พื้นฐาน ความรู้และประสบการณ์เดิมนี้อาจกระตุ้นและใช้ในกระบวนการอ่านเข้าใจความด้วย

โดยสรุปจากทุกทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่ากระบวนการอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่มีความซับซ้อน เนื่องจากความเข้าใจในการอ่าน เกิดจากการที่ผู้อ่านใช้ความคิดโต้ตอบกับบทอ่าน เพื่อให้ได้มาซึ่งความหมาย โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมผสมผสานกับเนื้อหาสาระที่ได้รับจากการอ่าน การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจบทอ่านได้ ย่อมต้องอาศัยความรู้ทางภาษา ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างของประโยคซึ่งประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม และส่วนขยาย และความสัมพันธ์ของประโยคในข้อความ เป็นต้น

การหาความยากง่ายของบทอ่าน

ความสามารถในการอ่านกับความยากง่ายของเอกสาร มาจากคำว่า “Readability” คำนี้เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบในการสอน 2 อย่าง คือ ผู้อ่านกับสารที่ใช้อ่าน ผู้อ่านที่อ่านสารแล้วเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์เรียกว่า มีความสามารถในการอ่านสูง ถ้าอ่านสารแล้วไม่บรรลุวัตถุประสงค์เรียกว่ามีความสามารถในการอ่านต่ำ ดังนั้น **Readability** ของผู้อ่านจึงหมายถึงความสามารถในการอ่านของผู้อ่าน ส่วนสารที่อ่านนั้นคำว่า **Readability** หมายถึง ความยากง่ายของเอกสาร ซึ่งครูต้องทำการวิเคราะห์ว่าความยากง่ายตรงกับระดับชั้นของนักเรียนหรือไม่ ถ้ายากหรือง่ายไม่ตรงกับความสามารถของเด็กนักเรียน ครูควรปรับให้เหมาะสมต่อไป (สุนันทามันเศรษฐวิทย์, 2542)

นักการศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีหาความยากง่ายของสารที่เหมาะสมจะใช้กับนักเรียนในแต่ละระดับชั้นซึ่งแต่ละคนต่างใช้ประสบการณ์ของตนเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินความยากง่าย ประมาณ พ.ศ. 2470 ได้มีผู้หาความยากง่ายของหนังสือแบบเรียนโดยใช้คำและโครงสร้างของประโยคในหนังสือ แต่ก็ยังคงอาศัยความคิดเห็นและประสบการณ์ของตนเป็นเครื่องวินิจฉัยความยากง่าย ดังนั้น ผลการวิเคราะห์จึงไม่มีความเที่ยงตรงเท่าที่ควร ในระยะต่อมามีการเลือกหนังสือแบบเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถในการอ่านของนักเรียน โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการเลือกหนังสือไว้ว่าจะต้องมีคำยากไม่เกิน 3 คำ ใน 100 คำ แต่ถ้าเป็นหนังสือที่เกี่ยวข้องกับวิชาเฉพาะจะต้องมีคำยากไม่เกิน 5 คำ ใน 100 คำ แต่ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับจนกระทั่งได้มีผู้ศึกษาเพื่อหาความยากง่ายของสารมากขึ้น ในที่สุดก็มีผู้กำหนดหลักเกณฑ์เพื่อหาความยากง่ายไว้ดังนี้

1. วัดความยาวของเรื่องด้วยการนับจำนวนคำทั้งหมด
2. ในเรื่องเดียวกัน ถ้าใช้คำซ้ำกันน้อยมาก แสดงว่ายาก แต่ถ้าใช้คำซ้ำกันบ่อยครั้ง แสดงว่าง่าย
3. เรื่องที่เด็กเรียนรู้คำในเรื่องเกินร้อยละ 60 แสดงว่าง่าย

ตามเกณฑ์ที่กล่าวมาแล้วทั้ง 3 ประการ ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่มนักการศึกษาที่สอนอ่าน จนกระทั่งมีผู้ศึกษาหาความยากง่ายของเอกสารและเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบัน คือ **Adward Fry** (อ้างถึงใน สุนันทามันเศรษฐวิทย์, 2542) ได้เสนอวิธีการหาความยากง่ายของเอกสารในระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัย นักการศึกษาผู้นี้ได้เริ่มทำการค้นคว้า

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยคและค่าเฉลี่ยของจำนวนพยางค์ใน 100 คำ วิธีของ Fry เป็นที่แพร่หลายมาก มีลำดับขั้นดังนี้

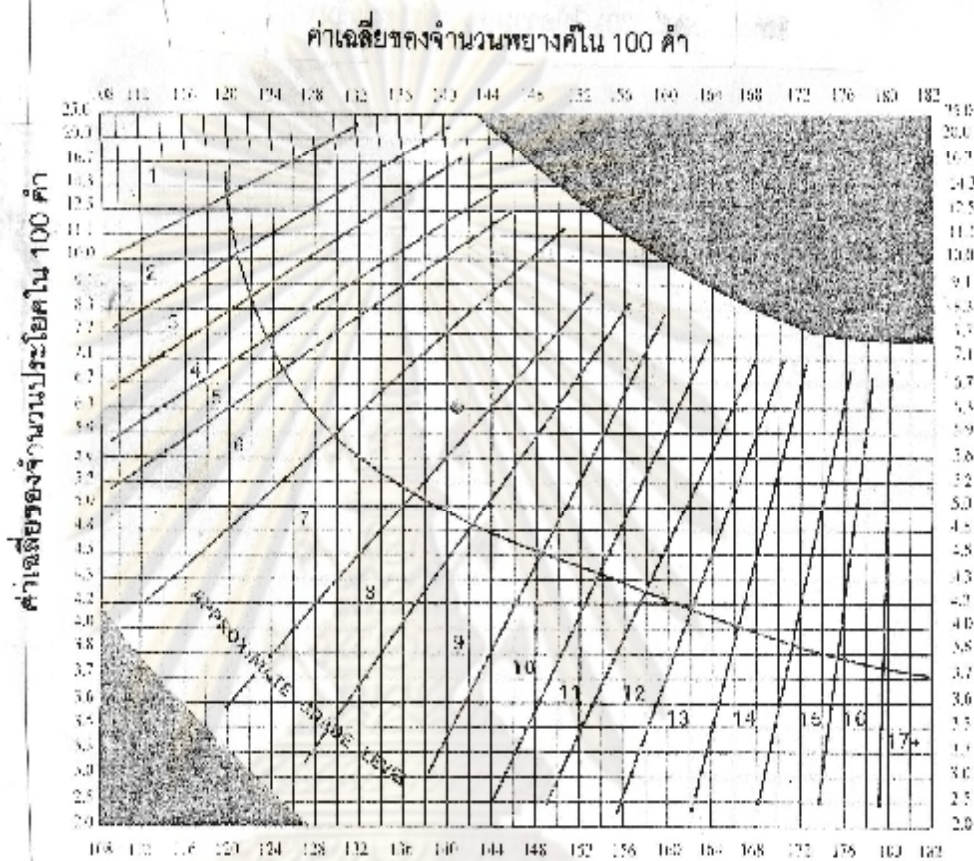
1. เรื่องมีความยาว 3-5 หน้า ให้สุ่มข้อความ 3 ตอน คือ ตอนต้น ตอนกลางและตอนท้ายของเรื่อง ตอนละ 100 คำ ถ้าเรื่องมีความยาวน้อยกว่านี้อาจจะลดลงโดยสุ่มเพียง 2 ตอน หรือถ้าเรื่องมีความยาวมากกว่า 5 หน้า ก็สุ่มข้อความเพิ่มจำนวนตอนให้มากขึ้นเช่นกัน สำหรับการนับคำนั้น ชื่อเฉพาะ จำนวนเลข ตัวย่อ ปี ค.ศ. จะนับเป็น 1 คำเสมอ
2. นับจำนวนประโยคใน 100 คำ หากมีเศษของจำนวนคำที่ไม่ถึง 1 ประโยคให้ทำเป็นเศษส่วนของประโยค หรือเป็นจุดทศนิยม
3. หาค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค โดยนำจำนวนประโยคของทั้งสามตอนมารวมกันแล้วหารด้วย 3 หรือหารด้วยจำนวนข้อความที่สุ่มไว้
4. นับจำนวนพยางค์ใน 100 คำของแต่ละข้อความ วิธีนับที่สะดวก คือ นับจำนวนพยางค์ของแต่ละบรรทัดแล้วเขียนไว้ท้ายบรรทัดของทุกบรรทัด แล้วจึงนำมารวมกันภายหลัง การนับจำนวนพยางค์ให้ถือเกณฑ์ตามเสียงที่เปล่งในแต่ละคำ
5. หาค่าเฉลี่ยของจำนวนพยางค์ ด้วยการนำจำนวนพยางค์ของทั้ง 3 ข้อความรวมกันแล้วหารด้วยจำนวนข้อความที่สุ่ม คือ 3
6. นำค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยคและพยางค์ไปหาจุดตัดบนกราฟของ Fry ตัดกันจุดใดคือ ระดับความยากง่ายของเรื่องที่เหมาะสมกับระดับขั้นนั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กราฟแสดงพื้นที่ระดับการอ่านของบทอ่านโดยประมาณ

GRAPH FOR ESTIMATING READABILITY - EXTENDED

by Edward Fry, Rutgers University Reading Center, New Brunswick, N.J. 08904

แผนภาพกราฟ ที่ 1 กราฟแสดงพื้นที่ระดับการอ่านของบทอ่านโดยประมาณ
(Graph for estimating readability-extended)

กราฟของ Fry ใช้ประมาณค่าความยากของหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ใช้ได้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา (1-17) แนวตั้งของกราฟแสดงให้เห็นถึงค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยคใน 100 คำ โดยเริ่มต้นที่ 2.0 เป็นค่าเฉลี่ยต่ำสุดและ 25.0 เป็นค่าเฉลี่ยสูงสุด ส่วนทางแนวนอนแสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของจำนวนพยางค์ใน 100 คำ เริ่มต้นที่ 108 เป็นค่าเฉลี่ยต่ำสุด และ 182 เป็นค่าเฉลี่ยสูงสุด

ข้อสังเกตจากกราฟนี้พบว่า ถ้าค่าเฉลี่ยของประโยคมากและค่าเฉลี่ยของพยางค์น้อยเป็นหนังสือที่เหมาะสมในระดับประถมศึกษา แต่ถ้าค่าเฉลี่ยของประโยคน้อยและค่าเฉลี่ยของพยางค์มากเป็นหนังสือที่เหมาะสมในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาตามลำดับ สำหรับจุดที่ตัดกันจะต้อง

อยู่ในพื้นที่สีขาวจึงจะเป็นคำที่ใช้ได้ ถ้าตัดกันในพื้นที่สีดำแสดงว่าการปรับสูตรของ Fry เพื่อใช้วัดความยากง่ายหนังสือแบบเรียนภาษาไทยใช้ไม่ได้ ข้อความนั้นไม่เหมาะกับใช้กราฟของ Fry

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีได้เน้นเสียงเหมือนคำในภาษาอังกฤษ แต่คำในภาษาไทยมีเสียงขึ้นลงตามเสียงของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง คือ สามัญ เอก โท ตรี และจัตวา ลักษณะคำไทยส่วนมากมักจะมีพยางค์เดียวหรือสองพยางค์ คำไทยที่มีหลายพยางค์มักมาจากภาษาอื่น ถ้าพิจารณาลักษณะรูปประโยคภาษาไทยแล้วมีส่วนคล้ายกับประโยคในภาษาอังกฤษ กล่าวคือประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม และส่วนขยาย ข้อที่แตกต่างกันคือตำแหน่งของส่วนขยายในภาษาไทยวางอยู่ข้างหลังคำที่ขยาย แต่ส่วนขยายในภาษาอังกฤษวางอยู่หน้าคำที่ขยาย เช่น

ภาษาไทย	ชาย	อ้วน	ใส่	เสื้อ	สีแดง
	ประธาน	ส่วนขยาย	กริยา	กรรม	ส่วนขยาย
ภาษาอังกฤษ	A fat	man	wears	a red	shirt
	ส่วนขยาย	ประธาน	กริยา	ส่วนขยาย	กรรม

ประโยคในภาษาอังกฤษจะใส่เครื่องหมายมหัพภาค (Full-stop) เมื่อจบประโยค ในภาษาไทยแม้จะมีเครื่องหมายนี้ แต่ก็ไม่มีผู้นิยมใช้ ผู้อ่านต้องใช้การสังเกตด้วยตนเอง โดยที่ลักษณะประโยคในภาษาไทยคล้ายคลึงกับประโยคในภาษาอังกฤษ จึงเป็นแนวทางที่จะประยุกต์สูตรของ Fry มาใช้กับหนังสือภาษาไทย โดยการหาค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค และจำนวนพยางค์ของข้อความ 100 คำ ที่สุ่มจากหนังสือภาษาไทย

การนับประโยคในภาษาไทยมีวิธีนับเช่นเดียวกับประโยคในภาษาอังกฤษ ผู้นับควรทำเครื่องหมายที่แสดงไว้ว่าจบประโยคไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อสะดวกต่อการนับจำนวนประโยค ผู้นับจะต้องศึกษาและสังเกตลักษณะประโยคจากหนังสือหลักภาษาไทย เนื่องจากประโยคบางประโยคซับซ้อนเพราะมีส่วนขยายมาก แต่บางประโยคก็มีส่วนขยายน้อยหรือไม่มีเลย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้เขียนว่าต้องการเขียนให้ผู้อ่าน ถ้าเขียนให้นักเรียนในระดับประถมศึกษาอ่าน ลักษณะของประโยคไม่ควรซับซ้อนเหมือนหนังสือที่ใช้ในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับอุดมศึกษา ส่วนการนับพยางค์คำไทยก็เหมือนกับกรนับพยางค์คำอังกฤษ เช่น คำว่า "radio" จะออกเสียง 3 พยางค์ ในภาษาไทย คำว่า "วิทยุ" ก็ออกเสียงเป็น 3 พยางค์เช่นกัน แต่มีข้อแตกต่างระหว่างจำนวนพยางค์ของคำทั้งสองภาษา เช่น "teacher" ออกเสียง 2 พยางค์

ในภาษาไทยคำว่า “ครู” ออกเสียง 1 พยางค์ จึงต้องปรับสูตรเพื่อใช้ให้เหมาะสมกับภาษาไทย ความแตกต่างของจำนวนพยางค์ในภาษาไทย และภาษาอังกฤษของคำที่มีความหมายเดียวกัน เป็นปัญหาที่ไม่สามารถนำกราฟของ Fry มาใช้ได้โดยตรง จึงจำเป็นต้องปรับพยางค์ให้สามารถใช้กราฟของ Fry ได้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) สรุปว่าการใช้กราฟของ Fry กับหนังสือเรียนภาษาไทยใช้วิธีการคำนวณเช่นเดียวกับการหาค่าความยากง่ายหนังสือภาษาอังกฤษแต่เมื่อได้ค่าเฉลี่ยของพยางค์แล้วต้องนำ 5 ไปบวกกับค่าเฉลี่ยของพยางค์ที่หาได้ แล้วจึงนำค่าเฉลี่ยของประโยคและของพยางค์ที่ปรับแล้วไปหาจุดตัดบนกราฟของ Fry เพื่อพิจารณาระดับความยากง่ายของหนังสือเรียนว่าตรงกับระดับชั้นเรียนใดต่อไป

การนับคำในภาษาไทย โดยทั่วไปคำในภาษาไทยมักจะเป็นคำเดี่ยวโดดๆ แต่จะมีคำที่มาจากภาษาอื่นๆ ใช้อยู่มากมาย เช่น ภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเขมร ฯลฯ ในการนับคำจึงมักพบปัญหาว่าเป็น 1 คำหรือไม่ จึงมีหลักการนับคำดังนี้

1. นับ 1 คำถ้าเป็นคำเดี่ยวโดดๆ
2. นับ 1 คำถ้าเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ
3. นับ 1 คำตามชนิดของคำที่กล่าวไว้ในหลักภาษา คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา ฯลฯ
4. นับ 2 คำถ้าเป็นคำที่ใช้ไม่ยวมก เช่น มากๆ สวยๆ ดีๆ ฯลฯ
5. นับ 1 คำกับจำนวนเลข เช่น 2,500 199 460 ฯลฯ วิธีอ่านให้อ่านเรียงกัน
6. นับ 1 คำกับอักษรย่อ เช่น พ.ศ. ร.ศ. ร.ร. ฯลฯ วิธีอ่านให้อ่านเป็นตัวย่อเรียงกัน

ข้อควรระวังเกี่ยวกับการใช้กราฟของ Fry

การใช้สูตรของ Fry ไม่ว่าจะ เป็นหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ หรือนำมาประยุกต์ใช้กับภาษาไทย ผู้ใช้ควรเข้าใจว่าค่าความยากง่ายที่ได้เป็นค่าโดยประมาณ ซึ่ง Fry ให้คำแนะนำการใช้สูตรไว้ดังนี้

1. ค่าความยากง่ายของหนังสือแบบเรียนที่ได้จากการวิเคราะห์เป็นค่าโดยประมาณที่

อาจคลาดเคลื่อนได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการสุ่มข้อความ ถ้าสุ่มหลายตอน ค่าที่ได้จะมีความตรงมากกว่าการสุ่มจำนวนตอนที่น้อยกว่า ผู้วิเคราะห์ควรพิจารณาความยาวของสารและสุ่มข้อความให้เหมาะสมกับความสั้นยาวด้วย

2. ความแตกต่างของความยากง่ายของข้อความในเรื่องเดียวกันมักจะปรากฏให้เห็นเสมอ ข้อความบางตอนใช้ถ้อยคำที่ยุ่งยากมีหลายพยางค์ ในขณะที่ข้อความบางตอนใช้คำง่ายๆ การสุ่มข้อความที่มีลักษณะความยากง่ายแตกต่างกัน จะช่วยให้ผลของการวิเคราะห์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากขึ้น

3. โดยทั่วไปในหนังสือแบบเรียน บทที่ 1 มักจะเป็นบทที่ยากที่สุดเพราะเป็นบทนำการใช้ถ้อยคำของประโยค และของข้อความมักยากกว่าตอนกลางและตอนท้ายของเรื่อง โดยเฉพาะในบทท้ายจะเป็นบทที่ง่ายที่สุด ดังนั้น ในการหาความยากง่ายของหนังสือแบบเรียน ควรหาของแต่ละบท เพื่อเปรียบเทียบว่าแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

4. เนื้อเรื่องในบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับวิชาเฉพาะใช้ศัพท์ทางวิชาการมากมักจะหาความยากง่ายไม่ได้ ค่าเฉลี่ยของประโยคและพยางค์จึงไม่ปรากฏบนกราฟของ Fry

5. หลักของ Fry ใช้วัดความยากง่ายของเรื่อง แต่ไม่สามารถใช้วัดในเรื่องต่อไปนี้ได้

- 5.1 ความยากง่ายของคำประพันธ์ชนิดต่าง
- 5.2 ความหมายของคำ
- 5.3 โครงสร้างและหลักภาษา
- 5.4 น้ำเสียง ความรู้สึก และลีลาในการเขียนของผู้ประพันธ์
- 5.5 ประสบการณ์ และความสนใจของผู้อ่าน

ข้อควรคำนึงในการใช้

1. คำที่ยาวกว่า (มีจำนวนพยางค์มากกว่า) จัดได้ว่าเป็นคำศัพท์ที่ยากกว่าคำสั้น ดังนั้น บทอ่านช่วงที่บรรจุคำ 100 คำ ที่มีจำนวนพยางค์มากกว่าในอีกบทอ่านหนึ่งย่อมเป็นบทอ่านที่มีระดับความยาก(ง่าย)สูงกว่าอีกบทอ่านหนึ่ง

2. บทอ่านที่บรรจุ 100 คำ ที่มีจำนวนประโยคน้อยกว่า ย่อมเป็นบทอ่านที่มีระดับความยาก(ง่าย)สูงกว่าบทอ่านช่วงที่บรรจุคำ 100 คำ ที่มีจำนวนประโยคมากกว่า

3. จุดตัดบนกราฟที่ได้จากค่าพิกัดของจำนวนประโยคและค่าพิกัดของจำนวนพยางค์ในบทอ่านช่วงที่บรรจุคำ 100 คำ ไม่ได้บ่งชี้ว่าบทอ่านนั้นเหมาะสมกับระดับชั้นระดับใด ระดับประถมศึกษาปีใดปีหนึ่งโดยเฉพาะ แต่จะเป็นบทอ่านในระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นนั้นโดยประมาณ เช่น ถ้าจุดตัดอยู่ภายในบริเวณพื้นที่ระดับประถมปีที่ 5

หมายความว่า บทอ่านนั้นอาจใช้ได้กับนักเรียนที่มีระดับความสามารถในระดับชั้นตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6

โปรแกรมการอ่าน

มณีนีรัตน์ สุขโชติรัตน์ (2548) กล่าวว่า หลักการจัดโปรแกรมการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพ มีดังต่อไปนี้

1. ภาษาที่ใช้กับเด็กควรเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย
2. วัสดุอุปกรณ์และแบบฝึกหัดทักษะการอ่านจะต้องเหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของนักเรียน กล่าวคือ ควรเป็นประเภทที่ดึงดูดความสนใจสูงและประกอบด้วยคำศัพท์ค่อนข้างง่าย (ในระดับต่ำกว่าระดับการอ่านของนักเรียนเล็กน้อย) และควรเริ่มสอนด้วยทักษะระดับง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น
3. ครูต้องเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนและมีความพยายามที่จะเรียน
4. ครูควรพัฒนาทัศนคติทางการอ่านของนักเรียน
5. ครูควรคำนึงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน

คูเปอร์ และวอร์ดเดน (Cooper and Worden, 1983) กล่าวถึงโปรแกรมการอ่านว่า เป็นแผนซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อสอนการอ่านให้แก่เด็ก ซึ่งโปรแกรมการอ่านมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. จุดประสงค์
2. ความต้องการของผู้เรียน ลักษณะของผู้เรียน ความสนใจ ความสามารถของนักเรียนที่จะสอน
3. กระบวนการเรียนการสอน
4. สื่อ วัสดุอุปกรณ์ หนังสือ เกม และสิ่งอื่นที่ต้องการใช้

โปรแกรมการอ่านมีรูปแบบดังแผนภูมิต่อไปนี้

กระบวนการเรียนการสอน	สื่อการสอน
ความต้องการของผู้เรียน	
จุดประสงค์	

แผนภาพที่ 6 โปรแกรมการอ่านของ คูเปอร์ และวอร์ดเดน (Cooper and Worden)

ดังนี้

ดีชานต์ (Dechant, 1982) กล่าวถึงหลักที่ต้องพิจารณาถึงในการจัดโปรแกรมการอ่านไว้

1. นำปรัชญาการอ่านมาใช้อย่างถูกต้องมีเหตุผลและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร
2. มีเป้าหมายและจุดประสงค์อย่างชัดเจน
3. สื่อ วัสดุอุปกรณ์ มีเพียงพอ เหมาะสมตามความสนใจและระดับความสามารถ
4. มีการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง
5. ได้รับความร่วมมือจากบุคลากรในโรงเรียนและผู้ปกครอง
6. มีการกำหนดเนื้อหา วิธีการสอน ลำดับขั้นตอนการสอน และสภาพห้องเรียนอย่างเหมาะสม
7. เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้เข้าร่วมโปรแกรม
8. คำนึงถึงการเรียนรู้ ทักษะเบื้องต้น ความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ของผู้เรียน

กล่าวโดยสรุปการสร้างโปรแกรมจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ จุดประสงค์, ความต้องการของผู้เรียน, ลักษณะของผู้เรียน, ความสนใจ, ความสามารถของนักเรียนที่จะสอน, กระบวนการเรียนการสอน, สื่อ วัสดุอุปกรณ์ หนังสือ โปรแกรมการอ่านมีอิทธิพลต่อความสามารถทางการอ่านของเด็กมาก นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งการคัดเลือกบทอ่านให้เหมาะสมกับเด็กด้วย

การอ่านเข้าใจความ

ความหมายของการอ่านเข้าใจความ

การอ่านเข้าใจความนับได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่าน ก็จะทำให้สามารถนำความรู้ ความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

Dechant (1982) ให้คำจำกัดความว่า การอ่านเข้าใจความ หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงความหมายให้เข้ากับคำที่อ่านได้ถูกต้อง ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับทักษะพื้นฐานทางความรู้ความเข้าใจ ความคิด ทักษะทางสมอง ที่มีต่อประสบการณ์เดิม และทักษะทางภาษาของผู้อ่าน

Zintz and Maggart (1984) กล่าวถึง การอ่านเข้าใจความไว้ว่า หมายถึง การทำความเข้าใจภาษาของผู้เขียน เข้าใจภาษาในเอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ แล้วสรุปความหมายและแนวคิดที่ได้จากสิ่งพิมพ์นั้น

Smit (1988) กล่าวว่า การอ่านเข้าใจความ คือ การที่ผู้อ่านสามารถสื่อความหมายจากตัวอักษรได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการ

Goodman (1990) ได้ให้ความหมายของการอ่านเข้าใจความไว้ว่า หมายถึง การสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยอาศัยมโนภาพและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเพื่อเรียนรู้ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อโดยผ่านทางตัวอักษร

Miller (1990) กล่าวไว้ว่า การอ่านเข้าใจความ คือ การรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่าน โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

กานดา ศรีพรวิสิฐ (2539) กล่าวว่า การอ่านเข้าใจความ หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถสื่อความหมายของสิ่งที่อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน จับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องได้

วิมลรัตน์ จตุรานนท์ (2540) ให้ความหมายการอ่านเข้าใจความไว้ว่า หมายถึง การที่ผู้อ่านเก็บใจความสำคัญ เข้าใจความหมาย และตีความหมาย ของเรื่องที่อ่านนั้นได้

จิตรภรณ์ ด้วงจุมพล (2543) กล่าวถึงความหมายของการอ่านเข้าใจความไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการอ่านที่ต้องอาศัยความสามารถทางภาษาและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการแปลความ ตีความ จากเรื่องที่อ่าน เพื่อให้ได้ความหมายของภาษาจากเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสรุปความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

จากความหมายดังกล่าวจึงสามารถสรุปได้ว่า การอ่านเข้าใจความ หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถสื่อความหมายของสิ่งที่อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมและการประมวลความคิดของผู้อ่าน

ระดับของการอ่านเข้าใจความ

นักการศึกษาได้แบ่งระดับการอ่านเข้าใจความออกเป็นระดับต่างกัน ดังนี้

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548) ได้อธิบายระดับการอ่านเข้าใจความไว้ 4 ระดับ และจำแนกทักษะย่อย ดังนี้

1. การอ่านตามตัวอักษร (Literal Reading) คือ การอ่านที่ผู้อ่านทำความเข้าใจเนื้อหา

สาระที่ผู้เขียนกล่าวออกมาโดยตรง

1.1 การชี้สรรพนามที่ใช้แทนคำนาม (Identifying Pronouns and The Antecedents)

1.2 การหาความจริงจากเรื่อง (Recognizing Facts)

1.3 การทำตามคำสั่ง (Following Directions)

1.4 การหาประโยคสำคัญ (Finding Topic Sentence)

1.5 การตั้งหัวข้อเรื่อง (Organizing Topic) และการเก็บใจความสำคัญ

(Getting main Idea)

1.6 การเก็บรายละเอียดสำคัญ (Getting Important Details)

1.7 การเรียงลำดับเหตุการณ์ (Detecting the Sequences)

1.8 การเปรียบเทียบ (Making Comparisions and Contrast)

1.9 การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล (Understanding Cause and Effect Relationship)

1.10 การชี้อุปนิสัยของบุคคลในเรื่อง (Identifying Character Traits)

2. การอ่านตีความ (Interpretive Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านต้องเสาะแสวงหาความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ในข้อความที่ปรากฏอยู่ที่คุณเขียนไม่ได้กล่าวออกมาโดยตรง ในการอ่านประเภทนี้ผู้อ่านต้องมีพื้นฐานความรู้ความสามารถทางการอ่านตามตัวอักษร เพื่อที่จะใช้ความสามารถในการตีความ รวมทั้งการวิเคราะห์สิ่งที่อ่าน ซึ่งอาจทดสอบด้วยการใช้คำถามตีความ (Interpretive Questions)

2.1 การกล่าวสรุป (Drawing Conclusion)

2.2 การสรุปกฎ (Making Generalization)

2.3 การคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า (Anticipating Outcomes)

2.4 การเข้าใจสำนวนภาษา (Inferring maining of Figurative Language)

2.5 การตั้งหัวข้อเรื่อง (Organizing Topic) และการเก็บใจความสำคัญ (Getting main Idea)

2.6 การเก็บรายละเอียดสำคัญ (Getting Important Detials)

2.7 การเรียงลำดับเหตุการณ์ (Detecting the Sequences)

2.8 การเปรียบเทียบ (Making Comparisions and Contrast)

2.9 การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล (Understanding Cause and Effect Relationship)

2.10 การชี้อุปนิสัยบุคคลในเรื่อง (Identifying Character Traits)

3. การอ่านแบบใช้วิจารณ์ (Critical Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านต้องพิจารณาตัดสินประเมินค่าสิ่งที่ผู้เขียนเขียน ว่าเป็นการแสดงข้อความจริง เป็นความคิดเห็น เป็นการกล่าวเท็จหรือจริง ถูกผิดเพียงไร ฯลฯ ดังนั้น ผู้อ่านต้องมีความรู้ความสามารถในการอ่านตามตัวอักษร การอ่านตีความ และการนำไปใช้ ความสามารถในการอ่านประเภทนี้อาจทดสอบด้วยคำถามประเมิน (Evaluative questions)

3.1 การแยกข้อเท็จจริงกับความคิดเห็น (Differentiating Facts from Opinions)

3.2 การแยกเรื่องที่เป็นจริงกับเรื่องเพ้อฝัน (Distinguishing Reality from Fantasy)

3.3 การหาเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้อง (Finding Relevant or Irrelevant Information)

3.4 การพิจารณาโฆษณาชวนเชื่อ (Detecting Propaganda)

3.5 การพิจารณาเหตุผลที่ชวนให้เชื่อ (Recognizing Fallacious Reasoning)

3.6 การพิจารณาความเหมาะสมและคุณค่าและการยอมรับความคิด (Judging Adequacy, Worth and Acceptability)

3.7 การชี้วัตถุประสงค์ของผู้แต่ง (Identifying Author s Purpose)

3.8 การแสดงความรู้สึกและจับความรู้สึก (Ability to Express or Sense Feelings)

4. การนำไปใช้ (Application) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้จากการอ่านไปใช้ในสถานการณ์อื่นที่คล้ายกันได้ ความสามารถในการอ่านประเภทนี้อาจทดสอบด้วยคำถามประเภทการนำไปใช้ (Application Question)

Miller (1990) แบ่งระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจความออกเป็น 4 ระดับ

ได้แก่ 1. ความเข้าใจระดับแปลความ (Textually Explicit Comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความในสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในบทอ่านอย่างตรงไปตรงมาได้ สามารถระบุความคิดหลักความคิดรองของเรื่อง หรือจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ หัวข้อเรื่องต่างๆในบทอ่านได้

2. ความคิดระดับตีความ (Textually Explicit Comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่าน

สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้นำเสนอไว้ในบทอ่านโดยตรงไปตรงมา โดยที่ผู้อ่านจะต้องใช้เหตุผลและความรู้ของตนเข้ามาช่วยตัดสินใจทำความเข้าใจข้อมูลในบทอ่านนั้นๆ สามารถสรุปและทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้ รวมทั้งรับรู้ถึงอารมณ์ ความคิด และวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้

3. ความเข้าใจระดับวิเคราะห์ (Critical Reading) เป็นระดับความสามารถในการวิเคราะห์

ตีความ และประเมินเนื้อหาที่อ่าน โดยสามารถแยกความแตกต่างของข้อมูลที่ปรากฏในเนื้อหาที่อ่านได้ว่า อะไรคือข้อเท็จจริง และอะไรเป็นเพียงความเชื่อหรือความคิดเห็นของผู้เขียน และสามารถเปรียบเทียบเนื้อหาที่อ่านกับข้อมูลที่พบจากแหล่งอื่นๆ ได้ ตลอดจนเข้าใจภาษาเชิงอุปมาอุปมัยที่ผู้เขียนนำมาใช้ และสามารถบอกได้ว่าทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องที่น่าเสนอได้

4. ความเข้าใจระดับที่ต้องใช้ความรู้เพิ่มเติมผสมผสานกับข้อมูลที่ได้จากบทอ่าน

(Scriptually Explicit Comprehension) เป็นความเข้าใจระดับสูง ที่ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน นอกเหนือจากสิ่งที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ โดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เข้ามาเชื่อมโยงกับสิ่งที่พบในบทอ่าน

Nuttall (1996) ได้แบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเข้าใจความไว้ 5 ระดับ ได้แก่

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือความเข้าใจในสิ่งที่ระบุชัดเจนในบทอ่าน

2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretation) คือ ความเข้าใจในการตีความข้อเท็จจริงหรือการพยายามให้ได้ข้อเท็จจริงจากบทอ่านด้วยวิธีการต่างๆ

3. ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inference) คือ ความเข้าใจสิ่งที่ระบุโดยนัยไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง

4. ความเข้าใจระดับประเมินค่า (Evaluation) คือ การตัดสินใจบทอ่านว่าผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใด

5. ความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Personal Response) คือการที่ผู้อ่านตอบสนองบทอ่านโดยตรง โดยมีได้คำนึงถึงอิทธิพลของผู้เขียน แต่การตอบสนองนั้นจะต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏชัดในบทอ่าน กล่าวคือ มีได้ตอบสนองแต่ในฐานะผู้อ่าน แต่เป็นการรวมเอาความรู้สึกของผู้เขียนเข้ามาด้วย ดังนั้นการตอบสนองจากความเข้าใจจากบทอ่าน และทัศนคติของผู้อ่านที่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมจึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกเช่นนั้น

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจความ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ การอ่านเข้าใจความระดับตามตัวอักษร เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวไว้โดยตรงในข้อความที่อ่าน การอ่านเข้าใจความระดับตีความ เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความคิดแฝงที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนไว้โดยตรง ต้องใช้การตีความ และการอ่านเข้าใจความระดับการใช้วิจารณญาณ เป็นระดับที่ผู้อ่านจะต้องใช้ความเข้าใจใน 2 ระดับแรกมาเป็นพื้นฐานในการคิดวิเคราะห์และประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล และการอ่านระดับการนำไปใช้

ความรู้เดิมกับการอ่านเข้าใจความ

ความรู้เดิมมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่าน ดังต่อไปนี้

Anderson และ Pearson (1984) กล่าวว่า ความรู้เดิมมีผลต่อการอ่านเข้าใจความ 3 ทาง คือ

1. ความรู้เดิมทำให้นักเรียนสามารถอ้างอิง หรือสรุปลงความเห็นในเรื่องที่อ่านได้ในกรณีที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนให้มีความหมายชัดเจนทุกประโยค
2. ความรู้เดิมทำให้นักเรียนพุ่งความสนใจไปสู่เนื้อความสำคัญที่ตรงกับความตั้งใจของผู้เขียนได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นักเรียนที่มีความรู้เดิมสามารถเลือกสาระสำคัญเพื่อการอ่านได้
3. ความรู้เดิมช่วยให้นักเรียนระลึกเรื่องได้

Devine (1986) กล่าวว่าเมื่อผู้อ่านเริ่มอ่าน ความรู้เดิมจะได้รับการกระตุ้นจากสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านจะทดสอบความรู้เดิมที่เกิดขึ้นมาว่าสอดคล้องกับเนื้อเรื่องหรือไม่ ถ้าไม่สอดคล้องก็ไม่ใช้ความรู้เดิมเรื่องใดที่ผ่านการทดสอบแล้วสอดคล้องกับเรื่องที่อ่านก็นำมาใช้ ซึ่งความรู้เดมนี้อาจ

ได้มาจากการสังสมประสบการณ์ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม เมื่อได้พบกับสิ่งใหม่ ๆ ที่คล้ายกับประสบการณ์เดิม เราจะใช้ประสบการณ์เดิมในการคาดคะเนเรื่องราวของสิ่งใหม่นั้น

Smith (1988) กล่าวว่า การที่เราจะอ่านได้เข้าใจ เราจำเป็นต้องมีความรู้เดิมเกี่ยวกับสิ่งนั้นก่อน ฉะนั้นก่อนที่ครูจะสอนอ่านเรื่องอะไร ครูต้องสำรวจพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านของนักเรียนก่อนว่านักเรียนมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรือไม่ ถ้านักเรียนไม่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ครูต้องปูพื้นความรู้ให้กับนักเรียนเพื่อให้การอ่านเกิดประสิทธิผลมากที่สุด

กูดแมน (อ้างถึงใน สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์, 2548) กล่าวว่า การอ่านเป็นความสัมพันธ์ต่อเนื่องระหว่างการสะสมสติปัญญาในอดีตและการทำนายอนาคต และการจะเป็นผู้อ่านที่ดี (อ่านเก่ง) ต้องรู้จักนำความรู้เก่ามาเป็นเครื่องมือหาความรู้ใหม่ได้อย่างเหมาะสมกลมกลืนทัดเทียมกัน นั่นคือ รู้จักสัมพันธ์ความรู้เก่าให้เข้ากับความรู้ใหม่ ให้เกิดเป็นความรู้ที่แตกฉานยิ่งขึ้นไป

มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์ (2548) กล่าวว่า การอ่านบทอ่านใดก็ตาม สิ่งสำคัญที่ผู้อ่านควรนำมาใช้เพื่อให้อ่านบทอ่านด้วยความเข้าใจ คือประสบการณ์พื้นฐานที่มีมาก่อนหรือความรู้เดิม การนำความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับคำ ข้อความ หรือบทอ่าน จะช่วยจุดประกายความคิดของผู้อ่านทำให้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งขึ้นและทำให้สามารถจำได้ดี

สรุปได้ว่า ความรู้เดิม เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านเข้าใจความได้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในกรณีที่คุณเขียนไม่ได้เขียนบรรยายไว้อย่างละเอียด ในการสอนอ่านครูต้องสำรวจความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านของนักเรียนก่อนว่า นักเรียนมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรือไม่ ถ้านักเรียนไม่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ครูต้องให้ความรู้กับนักเรียนก่อนสอนอ่าน เพื่อให้ให้นักเรียนที่ยังไม่มีความรู้เดิมในเรื่องนั้นๆ สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากที่สุด การอ่านจึงเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและมีประสิทธิภาพ

การคาดคะเนกับการอ่านเข้าใจความ

การที่ผู้อ่านสามารถอ่านเข้าใจความบทความหรือเรื่องที่อ่านได้มากขึ้น ผู้อ่านต้องรู้จักคาดคะเนเรื่องราวก่อนอ่านได้ ดังที่ Spiro (1980) กล่าวว่า การอ่านที่มีประสิทธิภาพผู้อ่านต้องสามารถคาดคะเนเรื่องราวก่อนอ่านได้ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสำคัญของการคาดคะเนก่อนการอ่าน ไว้ดังนี้

Vacca (1981) กล่าวว่า การคาดคะเนเป็นวิธีที่ทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านที่เชื่อถือได้ กลวิธีและข้อมูลสำหรับการคาดคะเนจะกระตุ้นความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องก่อนการอ่าน นักเรียนต้องเชื่อมั่นในสิ่งที่เขารู้ซึ่งได้มาจากการศึกษาและประสบการณ์ที่ผ่านมา แล้วคาดคะเนอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

Morris และ Dore (1984) กล่าวว่า เมื่อเจ้าของภาษาอ่านเขาจะคาดคะเนเนื้อเรื่องที่อ่านบนพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาของเขา ซึ่งได้แก่ โครงสร้าง และความหมายของภาษา เขาไม่ได้อ่านทีละคำแต่อ่านตามสิ่งที่เขาคิดว่าจะพบอะไรบางอย่างในเรื่อง นักเรียนที่อ่านเก่งคือนักเรียนที่คาดคะเนได้เก่ง

Devine (1986) กล่าวว่า การคาดคะเนเป็นจุดประสงค์การอ่าน นักอ่านที่มีประสบการณ์จะมีจุดประสงค์การอ่าน การตั้งจุดประสงค์การอ่านไม่เพียงแต่ชี้้นำการอ่านไปสู่จุดมุ่งหมายเท่านั้น แต่เป็นการรวมความตั้งใจ เนื่องจากจุดประสงค์เป็นวิธีทางนำไปสู่ความเข้าใจ ดังนั้นครูจึงต้องหาวิธีให้นักเรียนตั้งจุดประสงค์การอ่าน และวิธีหนึ่งที่จะช่วยนักเรียนคือ ให้นักเรียนคาดคะเนเรื่องก่อนการอ่าน

Smith (1988) กล่าวว่า การคาดคะเนเป็นการกำจัดตัวเลือกที่ไม่น่าสอดคล้องกับเนื้อเรื่องทิ้งไปก่อนลงมืออ่าน สิ่งที่ผู้อ่านคาดคะเนเชื่อว่าจะเป็นไปได้ทั้งหมด และไม่ใช่คาดคะเนอย่างไม่ไตร่ตรอง แต่เป็นการคาดคะเนในแนวทางเลือกที่น่าจะเป็นไปได้ ผู้อ่านสามารถได้รับความหมาย หรือเกิดความเข้าใจเพราะผู้อ่านได้คาดคะเนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องไว้ก่อนแล้ว

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การคาดคะเน เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านเข้าใจความได้ นักอ่านที่ดีควรใช้การคาดคะเนก่อนอ่าน เพราะว่าการคาดคะเนจะกระตุ้นความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องก่อนการอ่าน ทำให้อ่านอย่างมีจุดประสงค์ ดังนั้นการสอนอ่านจึงมีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำศัพท์และการวิเคราะห์คำจากบริบท

การอ่านให้เข้าใจความได้นั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เป็นพื้นฐานเพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อไปโดยตลอดและเพื่อให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของคำศัพท์ไว้ ดังนี้

Coady (1999) กล่าวว่า ความรู้ทางคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อความสามารถทางการอ่านของผู้อ่านในทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะผู้อ่านในระดับการศึกษาที่สูงย่อมมีความจำเป็นในการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น

Laufer (1997) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อการอ่านเข้าใจความ การอ่านให้เข้าใจบทอ่านจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าผู้เรียนไม่มีความเข้าใจคำศัพท์อย่างเพียงพอในบทอ่านนั้น

Colins (1991) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานเบื้องต้นสำหรับการอ่านอย่างเข้าใจ และเป็น การแปลความสิ่งพิมพ์ที่พิมพ์ขึ้น

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548) กล่าวว่า การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่าน คือ เป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องสะสมความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพียงพอ และการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนวิชาต่างๆ ประการสำคัญประการหนึ่ง ย่อมขึ้นอยู่กับปริมาณของวงคำศัพท์เฉพาะวิชาในวิชานั้นๆ

สรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญและจำเป็นต่อการอ่านเข้าใจความ การเข้าใจคำศัพท์อย่างเพียงพอจะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านบทอ่านได้อย่างเข้าใจมากขึ้น นอกจากนี้ การอ่านบทอ่านผู้อ่านจำเป็นต้องใช้การวิเคราะห์คำจากบริบทด้วยเพื่อเดาความหมายของคำศัพท์ ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวเกี่ยวกับการวิเคราะห์คำจากบริบทไว้ดังนี้

Johnson and Pearson (1978) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนคำศัพท์ มีดังนี้

1. พิจารณาดูคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมาย สะกด และอ่านบริบทรอบๆคำ ถ้ามีรูปภาพให้พิจารณาดูที่รูปภาพด้วย
2. อภิปรายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่ต้องการทราบความหมาย
3. ศึกษาประโยคซึ่งมีคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ต้องการทราบความหมาย

4. ดูคำจำกัดความของคำจากความหมายที่ได้อธิบายไว้
5. ตรวจสอบความหมายของคำศัพท์ โดยเขียนความหมายแยกจากความหมายตามพจนานุกรม

Marvin, Peterson and Simington (1991) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์คำจากบริบทไว้ ดังนี้

1. พิจารณาคำที่อยู่ใกล้เคียงและสัญลักษณ์ต่างๆที่อยู่ใกล้กับคำศัพท์ที่ต้องการทราบความหมาย
2. พิจารณาคำนั้นมีอุปสรรค(Prefixes)หรือปัจจัย(Suffixes)หรือไม่ แล้วจึงให้ความหมายอุปสรรคและปัจจัยนั้นก่อน
3. พยายามหาใจความสำคัญของเรื่อง
4. พยายามหาลักษณะการแต่งเรื่องของเรื่องทีอ่าน โดยเฉพาะบทอ่านที่เป็นนิยาย
5. อ่านบทอ่านทั้งหมดอีกครั้ง เพื่อหาคำศัพท์ที่ซ้ำกับคำที่ไม่ทราบความหมายนั้นในส่วนต่างๆของบทอ่าน
6. พิจารณาดูประโยคที่คำศัพท์นั้นปรากฏอยู่ว่าคำศัพท์นั้นปรากฏอยู่ในส่วนใดของประโยคและทำหน้าที่อย่างไรในประโยค
7. ตรวจสอบประโยคที่ตามมา เพื่อหาข้อมูลใหม่เกี่ยวกับคำศัพท์นั้น
8. พิจารณาคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ที่ต้องการทราบความหมาย
9. แต่งประโยคใหม่ด้วยคำศัพท์ที่ต้องการทราบความหมาย
10. ตรวจสอบความหมายในพจนานุกรม

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548) กล่าวว่า เมื่อผู้อ่านอ่านพบคำที่ไม่ทราบความหมาย ไม่ควรหยุดอ่านเพื่อหาความหมายของคำจากพจนานุกรม ให้อ่านต่อไปและอ่านอย่างต่อเนื่อง พยายามอ่านทำความเข้าใจกับบริบทโดยพิจารณาความหมายของคำที่ควรจะเป็นไปได้เหมาะสม แล้วคาดคะเนความหมายของคำนั้น อาจเขียนความหมายของคำที่คาดคะเนไว้บนคำนั้น เมื่ออ่านจบบทให้เปิดพจนานุกรม แล้วเปรียบเทียบความหมายของคำในพจนานุกรม

ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล (2544) กล่าวว่า อย่าเปิดหาคำศัพท์ตัวต่อตัวติดต่อกัน ให้อ่านข้อความให้จบเสียก่อน (โดยการอ่านไปเดาไป แต่จงเดาอย่างมีเหตุผล) อย่างน้อยหนึ่งย่อหน้าหรือหนึ่งข้อความ บางทีพออ่านจบข้อความผู้อ่านก็เข้าใจความหมายของคำแปลกันนั่นเอง

เพราะถ้อยคำแวดล้อมซึ่งเรารู้จักมาก่อนแล้ว (คือ บริบท) ช่วยก่อร่างสร้างความเข้าใจให้อัตโนมัติ

มิ่งขวัญธรรม คำขึ้นเมือง (2544) กล่าวว่า เมื่อพบคำศัพท์ยากให้ขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมาย (*) ไว้แล้วอ่านต่อไป หากพอเดาความหมายได้ให้คิดตามที่ได้ไปก่อนและเราจะพบความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ในย่อหน้าถัดไป หากไม่พบหรือไม่สามารถเดาความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ได้จริงให้เปิดพจนานุกรมเมื่ออ่านจบ หากคำนั้นมีความหมายหลายความหมายให้พิจารณาเลือกความหมายที่เหมาะสมที่สุด โดยพิจารณาจากองค์ประกอบของประโยคนั้นๆ หรือใจความของเรื่อง

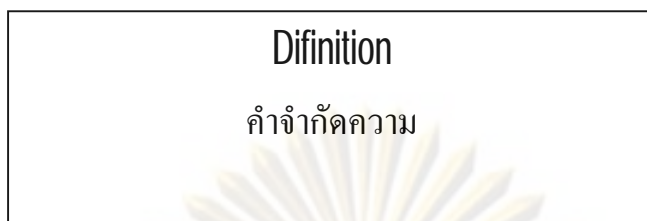
ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า เมื่อพบคำที่ไม่ทราบความหมายในบทอ่าน ไม่ควรหยุดอ่านเพื่อหาความหมายของคำจากพจนานุกรมให้อ่านต่อไปอย่างต่อเนื่อง พยายามอ่านทำความเข้าใจกับบริบทโดยพิจารณาความหมายของคำที่ควรจะเป็นไปได้ ซึ่งอาจจะเจอความหมายของคำศัพท์ยากนั้นในย่อหน้าหรือประโยคถัดไป และเมื่ออ่านบทอ่านจบจึงเปิดพจนานุกรมเพื่อตรวจสอบความหมายของคำศัพท์อีกครั้งเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตรงตามเนื้อหาในบทอ่าน

แผนภูมิโครงเรื่องกับการอ่านเข้าใจความ

การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น การสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง เป็นการบันทึกที่สั้นและกระชับ ช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นองค์ประกอบและความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในบทอ่านอย่างเป็นระบบ ดังที่ ฌอนมวงส์ ล้ายอดมรรคผล (2544) กล่าวว่า การสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง เป็นการบันทึกที่สั้นที่สุด ครอบคลุมเนื้อหาได้มากที่สุด จำง่ายที่สุด ถ้าฝึกฝนทำจนคล่อง ระบบการคิดจะเปรียบได้ดังเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่เมื่อกดปุ่มแล้วจะสามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้ทันที และยังสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาหรือประเด็นย่อยกับประเด็นใหญ่ได้อย่างมีระบบ นักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอแผนภูมิโครงเรื่องประเภทต่างๆ ไว้ ดังนี้

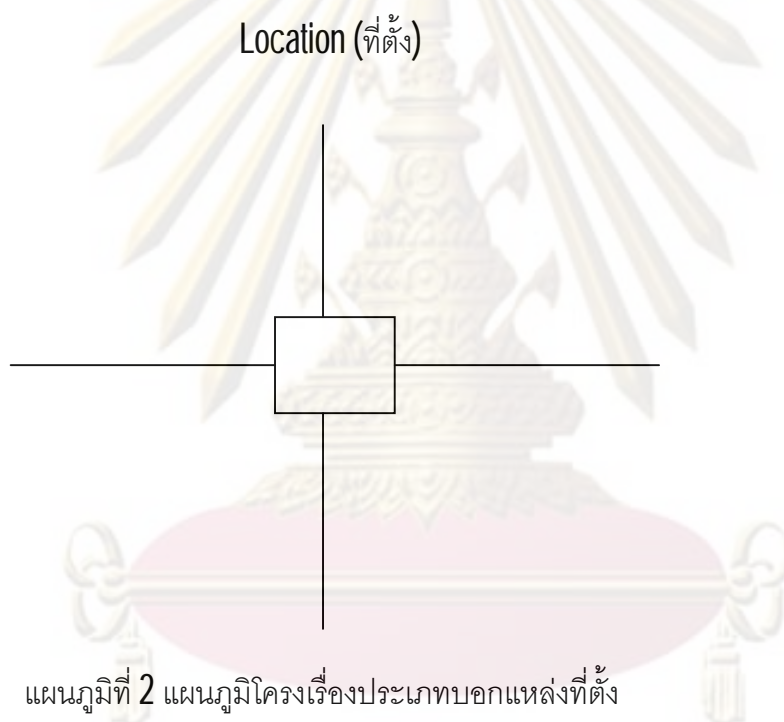
Richeck and others (1996 อ้างถึงใน มณีรัตน์ สุทธิรัตน์, 2548) ได้เสนอแผนภูมิโครงเรื่องประเภทต่างๆ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. แผนภูมิโครงเรื่องประเภทคำจำกัดความ

แผนภูมิที่ 1 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทคำจำกัดความ

2. แผนภูมิโครงเรื่องประเภทบอกแหล่งที่ตั้ง

แผนภูมิที่ 2 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทบอกแหล่งที่ตั้ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเปรียบเทียบ

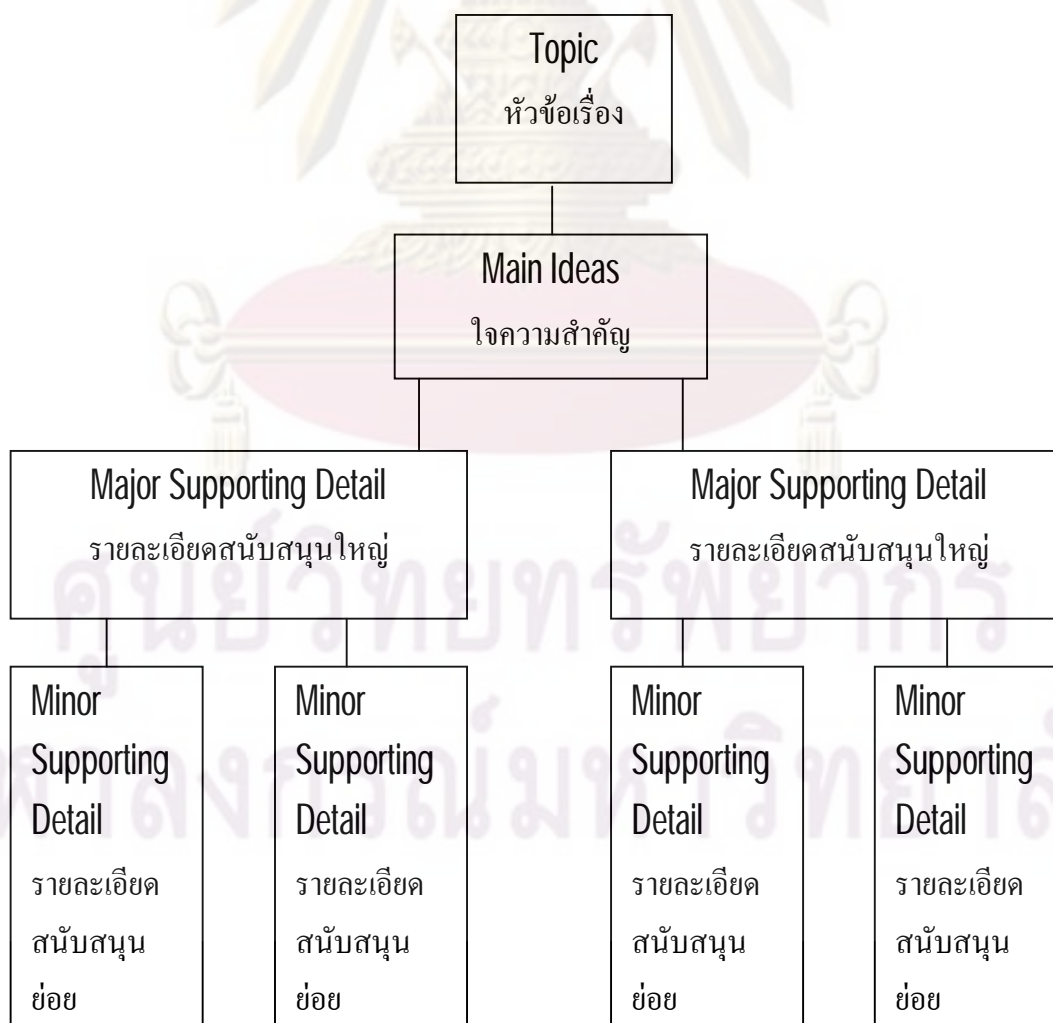
	Country 1 ประเทศ 1	Country 2 ประเทศ 2	Similar or different (เหมือนกันหรือ แตกต่างกัน?)
Population (พลเมือง)			
Climate (อากาศ)			
Products (ผลิตภัณฑ์)			
Size of country (ขนาดของประเทศ)			
<p>1. The main ways the countries are similar are (วิธีทางสำคัญที่ประเทศทั้งสองเหมือนกัน คือ)</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>because _____</p> <p>(เพราะเหตุว่า) _____</p> <p>2. The main ways they are different are (วิธีทางสำคัญที่ประเทศทั้งสองต่างกัน คือ)</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>because _____</p> <p>(เพราะเหตุว่า) _____</p>			

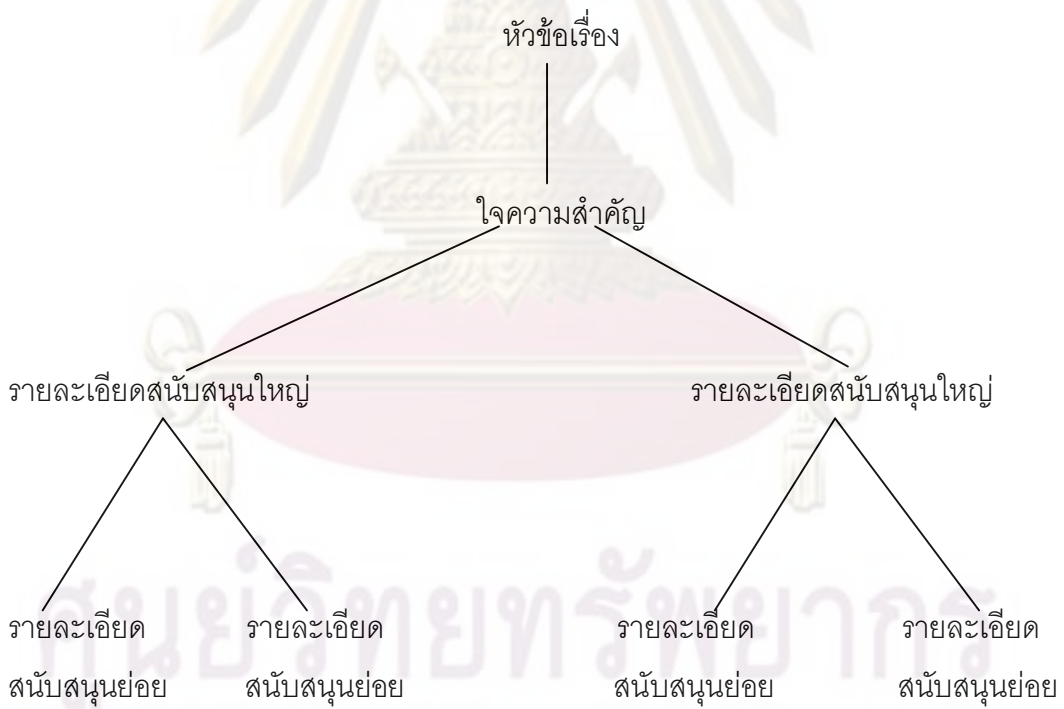
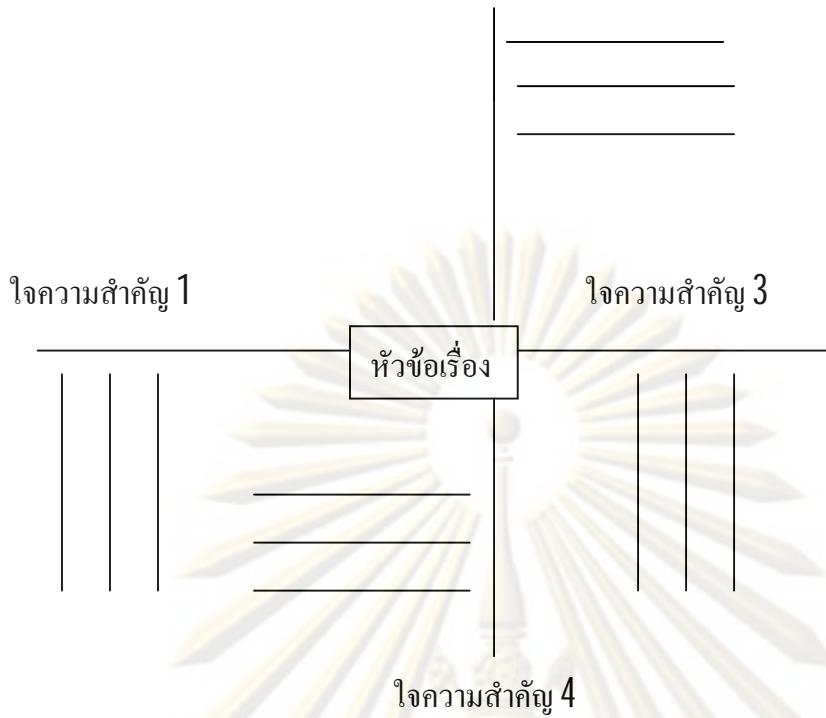
แผนภูมิที่ 3 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเปรียบเทียบ

	REPTILES สัตว์เลื้อยคลาน	MAMMALS สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม
Characteristics ลักษณะเฉพาะ	<ul style="list-style-type: none"> - Cold blooded - Young born live Or from eggs <ul style="list-style-type: none"> - สัตว์เลือดเย็น 	<ul style="list-style-type: none"> - Worm blooded - Young born live - สัตว์เลือดอุ่น - เกิดเป็นตัว
Examples ตัวอย่าง	<ul style="list-style-type: none"> - snakes - alligators - งู - จระเข้ 	<ul style="list-style-type: none"> - humans - cats - คน - แมว

แผนภูมิที่ 3 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเปรียบเทียบ (ต่อ)

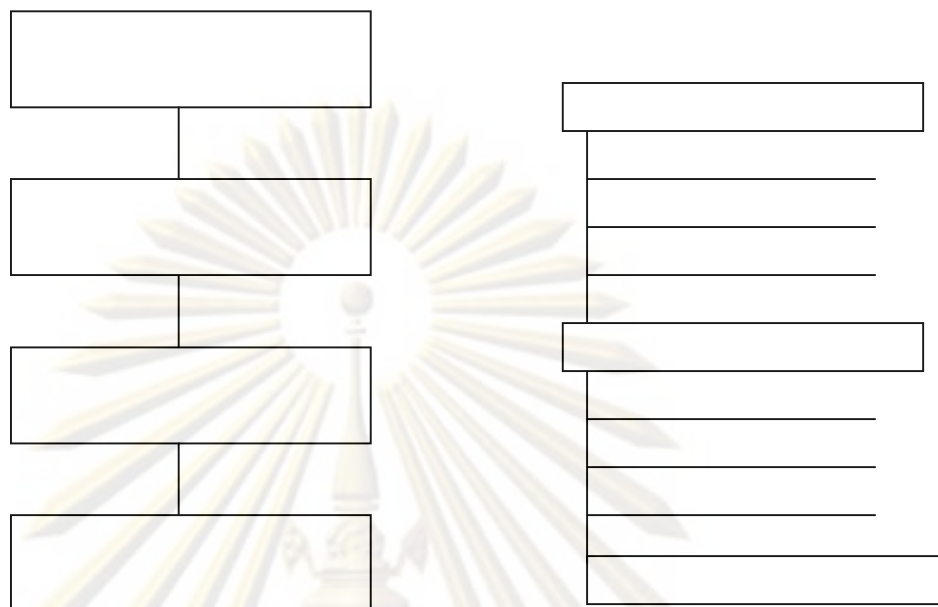
4. แผนภูมิโครงเรื่องประเภทบรรยายหรือพรรณนา

แผนภูมิที่ 4 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทบรรยายหรือพรรณนา

5. แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเรียงลำดับเหตุการณ์

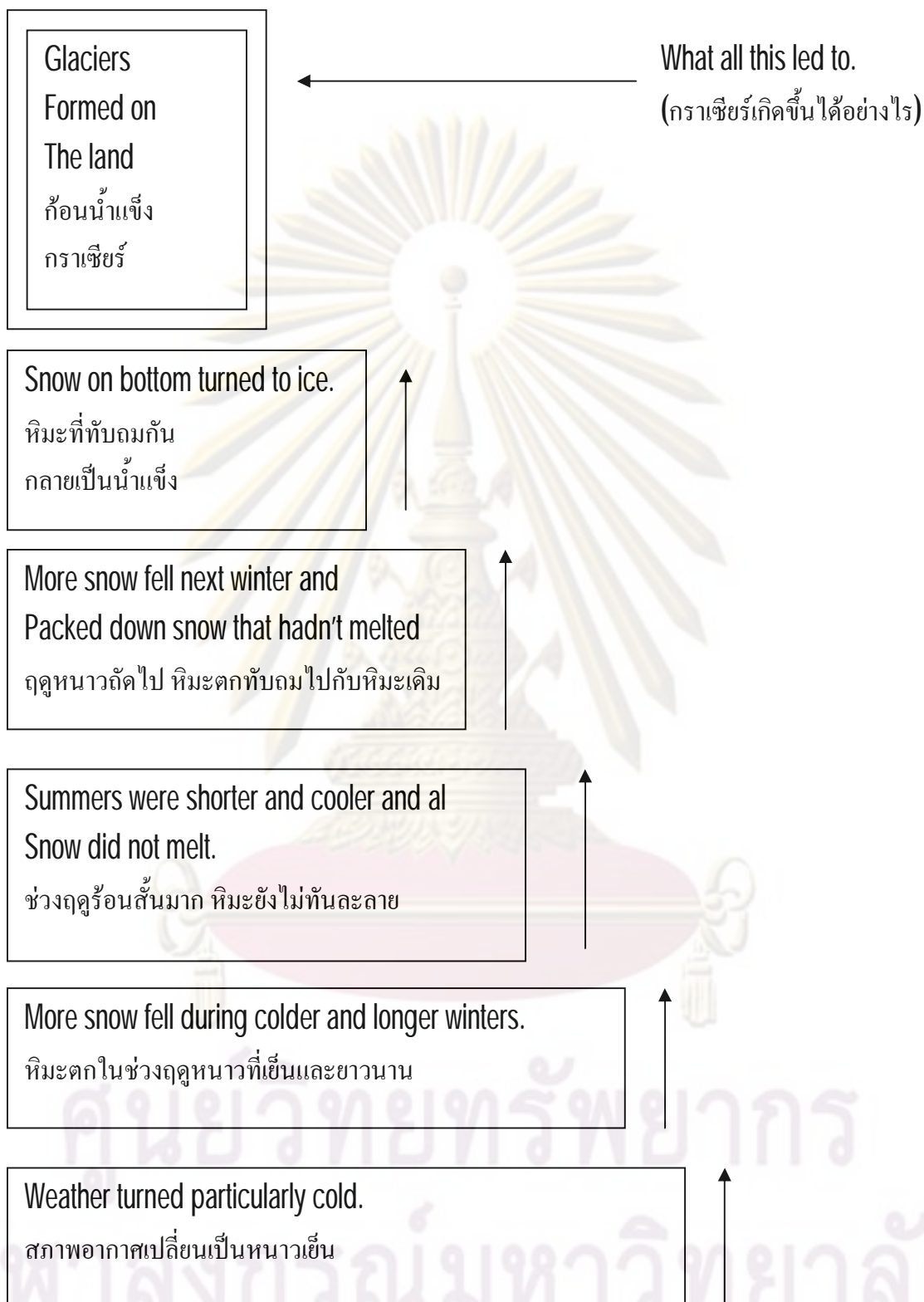

Step ลำดับขั้น	Prediction (การทำนาย)	Observations (การสังเกต)	Reasons for occurrences (เหตุผลที่เกิด)

แผนภูมิที่ 5 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเรียงลำดับเหตุการณ์

ศูนย์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

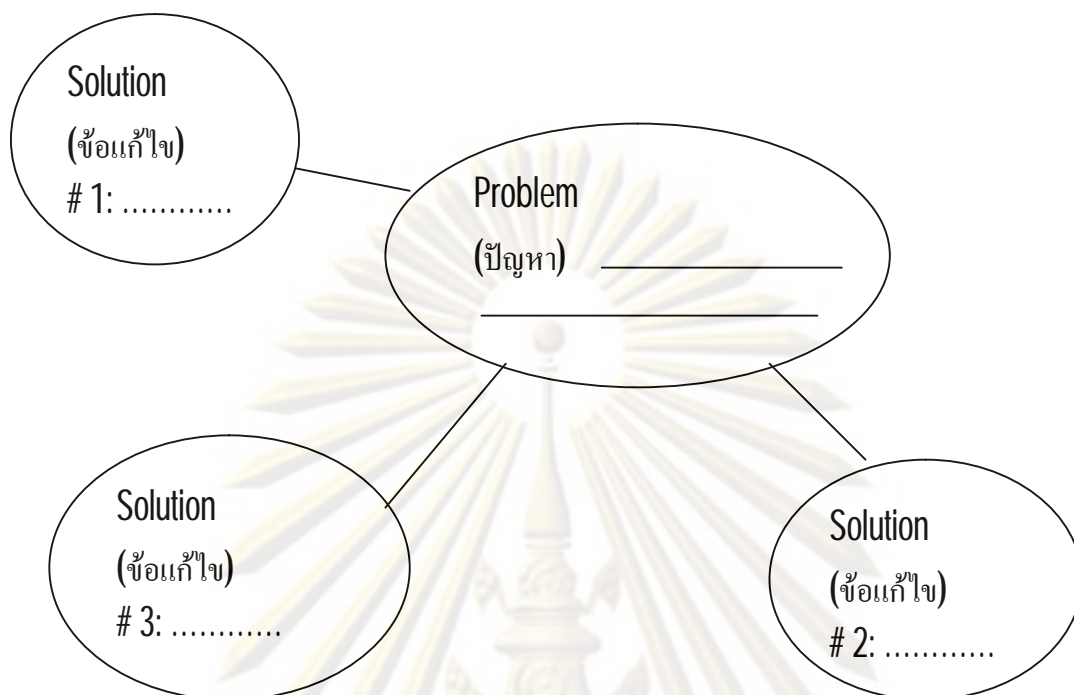
6. แผนภูมิโครงเรื่องประเภทวิธีการหรือกรรมวิธี : เวลา อากาศ วิวัฒนาการ

แผนภูมิที่ 6 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทวิธีการหรือกรรมวิธี : เวลา อากาศ วิวัฒนาการ

7. แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเหตุผล

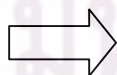
แผนภูมิที่ 7 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเหตุผล

8. ประเภทเสนอปัญหาและข้อแก้ไข

PROBLEM OF (ปัญหาเกี่ยวกับ) : _____

ACTION (การกระทำ)

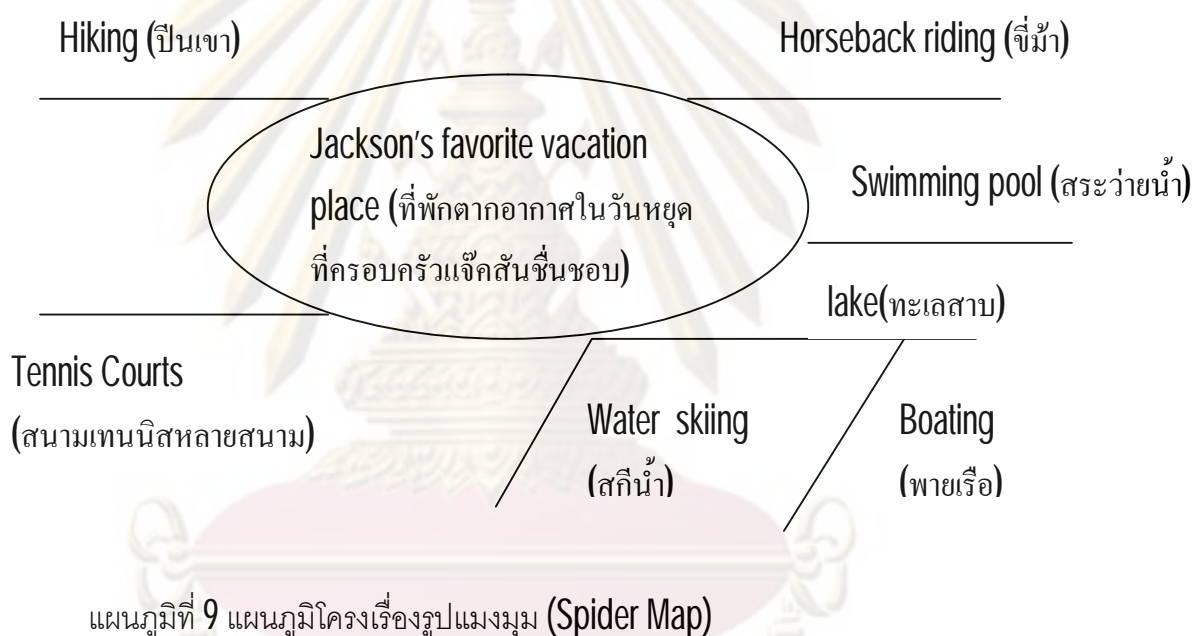

RESULTS (ผล)

แผนภูมิที่ 8 แผนภูมิโครงเรื่องประเภทเสนอปัญหาและข้อแก้ไข

Schmidt (1986) จำแนกรูปแบบของแผนภูมิโครงเรื่องตามลักษณะโครงสร้างของบทอ่านไว้ 5 รูปแบบ คือ

1. แผนภูมิโครงเรื่องรูปแมงมุม (Spider Map) เหมาะสำหรับบทอ่านที่แสดงความสำคัญ และรายละเอียดสนับสนุนไว้ชัดเจน

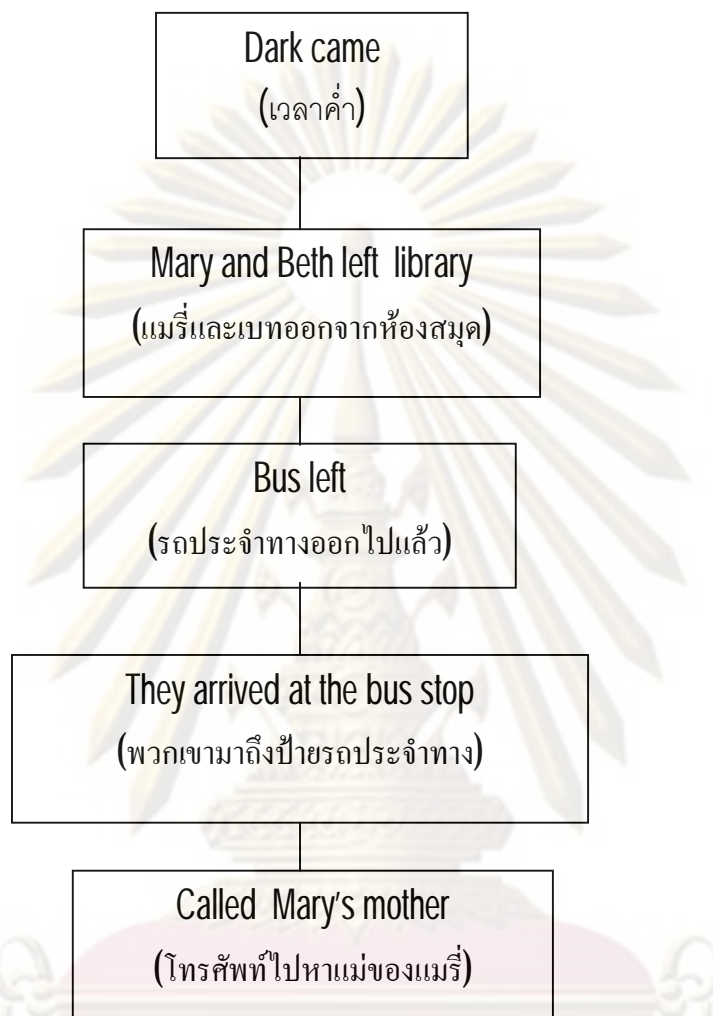

แผนภูมิที่ 9 แผนภูมิโครงเรื่องรูปแมงมุม (Spider Map)

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

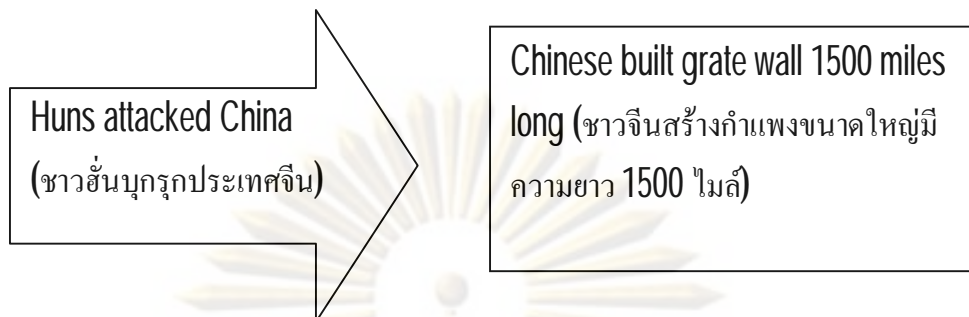
2. แผนภูมิโครงเรื่องรูปขั้นบันได (Time Ladder Map) สำหรับบทอ่านที่แสดงลำดับเวลา
กระบวนการหรือขั้นตอน

แผนภูมิที่ 10 แผนภูมิโครงเรื่องรูปขั้นบันได (Time Ladder Map)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. แผนภูมิโครงเรื่องแสดงเหตุ - ผล (Cause / Effect Map) สำหรับบทความที่แสดงเหตุผล

- แผนภูมิที่ 11 แผนภูมิโครงเรื่องแสดงเหตุ - ผล (Cause / Effect Map)

4. แผนภูมิโครงเรื่องแสดงความเปรียบเทียบ (Comparison / Contrast Map) สำหรับบทความที่แสดงการเปรียบเทียบหรือความตรงข้าม

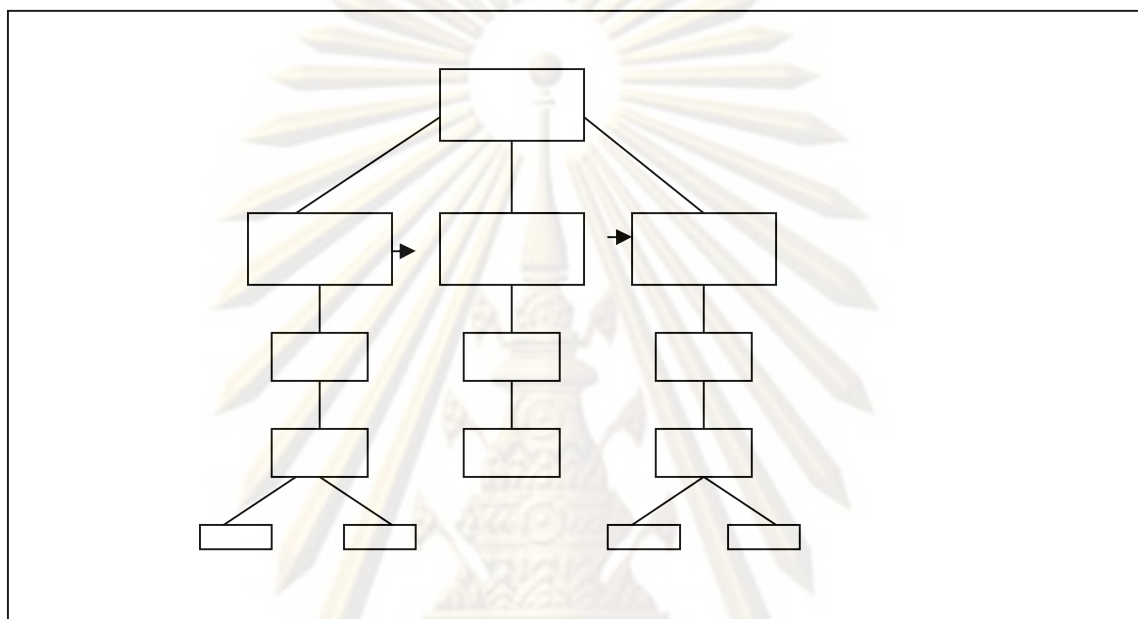

- แผนภูมิที่ 12 แผนภูมิโครงเรื่องแสดงความเปรียบเทียบ (Comparison / Contrast Map)

5. แผนภูมิโครงเรื่องแบบผสมผสาน (Combined Map) สำหรับบทความที่มีเนื้อความซับซ้อน หรือผสมผสานโครงสร้างการเขียนแบบต่างๆไว้ในเรื่องเดียวกัน

Sinatra, Gemake and Morgan (1986) ได้เสนอรูปแบบของแผนภูมิไว้ 4 ประเภท คือ

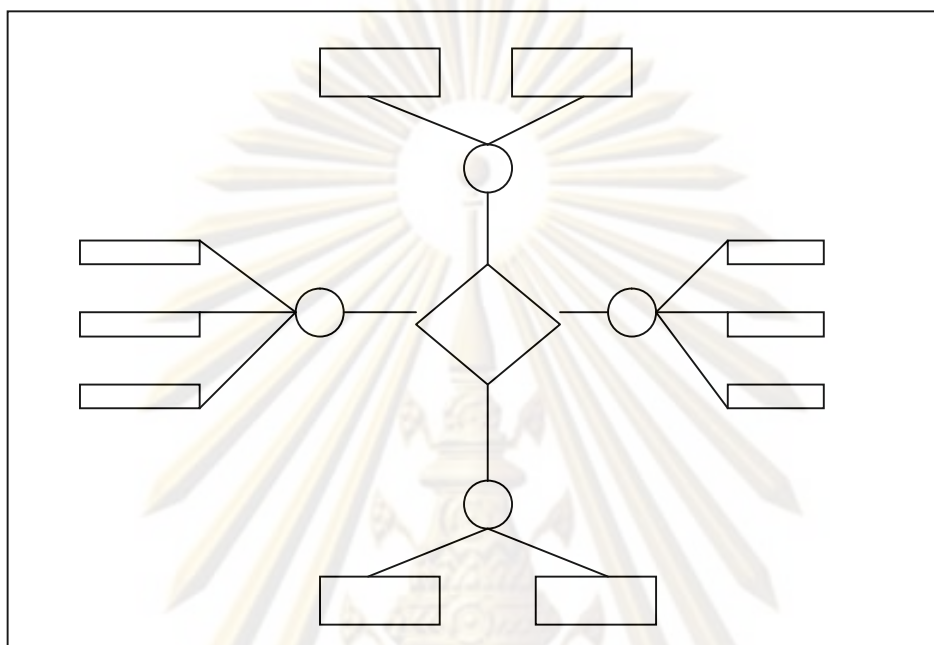
1. แผนภูมิโครงเรื่องบรรยายลำดับเหตุการณ์ (Sequential Episodic Map) เป็นแผนผังที่ใช้ลูกศรเป็นเครื่องแสดงลำดับเหตุการณ์และเชื่อมโยงเหตุการณ์สนับสนุนในแต่ละกรอบเหตุการณ์

แผนภูมิที่ 13 แผนภูมิโครงเรื่องบรรยายลำดับเหตุการณ์(Sequential Episodic Map)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

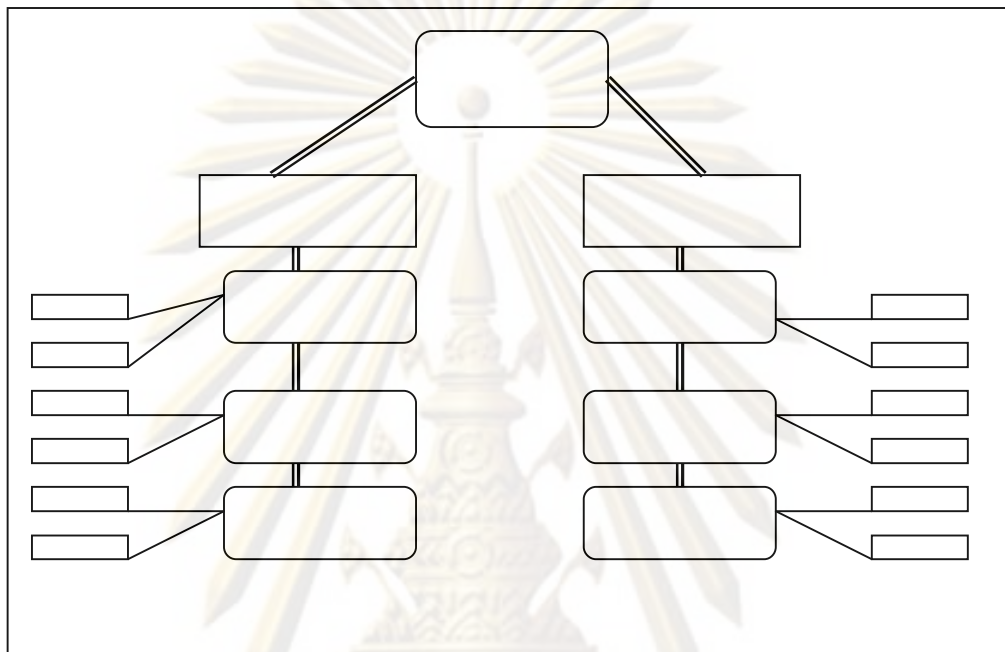
2. แผนภูมิโครงเรื่องแบบบรรยาย (Descriptive Map) เป็นแผนภูมิโครงเรื่องที่แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคล สถานที่ หรือสิ่งต่างๆ โดยมีใจความสำคัญของเรื่องอยู่ตรงกลางแล้วโยงความสัมพันธ์จากใจความสำคัญของเรื่องไปสู่หัวข้อต่างๆ ด้วยเส้นตรง

แผนภูมิที่ 14 แผนภูมิโครงเรื่องแบบบรรยาย (Descriptive Map)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

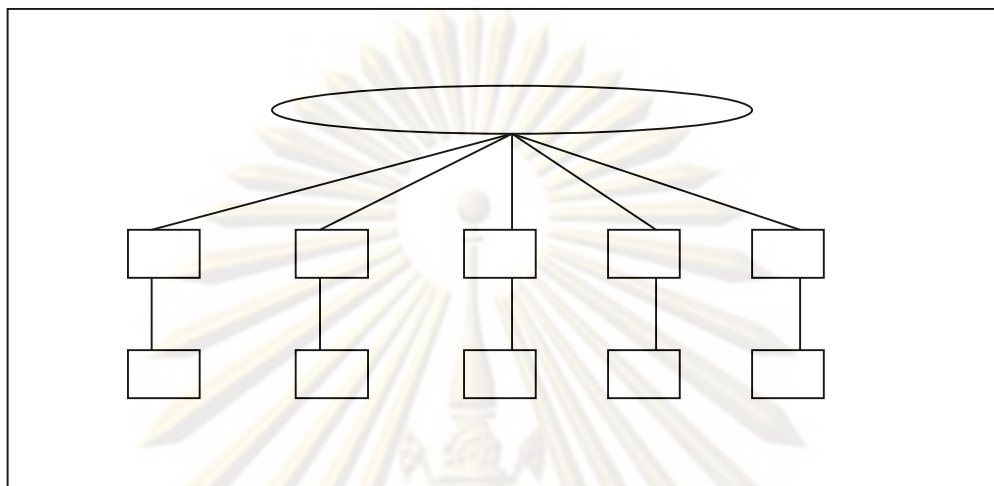
3. แผนภูมิโครงเรื่องเปรียบเทียบความแตกต่าง (Comparative and Contrastive Map)
เป็นแผนผังที่แสดงการเปรียบเทียบ โดยหัวข้อที่จะเปรียบเทียบอยู่ในกรอบบนสุด แล้วโยงลูกศรมาสู่กรอบความเหมือนและความแตกต่าง ซึ่งมีรายละเอียดอยู่คนละข้าง

แผนภูมิที่ 15 แผนภูมิโครงเรื่องเปรียบเทียบความแตกต่าง (Comparative and Contrastive Map)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. แผนภูมิโครงเรื่องจำแนกประเภท (Classification Map) เป็นแผนผังที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ของหัวเรื่อง ตัวอย่างและรายละเอียดสนับสนุน โดยหัวเรื่องที่เกี่ยวข้องจะอยู่ในกรอบบนสุด ส่วนรายละเอียดสนับสนุนจะอยู่ในกรอบใต้หัวเรื่อง

แผนภูมิที่ 16 แผนภูมิโครงเรื่องจำแนกประเภท (Classification Map)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แผนภูมิโครงเรื่อง ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทอ่านเพิ่มมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนรู้จักสรุปใจความสำคัญและรายละเอียดของบทอ่านอย่างเป็นลำดับชัดเจน ทำให้มองเห็นองค์ประกอบและความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในบทอ่านอย่างเป็นระบบและเห็นภาพพจน์ รูปแบบของแผนภูมิมียุหลายรูปแบบ ซึ่งไม่ถือว่ารูปแบบใดถูกต้องที่สุด ขึ้นอยู่กับรูปแบบในการเขียน แต่สิ่งที่สำคัญคือ ความหมายในแผนภูมิโครงเรื่องต้องมีความสอดคล้องกับบทอ่าน

เทคนิคเต้าเต๋อซันซี

แนวคิดและที่มาของเทคนิคเต้าเต๋อซันซี

ต้นกำเนิดทฤษฎีของเทคนิคเต้าเต๋อซันซีมาจากคัมภีร์ "เต้าเต๋อจิง" ของเล่าจื๊อ ซึ่งเป็นนักคิดและนักปรัชญาในยุคโบราณของจีน เล่าจื๊อได้บันทึกคัมภีร์ "เต้าเต๋อจิง" ไว้เมื่อ 2,781 ปีก่อนอักษรห้าพันคำ ในคัมภีร์ "เต้าเต๋อจิง" ของท่านเล่าจื๊อ มีคุณค่ามากมายแก่ชนรุ่นหลัง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอารยธรรมยุคโบราณของจีน การหลอมหล่ออุปนิสัยใจคอของมนุษย์ ความมั่นคง ความเป็นเอกภาพทางการเมือง ตลอดจนมีอิทธิพลส่งผลถึงทางด้านปรัชญา ธรรมชาติ และวิทยาศาสตร์ในยุคปัจจุบันอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งก่อบทบาทอันยิ่งใหญ่มหาศาล (เจ้าเวียงว่อกว่, 2546)

อาจารย์จำเริญกว๋อได้ศึกษาคัมภีร์เต๋าเต๋อจิงของท่านปรมาจารย์เล่าจื๊ออย่างลึกซึ้งทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ โดยท่านได้นำมาบูรณาการกับทฤษฎีวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ทำให้เกิดเป็นเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี ซึ่งเทคนิคนี้มีวิธีการที่กะทัดรัดและรวดเร็ว ที่จะนำพลังที่ไร้ขีดจำกัดในธรรมชาติ มาพัฒนาสมรรถวิสัยแฝงในร่างกายมนุษย์ ซึ่งเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีมี 8 ประเภท ได้แก่ กายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซี มวยเต๋าเต๋อซิ่นซี ดนตรีเต๋าเต๋อซิ่นซี สมาธิเต๋าซิ่น การพัฒนาซอฟต์แวร์ การร่วมฝึกปฏิบัติวันสุดสัปดาห์ กิจกรรมนันทนาการและการรับใช้สังคม

ความหมายของเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี

เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี (จำเริญกว๋อ, 2546: 276) เป็นเทคนิคใหม่ที่ใช้ถ้อยคำภาษาพัฒนาสมรรถวิสัยในร่างกาย เป็นการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาในคัมภีร์เต๋าเต๋อจิง ของท่านเหลาจื๊อ โดยใช้ถ้อยคำภาษาทางวิทยาศาสตร์ยุคปัจจุบัน กลับมองเป็นเทคนิคที่ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง

วิศร่า (2550) กล่าวว่า “เต๋า” คือ กฎเกณฑ์ธรรมชาติ ส่วน “เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี” เป็นเทคนิคที่อาศัยการเคลื่อนไหวของ “เต๋า” แปลงเปลี่ยนเวียนหมุนเป็นวัฏจักร ความอ่อนละมุน และไร้รูป เป็นบทบาทของ “เต๋า” พร้อมทั้งประยุกต์ใช้ถ้อยคำภาษาวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเทคนิคที่ใช้ได้ผลนี้มาพัฒนาศักยภาพในร่างกาย

สีฟ้า ชาญด้วยวิทย์ (2550) กล่าวว่า เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี เป็นเทคนิคสาขาหนึ่งที่รังสรรค์ชีวิตให้สุขกาย สุขใจ ประกอบด้วย 8 สาขาวิชา และเป็นเทคนิคที่ฝึกปฏิบัติทั้งกายและใจ เชื่อมประสานทั้งเคลื่อนไหวและสงบนิ่ง

วิเชียรโชติ สุกโชติรัตน์ (2549) กล่าวไว้ว่า เต๋าเต๋อซิ่นซี เป็นเทคนิคไม่ใช่ศาสนา ไม่ใช่ลัทธิ เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี เป็นเทคนิคที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เป็นการทำที่ตัวเองทำการรักษาตัวเองตามเทคนิคที่ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 6 อย่าง ได้แก่ 1. การรำมวยเต๋าซิ่น 2. กายบริหารเต๋าซิ่น 3. การนั่งสมาธิเต๋าซิ่น 4. การฟังเพลงและการร้องเพลงเต๋าซิ่น 5. การฟังเทพบรรยายเต๋าซิ่น 6. การท่องสือเพื่อขจัดโรค

ภัทรารุช อินทรกำแหง (2550) กล่าวว่าเทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีนี้เป็นเทคนิควิทยาศาสตร์ที่เรียบง่ายต่อการฝึกปฏิบัติ เบนสู่วิถีทางธรรมชาติ การสืบทอดความคิดปรัชญาเมธีเหล่าจื๊อ นำความสุขมาสู่ครอบครัวและมวลมนุษย

อัฉรธา สุขารมณ (2550) กล่าวว่า เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีเป็นวิธีการที่สามารถพัฒนาด้านร่างกายควบคู่ไปกับจิตใจ โดยใช้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกายควบคู่ไปกับทำสมาธิ

ประพนธ์ (2550) กล่าวว่า “เต้า” เป็นเรื่องของ “เข้าถึง” เป็นการเข้าถึงในระดับที่ลึกซึ้งจนตัวเราหลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ในคัมภีร์มองว่าชีวิตนี้ก็คือ “จุลจักรวาล” มองเห็นว่าเป็นจักรวาลเล็ก ๆ จักรวาลหนึ่ง ส่วนธรรมชาติ อวกาศ หรือจักรวาลตามที่เราเข้าใจกันนั้น ก็ใช้แทนด้วยคำว่า “มหจักรวาล” การที่เราจะเข้าถึงเต้าได้นั้น สิ่งที่ต้องเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานหรือเป็น Prerequisite ก็คือ เราจะต้องมี “เต๋อ” ซึ่งก็คือ “คุณธรรม” นั่นเอง ส่วนคำว่า “ซิ่นซี” นี้แปลว่า “การสื่อสาร” เป็นการสื่อสารเพื่อเชื่อมต่อกับจุลจักรวาล (ชีวิตของเรา) เข้ากับมหจักรวาล (สรรพสิ่ง) จนกระทั่งเกิดสภาวะที่ “ฟ้าคนเป็นหนึ่งเดียว”

เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี (เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี: นวัตกรรมล้ำยุคผสานกายและจิต, 2550) คือ เทคนิคที่ใช้ความคิดเต้าเต๋อของเหล่าจื๊อเป็นพื้นฐาน อาศัยภาษาเป็นสื่อข้อมูลวิทยาศาสตร์ เชื่อมต่อกับแหล่งกำเนิดพลังงานของจักรวาล พัฒนาศักยภาพแฝงเร้นในร่างกายของมนุษย์

เต้าเต๋อซิ่นซี (มนสิกุล โอวาทเภสัชช์, 2550) มาจาก 'เต้า' คือธรรมะ ส่วน 'เต๋อ' คือการปรากฏออกมาภายนอกจากธรรมะนั้น 'ซิ่น' คือ สื่อ หรือจดหมาย 'ซี' คือสาระ เต้าเต๋อ คือ พลังธรรมชาติ ให้ธรรมชาติภายในของเราเชื่อมต่อกับพลังธรรมชาติภายนอก ใช้คลื่นสั้นสะเทือนของเสียงเป็นตัวช่วยให้เรากลับบ้านที่แท้จริง

โดยสรุปกล่าวได้ว่า เต้า หมายถึง ธรรมะ เต๋อ หมายถึง คุณธรรม ซิ่นซี หมายถึง การสื่อสาร(การใช้ภาษาสื่อสารข้อมูล) ผู้ฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีต้องมีคุณธรรมเป็นพื้นฐาน เป็นเทคนิคที่ช่วยพัฒนาศักยภาพพลังแฝงในร่างกายมนุษย์ด้วยการใช้ภาษาในการสื่อสารข้อมูล พัฒนาร่างกายควบคู่ไปกับจิตใจ โดยการใช้กิจกรรมการออกกำลังกายควบคู่ไปกับทำสมาธิ เน้นการปรับเปลี่ยนความคิดให้เป็นทางบวก เปลี่ยนพฤติกรรมและวิถีชีวิตด้วยการปฏิบัติตามหลักธรรมะของท่านเหล่าจื๊อ

กิจกรรมฝึกปฏิบัติโดยใช้เทคนิคเต๋าเต๋อซินซี ที่ผู้วิจัยเลือกใช้สามารถสรุปได้ดังนี้

กายบริหารเต๋าเต๋อซินซี

รูปแบบการออกกำลังกาย แบบแผนตะวันออก เช่น โยคะ ไทเก๊ก เป็นต้น จะเน้นที่จิตใจ และสภาวะภายในร่างกาย มีการทำสมาธิประกอบและเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้าๆ (วิทยา เทียนจาง, 2550) ซึ่งการออกกำลังกายบริหารของเทคนิคเต๋าเต๋อซินซีก็เช่นเดียวกัน

มีนักวิชาการ บุคคลที่ศึกษาและปฏิบัติเทคนิคเต๋าเต๋อซินซีได้ให้ความหมายและประโยชน์ของกายบริหารเต๋าเต๋อซินซีไว้ดังต่อไปนี้

มณีนีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2550) กล่าวว่า กายบริหารเต๋าเต๋อซินซี มีลักษณะการเคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ นุ่มนวล เบา ๆ ด้วยจังหวะที่สม่ำเสมอ ฝึกปฏิบัติด้วยความตั้งใจและมีสมาธิ ไม่เกร็งกล้ามเนื้อส่วนหนึ่งส่วนใด การปฏิบัตินอกจากจะทำให้โลหิตไหลเวียนได้ดี ยังจะทำให้พลังธรรมชาติ (เต๋า) เข้าสู่ร่างกายได้ง่ายซึ่งจะกลายเป็นพลังชีวิตหล่อเลี้ยงกล้ามเนื้อและอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายต่อไป นอกจากนี้ยังสามารถแทรกเข้าไปในเนื้อเยื่อของกระดูก และกายบริหารยังช่วยให้อวัยวะต่าง ๆ ทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนผลที่ได้รับจากการออกกำลังกายบริหาร มีดังนี้ 1) พัฒนาซอฟต์แวร์สมองซีกขวาในร่างกาย ช่วยผ่อนคลายความเครียด 2) เปิดเส้นทางเดินพลังงานแสงของศูนย์พลังงานหลายแห่งในร่างกาย 3) เปิดประตูใหญ่ของจิตวิญญาณ เสริมการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างจุลจักรวาลในร่างกายกับเต๋าธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่

วิเชียรโชติ สุกโชติรัตน์ (2549) กล่าวว่า กายบริหารเต๋าเต๋อซินซี ช่วยพัฒนาซอฟต์แวร์สมองซีกขวาในร่างกาย ผ่อนคลายความเครียด กระตุ้นสติปัญญาให้เฉลียวฉลาดในเด็ก และวัยรุ่น และช่วยกระตุ้นสมองให้มีความจำดี มีชีวิตชีวาในคนทุกวัย สร้างสรรชีวิตและธุรกิจที่ดี เปิดเส้นทางเดินพลังงานแสงของศูนย์พลังงานหลายแห่งในร่างกาย และเปิดประตูใหญ่ของจิตวิญญาณ เสริมการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างจุลจักรวาลในร่างกายและเต๋าธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่

วิทยา เทียนจาง (2550) กล่าวว่า กายบริหารเต๋าเต๋อซินซี ช่วยพัฒนาซอฟต์แวร์สมองซีกขวา ผ่อนคลายความเครียด และพัฒนาพลังสติปัญญาของเยาวชน

อนันต์ โลหะพัฒน์บำรุง (2550) กล่าวว่า กายบริหารเต๋าเต๋อซินซี ช่วยทำให้สุขภาพแข็งแรง ทั้งกายและใจ

มะลิวัลย์ ศรีธีรวัฒน์ (2550) กล่าวว่า กายบริหารเต๋าเต๋อซินซี เป็นเทคนิคพัฒนาซอฟต์แวร์สมองซีกขวาของมนุษย์ เสริมความจำ และเพิ่มประสิทธิภาพของสมองซีกขวา

ประสิทธิภาพของกายบริหาร มีดังนี้

ท่าที่ 1 "รวบรวมสมาธิ" เนื่องจากท่านี้เป็นท่าที่ใช้มือทั้งดึงขึ้นและดันลง การดึงขึ้นและดันลงของมือจะเป็นช่วงที่ใจกลางฝ่ามือ (จุดเหลากง) มีพลังความสามารถในการหายใจมากกว่าการหายใจของจมูก 100 เท่า ดังนั้น จึงช่วยพัฒนาซอฟต์แวร์เซลล์สมองซีกขวา [ตำแหน่งอยู่ที่จุดไปฮู๋ย (กลางกระหม่อม) ตัดกับเส้นตรงที่จากยอดโบหูทั้งสองข้าง] ขณะเดียวกันเมื่อใช้มือเคลื่อนลงล่าง "ดันลง" นั้นเป็นการช่วยขับสิ่งปฏิกูลในร่างกายพลังที่บกพร่องและย่อยสลายเซลล์สมองที่ผิดปกติหรือที่เสื่อม และเสียให้ถูกขับออกจากหลอดเลือดสมองใหญ่

ท่าที่ 2 "ฟ้าคนรวมเป็นหนึ่ง" เป็นกระบวนการโดย "หนึ่งหน้าหนึ่งหลัง" ให้ลิลาของมือเคลื่อนในโหวสลับกันเป็นวงโค้งรูปตัวอักษรเอสในแนวขวาง (~) พลังธรรมชาติจะเข้าสู่ ร่างกาย ทะลุทะลวงเส้นได้ม่าย (ส่วนเอวของร่างกาย) ส่วนบนเรียกว่า "ฟ้า" (หยาง) และส่วนล่าง เรียกว่า "ดิน" (หยิน) เกิดการเชื่อมโยงของเส้นทางเดินซอฟต์แวร์พลังแสงสีรุ้งของศูนย์พลังงานใหญ่ ๆ ในร่างกาย ท่าบริหารท่านี้เซลล์ยีนเต๋าและยีนบรรพบุรุษในร่างกายจึงได้รับการเสริมสร้างให้มีคุณภาพอย่างรวดเร็ว ทำให้แสงสีรุ้งในร่างกาย เพิ่มความสว่างไสวขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งความสว่างไสวนี้ เป็นสิ่งชี้แนะถึงสุขภาพความแข็งแรงหรือเจ็บไข้ของร่างกายและทำให้ซอฟต์แวร์สมองซีกขวาพัฒนาให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและอ่อนวัย

ท่าที่ 3 "เต๋าธรรมชาติ" ท่านี้เป็นท่าที่เปิดประตูใหญ่ของจิตวิญญาณของมนุษย์ เป็นกระบวนการที่ช่วยกระตุ้นเต๋าธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ในจักรวาลกับจุลจักรวาลในตัวคนเรา ทำให้เกิดการพัฒนาซอฟต์แวร์สมองซีกขวาที่เรียกได้ว่าเป็น "คลังแห่งความจำ" ซึ่งได้สั่งสมเต๋าเต๋อซินซี (สื่อสาร) ที่ยิ่งใหญ่อันมีความจำเป็นต่อชีวิตความเป็นอยู่ การศึกษาและการงาน เมื่อได้พัฒนาหล่อหลอมจนถึงระดับหนึ่ง สื่อกลางส่งทรมโนในสมองซีกขวาจะเริ่มทำงาน พร้อมทั้งส่งผลให้สมอง

ซีกซ้ายมีประสิทธิภาพในการใช้ถ้อยคำภาษาและเกิดความคิดที่มีหลักการและเหตุผล ทำให้เป็นผู้มีคุณธรรม ที่มีความคิดพัฒนาในระดับสูงภูมิปัญญาเพิ่มขึ้นมากมาย

วิธีปฏิบัติ

ท่าเตรียมพร้อม :

ผู้ปฏิบัติ ควรยืนในท่าสงบนิ่ง กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายผ่อนคลาย ขาทั้งสองกาง ออกกว้างพอสบาย ปล่อยแขนลงตามธรรมชาติหน้าตรงและเปลือกตาผ่อนคลาย ลั้นตะเพดานเบา ๆ จะช่วยให้กล้ามเนื้อคลายหายใจเข้าออกตามธรรมชาติ ทำจิตใจให้ร่าเริงแจ่มใส

เมื่อเริ่มบริหารภายในแต่ละท่าให้ท่องสื่อนใจ “จิ่งจ้าวเหล่าซือเกียหว่อเต้าเต๋อซันซี” หลังจากกล่าวแล้ว บริหารกายแต่ละท่าโดยให้มีสติตามรู้ อาการเคลื่อนไหวของมือ สติจะคุมจิตไม่ให้ฟุ้งซ่าน ทำให้การบริหารกายมีประสิทธิภาพมากขึ้น การบริหารกายทั้ง 3 ท่านี้จะช่วยทั้งขับสิ่งปฏิกูลออกจากร่างกาย (ท่าที่ 1) และรับพลังธรรมชาติเข้าสู่ร่างกายตามจักระต่าง ๆ

ท่าที่ 1 “รวบรวมสมาธิ” เมื่อเริ่มบริหารท่าที่ 1 ให้ท่อง “จิ่งจ้าวเหล่าซือเกียหว่อเต้าเต๋อซันซี” ขณะยกมือและแขนขึ้น ให้ใช้สติระลึกตามอาการเคลื่อนไหวของมือและแขน ฝ่ามือมีประสิทธิภาพ การหายใจ ขับเคลื่อนพลังธรรมชาติเข้าสู่ร่างกายและขณะเริ่มกดฝ่ามือลงให้มีมโนภาพว่ากำลังจะขับพลังที่ไม่แข็งแรง (พลังดำ) ตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและเซลล์สมองที่ผิดปกติออกจากร่างกายทางฝ่าเท้า แล้วใช้สติระลึกตามอาการเคลื่อนไหวของฝ่ามือต่อไปจนจบท่าที่ 1

ท่าที่ 2 “ฟ้าคนรวมเป็นหนึ่ง” เมื่อเริ่มบริหารท่าที่ 2 ให้ท่องสื่อนใจ “จิ่งจ้าวเหล่าซือเกียหว่อเต้าเต๋อซันซี” ขณะใช้ปลายนิ้วมือซ้อนขึ้นทั้งด้านหน้าบริเวณลิ้นปี่ (ศูนย์ที่ 3) บริเวณท้องน้อย (ศูนย์ที่ 1) และด้านหลังกลางขึ้นบันเอว (ศูนย์ที่ 2) ให้มีมโนภาพว่าร่างกายกำลังรับ พลังเต้าธรรมชาติที่อยู่ภายนอกร่างกายทางด้านขวางของลำตัว ซึ่งทำให้เกิดการเชื่อมโยงเส้นทางเดิน ซอฟต์แวร์พลังแสงสีรุ้งของศูนย์พลังงานใหญ่ 7 แห่ง ในร่างกายแล้วใช้สติระลึกตามอาการเคลื่อนไหวของมือและแขนจนจบท่าที่ 2

ท่าที่ 3 “เต้าธรรมชาติ” เมื่อเริ่มบริหารท่าที่ 3 ให้ท่อง “จิ่งจ้าวเหล่าซือเกียหว่อเต้าเต๋อซันซี” ขณะกางแขนใช้มือคว่ำแล้วหงาย ซ้อนแขนขึ้นสู่ศีรษะ มือซ้ายอยู่บนมือขวา แล้วมือทั้งสองเคลื่อนไหวลงผ่านตั้งแต่ศูนย์พลังงานที่ 7 ลงมาจนถึงศูนย์พลังงานที่ 1 ให้มีมโนภาพว่าร่างกายรับพลัง

แต่ธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ในจักรวาลเข้าสู่ร่างกายทางจักระหรือศูนย์พลังงานต่าง ๆ ทั้ง 7 แล้วใช้สติระลึกรู้ตามอาการเคลื่อนไหวของมือแขนจนจบท่าที่ 3

กล่าวโดยสรุป กายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซี เป็นวิธีการทำสมาธิประกอบการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้าๆ ช่วยพัฒนาร่างกายให้แข็งแรงและพัฒนาจิตใจไปพร้อมๆกัน ช่วยให้ร่างกายผ่อนคลาย พัฒนาสมองซีกขวา กระตุ้นให้สมองมีความจำดี และเสริมสร้างสติปัญญาในวัยศึกษาเล่าเรียน นอกจากนี้ การบริหารกายเต๋าเต๋อซิ่นซีทั้ง 3 ท่า ยังช่วยทั้งขับสิ่งปฏิกูลออกจากร่างกายและรับพลังธรรมชาติเข้าสู่ร่างกายตามจักระต่าง ๆ ทั้งนี้ก่อนออกกายบริหารผู้ปฏิบัติ ควรยืนในท่าสงบนิ่ง กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายผ่อนคลาย ขาทั้งสองกางออกให้กว้างเสมอหัวไหล่ ปล่อยแขนลงตามธรรมชาติหน้าตรงเปลือกตาผ่อนคลาย ลิ้นแตะเพดานเบา ๆ และควรทำจิตใจให้ว่างแจ่มใส กายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซีประกอบด้วย 3 ท่า ได้แก่ ท่าที่ 1 มีชื่อว่า รวบรวมสมาธิ ท่าที่ 2 มีชื่อว่า ฟ้าและคนรวมเป็นหนึ่ง ท่าที่ 3 มีชื่อว่า เต๋าธรรมชาติ การบริหารกายแต่ละท่าจำเป็นต้องมีสติตามรู้ อาการเคลื่อนไหวของมือ เพื่อสติจะคุมจิตไม่ให้ฟุ้งซ่าน ทำให้การบริหารกายมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี

มีนักวิชาการและผู้ฝึกปฏิบัติ ได้กล่าวถึง การนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี ไว้ดังต่อไปนี้

วิเชียรโชติ สุขโชติรัตน์ (2549) กล่าวว่า การนั่งสมาธิเต๋าซิ่น ช่วยทำให้จิตสงบนิ่งและผ่อนคลาย สามารถสั่งสมชี่ที่ดีงาม ช่วยเชื่อมต่อเต๋าธรรมชาติในจักรวาลใหญ่และจุลจักรวาลในร่างกาย ทำให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง

วิทยา เทียนจาง (2550) กล่าวว่า สมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี ทำให้จิตใจของเราสงบและผ่อนคลาย เปิดเส้นทางโคจรของศูนย์พลังงานในร่างกาย

อนันต์ โลหะพัฒนบำรุง (2550) กล่าวว่า การนั่งสมาธิ ช่วยให้จิตใจสงบ ลดความทะยานอยาก

มะลิวัลย์ ศรีธีวีวัฒน์ (2550) กล่าวว่า สมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี ช่วยให้เรามีจิตสงบนิ่งและผ่อนคลาย

การนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซินซี (เทคนิคเต๋าเต๋อซินซี, 2550) ผู้ปฏิบัติจะต้องนั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้ายมือขวาทับมือซ้ายหัวแม่มือทั้งสองห่างกัน 1 นิ้ว ลำตัวตั้งตรงแบบสบายและผ่อนคลายค่อย ๆ หลับตาลง ท่องคำว่า ฉิ่ง จ้าว เหล่า ซื่อ เกี้ยว หว่อ เต๋า เต๋อ ซิน ซี เบา ๆ 7 ครั้งเพื่อเชื่อมต่อกับพลังจักรวาล กำหนดจิตไว้ที่มือ กำหนดทำให้มีความรู้สึกอบอุ่น 2 นาที เลื่อนจิตไปกำหนดให้หัวใจเต้นสม่ำเสมอ ประมาณ 2 นาที แล้วกำหนดให้ลมหายใจเข้าออกโล่งสบาย 2 นาที จากนั้นกำหนดจิตไว้ที่ศูนย์กลางกายเหนือสะดือ 2 นิ้ว เป็นการกำหนดอย่างสบายไม่ตึงเครียด ระหว่างการนั่งสมาธิแต่ละวัน จะมีเพลงประกอบ เนื้อเพลงจะแตกต่างกัน ทั้ง 7 วัน วัตถุประสงค์เพื่อใช้ปรับสมดุลของอวัยวะหลัก 5 อย่างและธาตุ 7 อย่าง คือ ปอด ตับ หัวใจ ม้าม ไต สำหรับธาตุ คือ โลหะ ดิน น้ำ ไฟ ไม้ หยิน หยาง เมื่ออวัยวะหลักภายในทั้ง 5 และ ธาตุทั้ง 7 ของร่างกายได้มีการปรับสมดุลอย่างสม่ำเสมอร่างกายย่อมมีความแข็งแรงขึ้น ภูมิคุ้มกันของร่างกายย่อมจะมีมากขึ้น สำหรับวันจันทร์ ถึง วันเสาร์ จะเป็นเนื้อร้องสั้น ๆ แต่ร้องซ้ำๆ ส่วนวันอาทิตย์ เนื้อจะยาวแบบเพลงทั่วไป เรียกว่า เพลงสมาธิเต๋าซิน

ผลที่ได้รับ

- 1) ทำให้จิตสงบนิ่งและผ่อนคลาย
- 2) สามารถสังขมซินซีที่ดิ่งาม
- 3) ช่วยเชื่อมต่อกับจักรวาลในร่างกายและเต๋าธรรมชาติในจักรวาลใหญ่
- 4) สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง

หลักการนั่งสมาธิ (จ้าวเมี่ยวกว่อ, 2540: 190)

- 1) ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกาย
- 2) มีสติ (ความระลึกรู้) และมีสมาธิ (ความตั้งใจมั่น)

วิธีการกำหนดจิตในนั่งสมาธิ มี 4 วิธี (จ้าวเมี่ยวกว่อ, 2540: 189) ให้เลือกใช้ตามความถนัด มีดังนี้

วิธีย่อยที่ 1 เอาจิตไว้ที่จุดศูนย์กลางกายโดยทำใจให้สบาย สงบ ไม่คิดอะไรเลย

วิธีย่อยที่ 2 เอาจิตไปเพ่งที่จุดศูนย์กลางที่มีดวงแสงโปร่งใสไทเก๊ก (ไทจี)

วิธีย่อยที่ 3 กล่าวคำว่า “ฉิ่งจ้าวเหล่าซื่อเกี้ยวหว่อเต๋าเต๋อซินซี” ขณะเดียวกันเอาจิตไปไว้ที่จุดศูนย์กลางกายที่มีดวงแสงไทเก๊ก (ไทจี)

วิธีย่อยที่ 4 กล่าวคำว่า “ฉิ่งจ้าวเหล่าซื่อเกี้ยวหว่อเต๋าเต๋อซินซี” ออกมาจากจุดศูนย์กลางของร่างกาย

วิธีปฏิบัติในการนั่งสมาธิ (จำวเมียวกว่อ, 2540)

1) ทำนั่ง อาจนั่งบนเก้าอี้ที่มีที่รองเท้า ให้เข้าเสมอกับต้นขา หรืออาจนั่งบนที่รองนั่ง ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกาย ถ้านั่งเก้าอี้ควรมีที่รองเท้า ให้เข้าอยู่ในระดับเสมอกับต้นขา หรือถ้านั่งบนที่รองนั่ง

(1) ให้ยืดขา ใช้มือคลึงเข้าข้างละ 4-5 ครั้ง แล้วงอเข้าออกข้างละ 2-3 ครั้ง

(2) วางน่องซ้ายให้ชิดกับต้นขาซ้ายมากที่สุด แล้วจับข้อเท้าขวา วางเท้าขวามองระหว่างต้นขาและน่องซ้าย

(3) เอนตัวไปทางซ้ายขวา ขณะเดียวกันขยับก้นขวาและก้นซ้ายเหยียบออกไปข้างหลัง เอนตัวไปข้างหน้าเหยียบก้นทั้งสองข้างออกไปข้างหลัง จะทำให้สันหลังตั้งตรง ถ้าขณะนั่งสมาธิรู้สึกว้าหลังงอ ให้มีสติตามรู้ ค่อย ๆ ยืดสันหลังให้ตัวตรง

(4) ตั้งคอให้ตรง สันหลังตรง จะทำให้ขณะนั่งไม่่วงนอนและทำให้ร่างกายรับพลังเต๋าธรรมชาติให้เข้าสู่ร่างกายตามศูนย์พลังงานต่าง ๆ ได้ดีขึ้น

(5) วางมือขวาซ้อนบนมือซ้าย

(6) ขณะนั่งสมาธิไม่ควรขยับส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายโดยไม่จำเป็น

2) การเปิดเทพเพลงสมาธิ

(1) อาจเปิดเทพเพลงสมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซีประจำวัน เวียนเปิดเพลงสมาธิทุกวันจะให้ระบบต่าง ๆ ของร่างกายปรับสมดุล ทำให้ร่างกายแข็งแรง เนื่องจากเพลงสมาธิประจำวันตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันอาทิตย์ โดยแต่ละเพลงจะกระตุ้นเต๋าในจักรวาลใหญ่เข้าสู่ร่างกายและการกระตุ้นเต๋าใน จุลจักรวาลในร่างกาย เป็นการเสริมธาตุโลหะแก่ปอด ธาตุไม้แก่ตับ ธาตุน้ำแก่ไต ธาตุไฟแก่หัวใจ ธาตุดินแก่ม้าม ธาตุหยินและธาตุหยางตามที่ระบบซอฟต์แวร์ในร่างกายต้องการ ดังที่จำวเมียวกว่อ (อ้างถึงใน เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี, 2550) กล่าวว่า เพลงเต๋าเต๋อซิ่นซีช่วยพัฒนาสมองซีกขวา และกระตุ้นให้สมองซีกขวาดำเนินตัว เนื้อเพลงจะแยกออกไปตามวันต่างๆ ซึ่งแยกออกไปเป็นธาตุชนิดต่างๆด้วย คือธาตุ ดิน น้ำ ไม้ ไฟ โลหะ จันทร (หยิน) ตะวัน (หยาง)

- วันจันทร์ เป็นธาตุโลหะ รับสื่อทางทิศตะวันตก ดนตรีเต๋าซิ่นคือ สันติสุข ปอดคนเป็นธาตุโลหะจึงต้องการธาตุโลหะมาเสริมเสมอ

- วันอังคาร เป็นธาตุไม้ รับสื่อทางทิศตะวันออก ดนตรีเต๋าซิ่น เป็นการสดุดี ความเป็นสิริมงคล ตับเป็นธาตุไม้ต้องเสริมธาตุไม้เสมอ

- วันพุท เป็นธาตุน้ำรับสื่อทางทิศเหนือ ดนตรีเข้าชั้นคือ สดุดีคำอำนาจพร ไตเป็นธาตุน้ำจึงต้องการธาตุน้ำเสริมอย่างต่อเนื่อง

- วันพฤหัสบดี เป็นธาตุไฟ รับสื่อทางทิศใต้ดนตรีเข้าชั้นคือ สดุดีการพัฒนา หัวใจเป็นธาตุไฟ ต้องการเสริมธาตุไฟอย่างต่อเนื่อง

- วันศุกร์ เป็นธาตุดิน รับสื่อจากพื้นดิน ดนตรีเข้าชั้นคือ สดุดีแหล่งกำเนิดพลังงาน ม้ามเป็นธาตุดินต้องการเสริมธาตุดินอย่างต่อเนื่อง

- วันเสาร์ เป็นสื่อของจันทรภาพ ความหมายหลักของเพลงสื่อจันทรภาพ ประกอบด้วยเสียง 7 เสียงโดยจันทรภาพเป็นตัวแทนของดวงจันทร์ในจักรวาล

- วันอาทิตย์ รับสื่อจากแสงอาทิตย์ ดนตรีเข้าชั้นคือสดุดีการนั่งสมาธิ

(2) ถ้านั่งสมาธิโดยไม่เปิดเทปเพลงเข้าเตอ์ขึ้นซี ย่อมได้ประโยชน์เช่นกัน เนื่องจากเตอ์ในจุลจักรวาลในร่างกายจะกระตุ้นอวัยวะในร่างกายที่ไม่เฉพาะเจาะจง ส่วนใหญ่จะกระตุ้นบริเวณหน้าท้อง

กล่าวโดยสรุป สมาธิเตอ์ขึ้นซี ช่วยทำให้จิตใจสงบ ผ่องใส และช่วยให้ร่างกายแข็งแรง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยพัฒนาการเรียนของนักเรียน และช่วยเสริมสร้างสติปัญญา การนั่งสมาธิตามโปรแกรมฯ ใช้หลักการนั่งสมาธิตามวิธีย่อที่ 1 โดยวิธีการนั่งสมาธิ มีดังนี้ คือ ต้องจัดให้ขาขวา วางทับขาซ้าย ฝ่ามือวางบนฝ่ามือซ้าย วางข้อนิ้วชี้ท่อนกลางซ้ายขวาให้ตรงกัน หัวแม่มือขวาและซ้ายห่างกัน 1 นิ้ว หลังตั้งตรง ไหล่ทั้งสองข้างเสมอกัน ผ่อนคลายร่างกายตามธรรมชาติ เอาจิตวางไว้ตรงจุดศูนย์กลางกาย โดยพยายามไม่ใช้ความคิดและขณะนั่งสมาธิจะมีการเปิดเพลงประจำวันเบาๆ

สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคน (สื่อพัฒนาสติปัญญา)

มีนักวิชาการและผู้ฝึกปฏิบัติ ได้กล่าวเกี่ยวกับ สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคน หรือ สื่อพัฒนาสติปัญญา ไว้ดังนี้

วิทยา เทียนจาง (2550) กล่าวว่า กิจกรรมนี้อาศัยภาษา คำสั่งชี้้นำของการคิดทวนวิถี เปลี่ยนปัจจัยที่ทำให้ร่างกายไม่แข็งแรงเป็นพลังงานที่แข็งแรง แล้วสร้างการคิดที่ติงามให้มั่นคงถาวร เปลี่ยนแปลงความเคยชินที่ไม่ดีอย่างต่อเนื่อง ปลูกฝังจนมีความประพฤติดีงาม

อนันต์ โลหะพัฒน์บำรุง (2550) กล่าวว่า การใช้สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ ช่วยให้เราปรับความคิดให้ดี

มะลิวัลย์ ศรีธวัช (2550) กล่าวว่า การใช้สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคนสามารถพัฒนาสติปัญญา ทำให้ความคิดเฉลียวฉลาดเฉียบแหลมมากยิ่งขึ้น

จำ้วเมี้ยววอ (2546) กล่าวว่า สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคน หรือ สื่อพัฒนาสติปัญญา คือ เทคนิคที่ใช้ปรับคุณภาพความคิดของสมอง ซึ่งมี 3 ขั้นตอนดังนี้

1) "การเชื่อมต่อ" คือ การใช้รหัส 10 คำทางด้านมหภาคเป็นการเชื่อมโยงระหว่างร่างกาย ซึ่งเป็นจุลจักรวาลกับธรรมชาติซึ่งเป็นมหจักรวาลเข้าด้วยกัน รหัส 10 คำ ก็คือ "ฉิ่งจ้าวเหล่าซือ เกี้ยวเหอเต้าเต๋อซิ่นซี"

2) "การเลือกสรร" คือ การเลือกสรรสื่อที่ช่วยกำจัดความทุกข์ในระดับจุลภาค

3) "การร่วมกระตุ้น" คือ การท่องกระบวนถ้อยคำภาษาที่เรียบเรียงแล้วเสร็จเป็นเวลา 8 นาที จากนั้นพูดคำว่า "ดี" ด้วยเสียงที่ตั้งหนักแน่นและมีพลัง

ครูปรารธนา (มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์) (2549) กล่าวถึงหลักการใช้สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคน หรือ สื่อพัฒนาสติปัญญา ดังนี้

ข้อที่ 1 การเชื่อมต่อ พูดถึงอักษร 10 คำ คือ "ฉิ่งจ้าวเหล่าซือ เกี้ยวเหอเต้าเต๋อซิ่นซี"

ข้อที่ 2 การเลือกสรร คือ การเลือกสรรซิ่นซี ตามที่ท่านต้องการ

ข้อที่ 3 การร่วมกระตุ้น ก็คือ พูดคำว่า "ดี"

กล่าวโดยสรุป สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ หรือสื่อพัฒนาสติปัญญา หมายถึง เทคนิคที่ใช้คำพูดทางบวกเพื่อปรับคุณภาพของความคิด หรือคิดเชิงบวกเพื่อพัฒนาการเรียนโดยเฉพาะ ซึ่งได้นำไปใช้ท่องก่อนเรียนการอ่านตามโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี โดยมีหลักการใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา ดังนี้ ข้อที่ 1) การเชื่อมต่อ เป็นการพูดถึงตัวอักษร 10 คำ คือ "ฉิ่งจ้าวเหล่าซือ เกี้ยวเหอเต้าเต๋อซิ่นซี" เพื่อเชื่อมโยงระหว่างร่างกายซึ่งเป็นจุลจักรวาลกับธรรมชาติซึ่งเป็นมหจักรวาลเข้าด้วยกัน ข้อที่ 2) การเลือกสรร คือ การคัดเลือกสื่อหรือข้อความที่ต้องการใช้พัฒนาการเรียน และ ข้อที่ 3) การร่วมกระตุ้น ก็คือ พูดคำว่า "ดี "

ผลการฝึกปฏิบัติตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซีที่มีต่อการเรียน

เทคนิคเต้าเต๋อซันซีนี้เป็นการทำสมาธิแบบเคลื่อนไหว เป็นการออกกำลังกายทั้งกายและจิต ซึ่งผู้ฝึกจะต้องมีสมาธิควบคู่ไปด้วยในแต่ละกิจกรรม โดยเฉพาะกิจกรรม กายบริหาร การนั่งสมาธิ และท่องสื่อนพัฒนาสติปัญญา ซึ่งผลการฝึกปฏิบัติตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซีที่ส่งต่อการเรียน มีดังนี้

ธิติทัต พัววิไลรัตน์ (2549) ได้ใช้สื่อนพัฒนาสติปัญญา เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2548 ตอนที่เข้าร่วมการแข่งขันที่ประเทศเกาหลี เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ด้วยการตอบโจทย์ปัญหาที่ทางประเทศเกาหลีให้สร้างโครงการเสนอต่อคณะกรรมการ ซึ่งมีสิบกว่าประเทศทั่วโลกเข้าร่วมการแข่งขัน ในการเตรียมการนำเสนอพบความขัดข้องของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่จะนำเสนอด้วยพาวเวอร์พอยต์(Power Point) เขาจึงได้ท่องสื่อนพัฒนาสติปัญญาเบาๆประมาณ 8 นาที แล้วพูดดังๆว่า “ดี” ซึ่งผลปรากฏว่า กลุ่มของเขาสามารถนำเสนอผลงานได้อย่างราบรื่นและตอบคำถามได้ดี และได้รับรางวัลชนะเลิศ

ครูปรารธนา (2549) กล่าวว่า ลูกชายใช้เวลาคิดโจทย์วิชาคณิตศาสตร์มาเป็นระยะเวลา 10 ชั่วโมงแล้วก็ยังไม่ออก จึงแนะนำให้ ออกกายบริหารเต้าเต๋อซันซี 15 นาที นั่งสมาธิครึ่งชั่วโมงและท่องสื่อนพัฒนาสติปัญญา ผลปรากฏว่า หลังจากท่องสื่อนพัฒนาสติปัญญา แล้วสามารถคิดได้อย่างคล่องแคล่ว คำนวณสูตรออกมาอย่างเป็นขั้นตอนและได้คำตอบที่ถูกต้อง และครูปรารธนา ยังกล่าวอีกว่า หลานสาว อายุ 9 ขวบ ได้ไปเข้าค่ายยุวชนเต้าซัน 3 วัน เมื่อ พ.ศ. 2547 และหลังจากนั้นก็ฝึกปฏิบัติเทคนิคเต้าเต๋อซันซีอยู่เสมอ จนวันหนึ่งอาจารย์ให้ทำโจทย์คณิตศาสตร์ซึ่งยากมาก หลานสาวได้ท่องสื่อนพัฒนาสติปัญญาและทำโจทย์คณิตศาสตร์ เมื่อนำไปส่งอาจารย์ ผลปรากฏว่าทำได้ถูกต้องเป็นคนแรกและคนเดียวในห้อง หลังจากนั้นเธอก็ ออกกายบริหาร นั่งสมาธิและท่องสื่อนพัฒนาสติปัญญาอยู่เป็นประจำ ต่อเนื่องมาจนผลการเรียนโดยเฉลี่ยของเธอได้ร้อยละ 93 ได้รับเกียรติบัตรเรียนดีจากโรงเรียน

มะลิวัลย์ ศรีวิวัฒน์ (2550) กล่าวว่า จากการฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซีทำให้จิตใจสงบ มีสมาธิ จดจำสิ่งที่เรียนได้ดี และการเรียนก้าวหน้า จากการที่ได้ออกกายบริหาร นั่งสมาธิและนำสื่อนพัฒนาสติปัญญามาใช้ตอนที่อ่านหนังสือเตรียมตัวสอบวิชาสถิติ และท่องสื่อนพัฒนาสติปัญญา ก่อนสอบ ผลปรากฏว่าได้คะแนนดีมาก

ภัทรา ยุทธศรีมาลา (2550) กล่าวว่า หลังจากฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซี การเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ดีขึ้นมาก จากที่เมื่อก่อนไม่เคยเรียนได้คะแนนดี แต่หลังจากฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซีแล้วทำให้เธอทำโจทย์คณิตศาสตร์ได้ถูกต้องและรวดเร็วที่สุดในห้อง และวิชาการงานพื้นฐานและเทคโนโลยีก็ก้าวหน้าขึ้นด้วย

จุหย่งเจิน (อ้างถึงใน จ้าวเมี่ยวว่อกว่, 2547) กล่าวว่า เป็นครูประจำชั้นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สอนวิชาภาษาศาสตร์ ขณะเริ่มสอนนั้น ระดับชั้นนี้มีจุดอ่อน 2 ประการ คือ ผลการเรียนไม่ดีและสภาพชั้นเรียนไม่มีระเบียบ พื้นฐานการศึกษาของนักเรียนต่ำมาก คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบคณิตศาสตร์ เท่ากับ 60 คะแนนเท่านั้น จุหย่งเจินพยายามตั้งใจสอนอย่างหนักเป็นระยะเวลา 1 ปี แต่ผลลัพธ์ก็ยังไม่ดีขึ้น จากนั้นจึงได้นำเทคนิคเต้าเต๋อซันซีมาศึกษาและปฏิบัติในชั้นเรียนตอนนักเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการทวงสื่อพัฒนาสติปัญญาให้กับนักเรียนทุกวัน ผลปรากฏอย่างชัดเจนเมื่อ มีการทดสอบคะแนนเฉลี่ยวิชาอักษรศาสตร์ทั้งชั้นได้ 90.8 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มสูงขึ้นเป็น 88.6 คะแนน นอกจากนี้ชั้นเรียนก็มีระเบียบมากขึ้น

เอี้ยวเจีย (อ้างถึงใน จ้าวเมี่ยวว่อกว่, 2547) กล่าวว่า หลังจากฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซี ส่งผลให้ ผลการเรียนดีขึ้นมาก เกรดเฉลี่ยไม่เคยต่ำกว่า 95 คะแนนตลอด และยังได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักเรียนดีเด่นตลอด 3 ปีอีกด้วย ซึ่งกิจกรรมที่เธอใช้ประจำ คือ การทวงสื่อพัฒนาสติปัญญา และออกกายบริหารเต้าเต๋อซันซี

สวีลี่กวง (อ้างถึงใน จ้าวเมี่ยวว่อกว่, 2547) กล่าวว่า หลังจากฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซีแล้ว ขณะที่อยู่ในชั้นเรียนจะยังมีความตั้งใจฟังอาจารย์สอน ความจำและความเข้าใจมีมากกว่าเดิม ก่อนการสอบเธอจะทวงสื่อพัฒนาสติปัญญา ทำให้ระหว่างสอบเธอสมองแจ่มใส สามารถทำข้อสอบได้ถูกต้องและรวดเร็ว สุขภาพจิตใจก็ดีขึ้น ไม่ตื่นตระหนกหรือตื่นเต้นแม้แต่น้อยในเวลาสอบ ดังนั้นจึงทำให้คะแนนการสอบดี

ผลจากการฝึกปฏิบัติตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเรียนสูงขึ้น และมีสมาธิยาวนานขึ้น ดังที่ จ้าวเมี่ยวว่อกว่ (2543) กล่าวว่า เทคนิคเต้าเต๋อซันซี คือ กุญแจทอง ไขการพัฒนาศักยภาพของสมองซีกขวา ทำให้สมองซุกรวมเยือกเย็น อารมณ์ไม่หวั่นไหว เป็นยาระงับไม่ให้หลับสน ดังนั้นจึงเสริมสร้างให้การเรียนก้าวหน้ามากขึ้น นอกจากนี้ เทคนิคเต้าเต๋อซันซีนี เป็นการบูรณาการระหว่าง การทำกิจกรรมของเทคนิคเต้าเต๋อซันซี, สมาธิ และฟังดนตรี

อีกด้วย โดยดนตรีที่ประกอบจะมีเนื้อเพลงที่สอดแทรกคุณธรรม และการครองตนให้เป็นคนดี ซึ่งนอกจากเก่งแล้วต้องเป็นคนดีด้วย

ความหมายของสมาธิ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546) ให้ความหมายไว้ว่า สมาธิเป็น ความตั้งมั่นแห่งจิต; ความสำรวมใจให้แน่วแน่ เพื่อให้จิตใจสงบหรือเพื่อให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) (2540) ได้ให้ความหมายของสมาธิว่า หมายถึงความ ตั้งมั่นแห่งจิต ภาวะที่จิตสงบนิ่งอยู่ในอารมณ์เดียว ลักษณะของจิตที่เป็นสมาธิหรือมีคุณภาพดีมี สมรรถภาพสูงนั้น มีลักษณะที่สำคัญดังนี้

- 1) จิตแข็งแรง มีพลังมาก ท่านเปรียบไว้ว่าเหมือนกระแสน้ำที่ถูกควบคุมให้ไหลพุ่งไปใน ทิศทางเดียว ย่อมมีกำลังแรงกว่าน้ำที่ถูกปล่อยให้ไหลพวักกระจายออกไป
- 2) จิตราบเรียบ สงบซึ่ง เหมือนสระหรือบึงน้ำใหญ่ ที่มีน้ำนิ่ง ไม่มีลมพัดต้อง ไม่มี สิ่งรบกวนให้กระเพื่อมไหว
- 3) จิตใส กระจ่าง มองเห็นอะไรก็ได้ชัดเหมือนน้ำสงบนิ่งไม่เป็นริ้วคลื่น และฝุ่นละอองที่ มีก็ตกตะกอนนอนก้นหมด
- 4) จิตนุ่มนวล ควรแก่งาน หรือเหมาะแก่การใช้งาน เพราะไม่เครียดไม่กระด้าง ไม่วุ่น ไม่ขุ่นมัว ไม่สับสน ไม่เร่าร้อน ไม่กระวนกระวาย

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) (2532: 825 อ้างถึงใน วริยา ชินวรรโณ และคณะ, 2543) กล่าวว่า สมาธิ แปลว่า ความตั้งมั่นของจิตหรือภาวะที่จิตแน่วแน่ต่อสิ่งที่กำหนด ดั่งมีคำจำกัดความของสมาธิ ว่า “เอกัคคตา” ซึ่งแปลว่า ภาวะที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง คือ การที่จิตกำหนดแน่วแน่อยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ฟุ้งซ่าน

เตชธมฺโม ภิกขุ (2539) ให้คำอธิบายไว้ว่า สมาธิ หมายถึง การกระทำในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยให้จิตพร้อมที่จะอยู่กับสิ่งนั้น เรื่องนั้นเรื่องเดียว ไม่วอกแวก ไม่ฟุ้งซ่านสับสน

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า สมาธิ หมายถึง ความตั้งมั่นของจิต สภาวะที่จิตมั่นคง ระวัง

นี้ถึงสิ่งใดสิ่งเดียวหรือ จดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่กระทำอยู่ ไม่วอกแวกหวั่นไหว ไม่ฟุ้งซ่าน สับสน แม้มีอารมณ์ภายนอกมากกระทบก็รักษาความปกติของจิตไว้ได้

ประโยชน์ของสมาธิที่มีต่อการเรียน

จากการวิจัยในมหาวิทยาลัยต่างๆทั่วโลก (หทัยทิพ และไชย ฦ พล, ม.ป.ป.) พบว่าสมาธิช่วยให้ผู้เรียนเรียนเก่งขึ้น เฉลียวฉลาดมากขึ้น มีความทรงจำดีขึ้น มีสุขภาพกายแข็งแรงมากยิ่งขึ้น มีสุขภาพจิตเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ปกครองตนเองได้ดีขึ้นและช่วยให้เรามีความสุขมากยิ่งขึ้น

พุทธทาสภิกขุ (2536: 8 อ้างถึงใน วรียา ชินวรรโณ, 2543: 58) กล่าวว่า ประโยชน์ของสมาธิในชีวิตประจำวัน มีดังนี้ 1) สามารถเรียนหนังสือได้ผลดี ได้คะแนนสูง เพราะมีความจำแม่นยำมากขึ้น เป็นความจริงที่ปรากฏชัดว่า นักเรียน นักศึกษา หรือคนอื่นๆที่มีสุขภาพจิตดี ย่อมเรียนหนังสือได้ดี สามารถทำงานได้มากและมีประสิทธิภาพสูง 2) ทำสิ่งต่างๆได้ดีขึ้น ไม่ค่อยผิดพลาด เพราะมีสติสมบูรณ์มากขึ้น 3) สามารถทำงานได้มากและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะจิตมีสมาธิแน่น ไม่ฟุ้งซ่าน มีความตั้งใจในการทำงานให้ประสบความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

พระมหาทองมั่น สุทฺถจิตฺโต (2542) ได้รวบรวมประโยชน์ของสมาธิว่ามีประโยชน์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังนี้

คุณประโยชน์ทางร่างกาย มีดังนี้

- 1) อัตราการหายใจลดลง เป็นผลดีต่อปอด กล่าวคือ ร่างกายใช้ออกซิเจนและขับคาร์บอนไดออกไซด์น้อยลง
- 2) อัตราการเต้นของหัวใจน้อยลงเป็นผลดีต่อหัวใจ
- 3) ปริมาณแลคเตท(Lactate)ในเลือด ซึ่งเกี่ยวกับความวิตกกังวลจะลดต่ำลงเป็นลำดับ
- 4) เลือดจะมีความเป็นกรดสูงขึ้นเล็กน้อย แสดงถึงสุขภาพดี
- 5) คลื่นสมองของผู้นั่งสมาธิมีความราบเรียบและช่วงห่างมากกว่าผู้นอนหลับ
- 6) ความต้านทานของผิวหนังสูงขึ้นทันทีที่เริ่มนั่งสมาธิ
- 7) อาจบรรเทาโรคแพ้ต่างๆและโรคที่เกิดทางกายบางอย่างได้

คุณประโยชน์ทางจิตใจ มีดังนี้

- 1) ทำให้จิตใจผ่อนคลายความตึงเครียด
- 2) ทำให้จิตใจสงบ เกิดความสงบ เยือกเย็น ใจเย็น
- 3) ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนและการทำงาน
- 4) เป็นผู้ที่มีสติ คือระลึกได้ว่าจะทำอะไร ไม่หลงลืม
- 5) เป็นผู้ที่มีสัมปชัญญะ คือ รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ ไม่ใจลอย
- 6) เป็นผู้ที่มีสมาธิ คือ มีจิตตั้งมั่นเป็นอันเดียว ไม่วอกแวกคิดฟุ้งซ่าน

เอก ธนะสิริ (2541: 36) กล่าวถึงประโยชน์ของสมาธิไว้ ดังนี้

สมาธิส่งผลให้มีสติสัมปชัญญะความสมบูรณ์ คือ ทำให้มีสติ ระลึกได้ ส่วนสัมปชัญญะ คือ ความรู้ตัวเองตลอดเวลาไม่เกิดความประมาทคิดพูดสิ่งใด มีความรอบคอบว่องไว ความจำดี ตัดสินใจได้รวดเร็ว ตัดสินด้วยเหตุผล ปฏิญาณเฉียบแหลม และว่องไว นอกจากนี้ประโยชน์ของการปฏิบัติสมาธิเป็นประจำทางโลก แบ่งออกได้เป็น 8 ประการ คือ 1) ในการสู้รบ และเสริมให้เกิดความกล้า 2) ในการประกอบกิจการงาน และดำรงชีวิต อยู่อย่างสมบูรณ์แบบ 3) ในการศึกษาเล่าเรียนความประพฤติและเข้าใจตนเอง 4) ในการกีฬา 5) ในการรักษาโรคให้แก่ตนเองและผู้อื่น 6) ในการเปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่ 7) พัฒนาจิตใจ

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต)(2540) ได้อธิบายไว้ว่า ประโยชน์ของสมาธิในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ใช้ช่วยทำให้จิตใจผ่อนคลาย หายเครียด เกิดความสงบ เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงานในการทำงาน การเล่าเรียน และการทำกิจทุกอย่าง

กล่าวโดยสรุป ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ มีดังนี้ 1) สามารถเรียนหนังสือได้ดี ได้คะแนนสูง เพราะมีความจำแนมยามากขึ้น และมีจิตตั้งมั่นเป็นอันเดียว ไม่วอกแวกคิดฟุ้งซ่าน 2) ทำสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น ไม่ค่อยผิดพลาด เพราะมีสติสมบูรณ์มากขึ้น รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ ไม่ใจลอย 3) สามารถทำงานได้มากและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะจิตมีสมาธิแน่วแน่ ไม่ฟุ้งซ่าน มีสติ คือระลึกได้ว่าจะทำอะไร ไม่หลงลืม มีความตั้งใจในการทำงานให้ประสบความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี 4) ช่วยทำให้จิตใจผ่อนคลาย หายเครียด เกิดความสงบ เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงานในการทำงาน การเล่าเรียน และการทำกิจทุกอย่าง

3. งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน

อุษณีย์ ชำกัน (2547) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้แนวการสอนแบบโฟร์บล็อกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วยการสอน 4 ชั้น ได้แก่ 1) ชั้นเลือกอ่านเอง ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านตามความสนใจ 2) ชั้นแนะให้อ่าน สอนโดยใช้วิธีสอนแบบ KWL และการสร้างเครือข่ายการคาดคะเน 3) ชั้นเรียนรู้คำ โดยการวิเคราะห์คำจากบริบทภายนอก และตรวจสอบความหมายจากพจนานุกรม 4) ชั้นการเขียน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่องและเขียนสรุปความจากบทอ่าน ผลการวิจัยพบว่า (1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน คือสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองร้อยละ 14 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (4) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน คือสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองร้อยละ 15 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (5) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนสรุปความจากบทอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (6) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนสรุปความจากบทอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน คือสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองร้อยละ 12 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยะลักษณ์ พุกชะวัน (2541) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ โดยใช้แนวการสอนอ่าน เอ. อาร์. ซี. สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" ซึ่งแนวการสอนอ่าน เอ อาร์ ซี มี 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) การคาดคะเนบทอ่านก่อนอ่าน ประกอบด้วยวิธีการสอน 4 วิธี ได้แก่ การวางแผนก่อนการอ่าน การสร้างแผนภาพเครือข่ายความคิด การสร้างจินตนาการ และการแลกเปลี่ยนคำถาม 2) วิธีการสอนการกำกับความเข้าใจในการอ่าน 3) การสร้างโครงร่างสรุปใจความสำคัญ การเขียนสรุปเรื่อง และ

การเลือกประโยคที่ชอบ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้นร้อยละ 15

อภิรดี ทักษิการ (2538) พบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน มีความเข้าใจในการอ่านบทอ่านประเภทบรรยาย บทอ่านประเภทจัดลำดับ บทอ่านประเภทเปรียบเทียบ บทอ่านประเภทเหตุ-ผลและบทอ่านประเภทปัญหาและข้อแก้ไข สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนเรื่องจากบทอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยเกี่ยวกับสมาธิ

พระมหาจุลฑิ ใหม่คำ (2545) ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การเปรียบเทียบผลของการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติกับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนาที่มีต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระราชราษฎร์บำรุง เพ็ญ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงจำนวน 30 คน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า (1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติกับนักเรียนที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนา มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยเกี่ยวกับการฝึกเทคนิคเต๋าเต๋อซันซี

กุหลาบ รัตนสังธรรม (2549) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างพลังสมาธิเพื่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและสุขภาพดีด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซันซี งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแกนนำ ขยายผล และประเมินผลการเสริมสร้างพลังสมาธิด้วยทางเลือกเต๋าเต๋อซันซี กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรในคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เข้าอบรมเข้มและเข้าร่วมกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมเต็มวัน รำมวย และกายบริหารเต๋าซัน สัปดาห์ละ 3 วัน รวม 6 เดือน มีผู้เข้าร่วม หมุนเวียนกัน ครั้งละ 20-30 คน รวมรายชื่อผู้เข้าร่วมทั้งหมด 100

คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้าร่วมโครงการที่มีประสบการณ์การฝึกสมาธิแบบอื่นมาก่อน เข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่า ผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์เลย นิสิตระดับปริญญาตรี เข้าร่วมกิจกรรมตลอดเวลา มากกว่า นิสิตระดับปริญญาโทและบุคลากรในช่วงเช้ามีดี ส่วนช่วงบ่ายนิสิตระดับปริญญาตรี เข้าร่วมกิจกรรมตลอดเวลาน้อยกว่า นิสิตระดับปริญญาโท นิสิตปริญญาตรี มีคุณภาพะหว่างน้อยกว่า นิสิตปริญญาโท และบุคลากร ผู้ที่มีสภาพครอบครัววุ่นก่อนฝึกมีคุณภาพะหว่างอารมณ์สูงกว่าผู้ที่มีสภาพครอบครัวไม่วุ่นแต่หลังจากการฝึกแล้วพบคุณภาพะหว่างอารมณ์ไม่ต่างกัน ภาวะสุขภาพของผู้เข้าร่วมโครงการหลังการดำเนินการ 6 เดือน ดีกว่า ภาวะสุขภาพของผู้เข้าร่วมโครงการก่อนเริ่มโครงการ ภาวะสุขภาพของนิสิตผู้เข้าร่วมโครงการหลังการดำเนินการ 6 เดือน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับเกรดเทอมสุดท้ายของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินทร์ ชูชม (2547) ศึกษาผลของการฝึกเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี โดยให้ชื่อเรื่องว่า โปรแกรมการส่งเสริมและพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวตะวันออกในเยาวชนไทยเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี ผลการวิจัยพบว่า

1) ความฉลาดทางอารมณ์ ด้านเก่ง ด้านดี และด้านสุข ต่างมีความสัมพันธ์ในทางบวกซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นส่วนใหญ่ ร้อยละ 64.80 มีความฉลาดทางอารมณ์ในด้านเก่ง ด้านดี และด้านสุข อยู่ในระดับเกณฑ์ปกติ นักเรียนร้อยละ 64.80 มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี (เห็นใจผู้อื่น) และด้านเก่ง (สัมพันธภาพ) ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

3) นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านภาพรวม และองค์ประกอบด้านดี สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4) นักเรียนเพศหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์ในภาพรวม องค์ประกอบด้านดี และด้านสุข สูงกว่านักเรียนเพศชาย

5) นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการพัฒนา และส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวตะวันออกด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี มีความฉลาดทางอารมณ์ในภาพรวม องค์ประกอบด้านดี ด้านเก่งและด้านสุข สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับโปรแกรมห้กล่าว

งานวิจัยต่างประเทศ

Beets (1964 อ้างถึงใน Richek, 1983) กล่าวว่า การให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่เหมาะสมกับวัย ระดับความสามารถ ความสนใจของนักเรียน และได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีที่เหมาะสม ทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ประมาณร้อยละ 15

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามแนวเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. การออกแบบการวิจัย
3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
5. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน

เพื่อให้เกิดความเข้าใจหลักการ แนวคิด และทฤษฎีต่างๆที่เกี่ยวกับงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

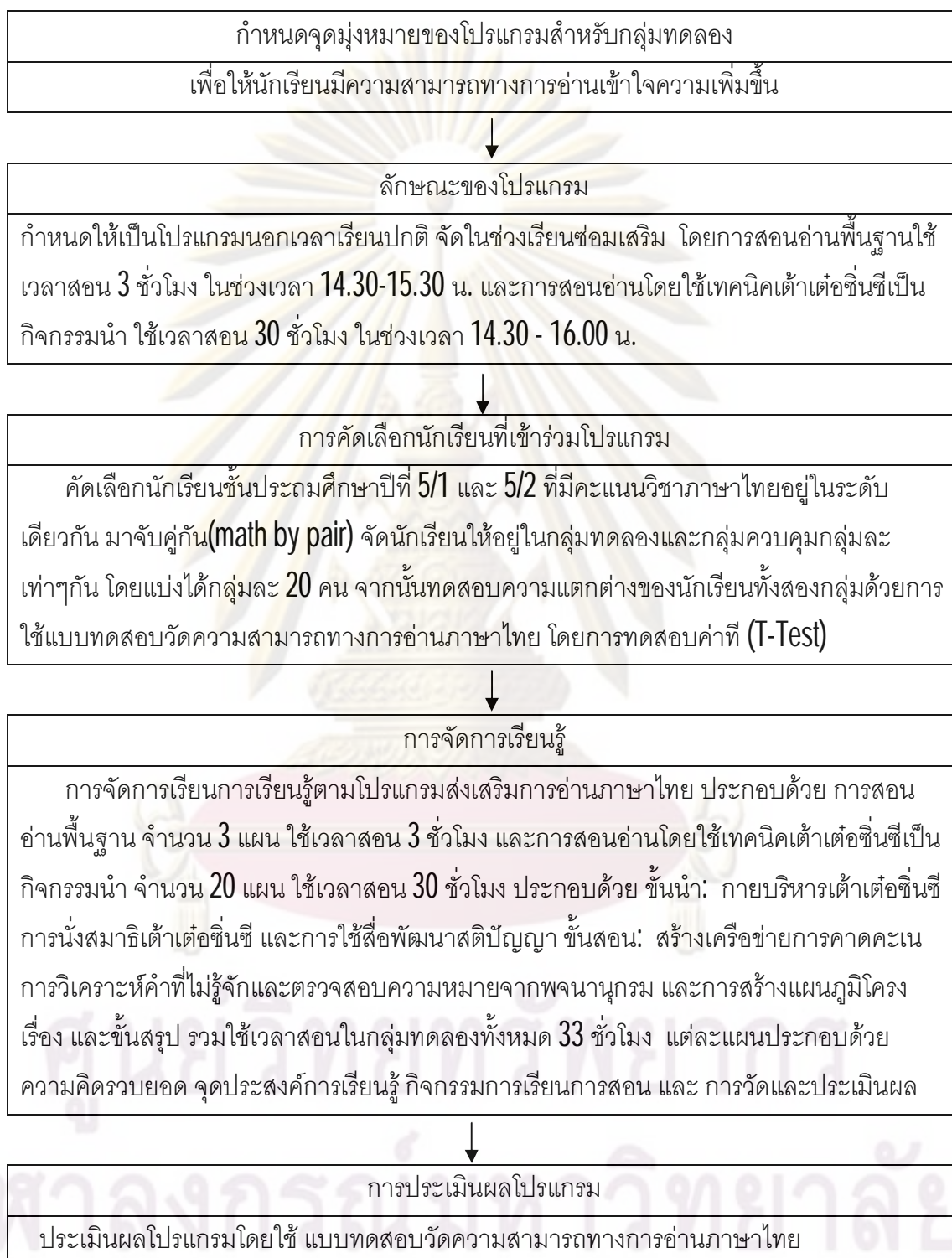
1.1 ข้อมูลพื้นฐานทางทฤษฎีการอ่าน ทฤษฎีการอ่านเข้าใจความ ความรู้เดิม การคาดคะเน คำศัพท์และการวิเคราะห์คำจากบริบท แผนภูมิโครงเรื่อง และแนวคิดเกี่ยวกับเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) แนวการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาปีที่ 5

1.3 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระมาตรฐานการเรียนรู้คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และเอกสารประกอบหลักสูตร

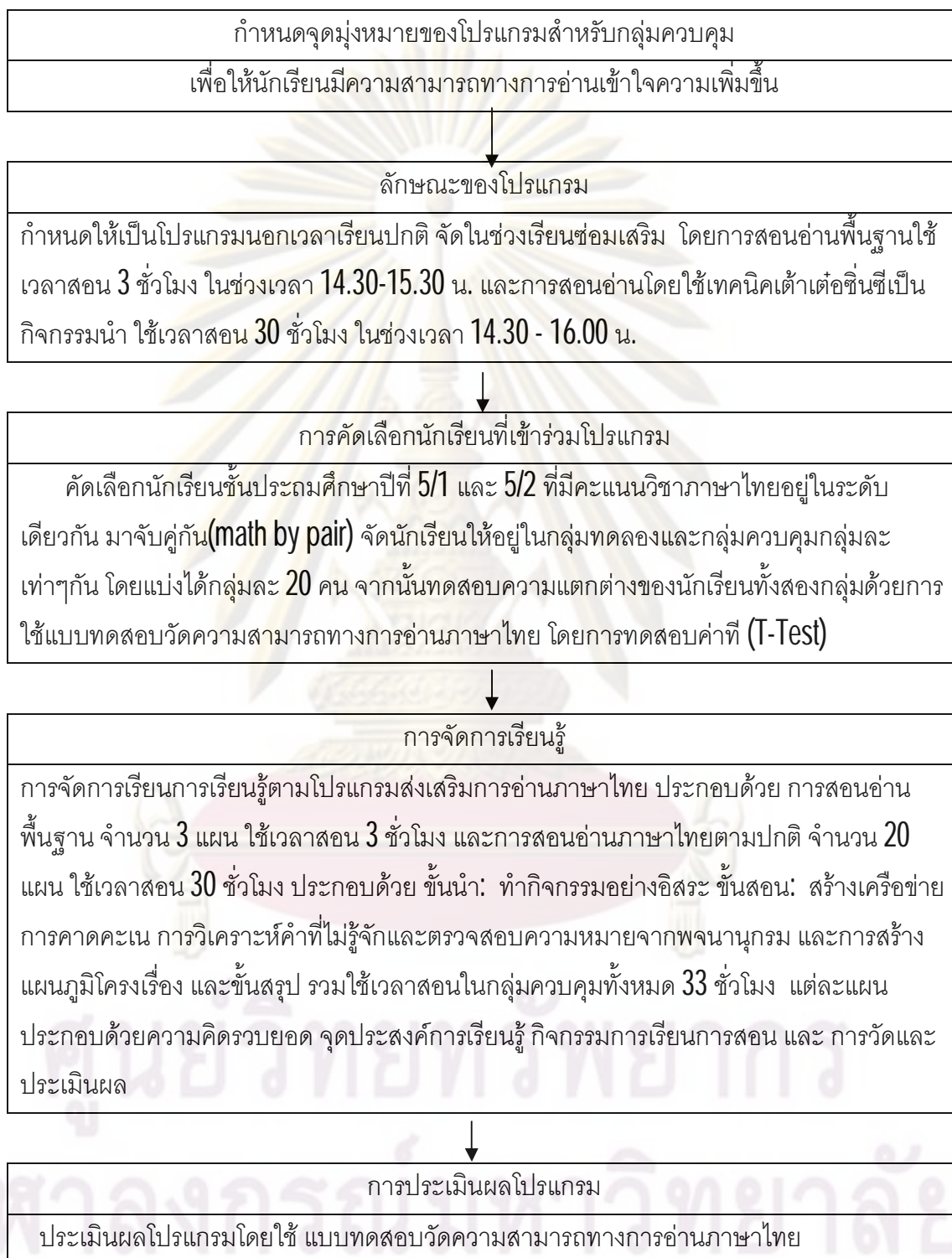
1.3 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับโปรแกรม วิธีการสร้าง และการประเมินผลโปรแกรม จากงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยสังเคราะห์แนวคิดและทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการสร้างโปรแกรมส่งเสริมการอ่านตามแนวคิดเต๋าเต๋อซิ่นซี ซึ่งมีกรอบแนวคิดดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 17 กรอบแนวคิดโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี

ส่วนการจัดการเรียนรู้ตามโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามปกติ มีกรอบแนวคิด ดังนี้

แผนภูมิที่ 18 กรอบแนวคิดโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามปกติ

2. การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง มีกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยมีแบบแผนการทดลองดังต่อไปนี้

E:	Q1	X1	Q2

C:	Q1	X2	Q2

แผนภาพที่ 16 การออกแบบการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการทดลอง

- E แทน กลุ่มทดลอง
- C แทน กลุ่มควบคุม
- X1 แทน การเข้าร่วมโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี
- X2 แทน การเข้าร่วมการสอนอ่านภาษาไทยตามปกติ
- Q1 แทน การทดสอบความสามารถทางการอ่านก่อนการทดลอง
- Q2 แทน การทดสอบความสามารถทางการอ่านหลังการทดลอง

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 3

3.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนชุมชนบ้านสะท้อน จำนวน 40 คน ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยการคัดเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 และ 5/2 ที่มีคะแนนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับเดียวกัน มาจับคู่กัน (math by pair) แบ่งนักเรียนให้อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละเท่าๆกัน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คนและกลุ่มควบคุม 20 คน จากนั้นทดสอบความแตกต่างของนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการ

ตรวจสอบความเท่าเทียมกันของความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย แล้วนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่า t ได้ผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

คะแนนความสามารถทางการอ่าน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าความต่างเฉลี่ย	t
กลุ่มที่ 1	9.10	2.78	-2.15	-2.33
กลุ่มที่ 2	11.25	3.02		

จากตารางที่ 1 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เมื่อผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม ได้รับการจัดการเรียนรู้การสอนอ่านภาษาไทยตามปกติ

4. การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ในโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี มีรายละเอียดขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย วารสาร ตำราต่างๆ ที่เกี่ยวกับการอ่าน การอ่านเข้าใจความ ความรู้เดิม การคาดคะเน คำศัพท์และการวิเคราะห์คำจากบริบท แผนภูมิโครงเรื่อง หลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และกิจกรรมของเทคนิคเต้าเต๋อซันซีที่เกี่ยวกับสมาธิ

4.2 กำหนดเนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอนอ่านและกิจกรรมของเทคนิคเต้าเต๋อซันซี มีวิธีการ คัดเลือกดังนี้

การคัดเลือกบทอ่านจากหนังสือ วารสาร นิตยสารและอินเทอร์เน็ต โดยคำนึงถึง หลักการพิจารณาวรรณกรรมสำหรับเด็กของ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545) โดยคัดเลือกหนังสือที่มี เนื้อหาตรงกับความสนใจและความต้องการของเด็กในแต่ละวัย ตัวอักษรโตชัดเจนเหมาะกับ สายตาเด็ก ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย และตัวละครอยู่ในวัยเดียวกับเด็ก และนำมาวิเคราะห์ ความยากง่ายของบทอ่านตามหลักของ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ที่ใช้หลักของ Fry มา ปรับใช้ในการหาค่าระดับความยากง่ายของบทอ่านภาษาไทย ได้บทอ่านจำนวน 20 เรื่อง

4.3 นำบทอ่านทั้ง 20 เรื่อง มาวิเคราะห์ความยากง่าย โดยใช้ตามหลักของ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ที่ได้ปรับจากหลักการวิเคราะห์ความยากง่ายของ Fry ซึ่งเหมาะ สำหรับการวิเคราะห์บทอ่านที่เป็นภาษาไทย ซึ่งมีวิธีการดังต่อไปนี้

1) นำบทอ่านที่ได้มาสุ่มเลือกข้อความเป็นตอนๆ ละ 100 คำ การสุ่มจำนวนตอน จะพิจารณาจากความยาวของเนื้อเรื่อง สำหรับการนับคำนั้น ชื่อเฉพาะ จำนวนเลข ด้วยย่อ ปี จะ นับเป็น 1 คำเสมอ

2) นับจำนวนประโยคใน 100 คำ หากมีเศษของจำนวนคำที่ไม่ถึง 1 ประโยค ให้ทำเป็นเศษส่วนของประโยคหรือเป็นจุดทศนิยม

3) หาค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค โดยนำจำนวนประโยคของทุกตอนที่สุ่มได้ใน เรื่องมารวมกัน แล้วหารด้วยจำนวนตอนที่สุ่มไว้

4) นับจำนวนคำใน 100 คำ การนับพยางค์ให้ถือเกณฑ์ตามเสียงที่เปล่ง ออกไปแต่ละคำ

5) หาค่าเฉลี่ยของจำนวนพยางค์ โดยนำจำนวนพยางค์ของทุกตอนที่สุ่มได้ใน เรื่องมารวมกัน แล้วหารด้วยจำนวนตอนที่สุ่มไว้ จากนั้นนำค่าที่ได้มาบวกด้วย 5

6) นำค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยคและประโยคไปหาจุดตัดบนกราฟของ Fry จุดตัดจะแสดงระดับความยากง่ายของเรื่องที่เหมาะสมกับระดับชั้นนั้นๆ จากการวิเคราะห์ ความยากง่ายของบทอ่าน 20 เรื่องได้ความยากง่ายของบทอ่านโดยแสดงเป็น ค่าเฉลี่ยประโยค ค่าเฉลี่ยพยางค์ และค่าความยากง่ายของบทอ่านนำเสนอ ดัง ตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยประโยค ค่าเฉลี่ยพยางค์ และระดับความยากง่ายของบทอ่าน

บทอ่าน	ค่าเฉลี่ยจำนวนประโยค/พยางค์	ระดับความยากง่าย
1. กระทบกับตะหลิว	8.33 / 123.5	4
2. ศาลาภิรมน้ำ	7.77 / 119.5	4
3. กระจต่ายขูดมะพร้าว	9 / 125.5	4
4. ไม้ขีดหม้อ	7.45 / 121.5	4
5. เมล็ดผักกาดพิเศษ	6.63 / 123	5
6. โองและอ่าง	7.34 / 128	5
7. หัวล้านบ้ายอ	5.4 / 111.5	5
8. เจ้าชายน้อยใจดี	7.1 / 126.5	5
9. กระจ่างรูป	7.5 / 126	5
10. เรื่องยากๆแม่ช่วยได้	6.5 / 129.5	6
11. อยู่กันฉันมิตร	7.52 / 132	6
12. คนขายผัก	6.6 / 127	6
13. เจ้าสาวถอดรูป	5.56 / 122	6
14. ปีนโต	9 / 138	6
15. เรืออีแปะ	4.67 / 117.5	6
16. คนเหมือนกัน	5.88 / 123	6
17. กำพร้าปลานลด	6.19 / 122	6
18. กะละมังกับไม้หนีบผ้า	5.35 / 123.5	6
19. คมในฝัก	6.03 / 125.5	6
20. เจ้าหญิงกระจ่างดอกไม้	6.37 / 127.3	6

4.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำบทอ่านที่วิเคราะห์ได้มาประกอบกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน ตามลำดับขั้นตอนของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านตามเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี จำนวนทั้งสิ้น 20 แผน โดยในแต่ละแผนประกอบด้วยความคิดรวบยอด จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งขั้นแรกจะเป็นการจัดการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้

นักเรียนมีสมาธิด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีก่อนการอ่าน ซึ่งรายละเอียดการดำเนินกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมการอ่านตามแนวเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี มีดังนี้

ขั้นนำ : นักเรียนฝึกร่างกายและจิตใจให้มีสมาธิ โดยการออกกำลังกายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซี 15 นาที นั่งสมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี 10 นาที และใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา 8 นาที ซึ่งทั้ง 3 กิจกรรมของเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีนีจะเน้นให้ผู้เรียนมีสมาธิและมีจิตใจสงบเพิ่มมากขึ้น

ขั้นสอน : ประกอบด้วย สร้างเครือข่ายการคาดคะเนบทอ่าน โดยผู้วิจัยจะเขียนหัวข้อเรื่องใหญ่ไว้บนกระดานดำและให้นักเรียนสร้างภาพในความคิดหรือมโนภาพ และนักเรียนเขียนหัวข้อย่อยตามที่นักเรียนคาดคะเนไว้ เพื่อช่วยกระตุ้นความรู้เดิมก่อนอ่านบทอ่าน หลังจากนั้น นักเรียนวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จัก โดยการกรอวิเคราะห์คำจากบริบทภายนอกและตรวจสอบความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม ซึ่งผู้วิจัยจะระบุคำยากให้นักเรียนฝึกวิเคราะห์คำยากจากเรื่องและให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมหาความหมายของคำศัพท์ และสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่าน การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องสรุปเรื่องที่อ่าน ทำให้นักเรียนเข้าใจบทอ่านมากขึ้นกว่าเดิม นอกจากนี้การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องยังส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ และสนุกสนานจากการระบายสีตกแต่งแผนภูมิอีกด้วย

ขั้นสรุป : ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความเรื่องที่อ่านและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง และร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่าน

4.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่านตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องระหว่าง ความคิดรวบยอด จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ได้นำเสนอในตารางที่ 3 ดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 บทอ่านในแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการสอนที่	บทอ่าน
1	กระทะกับตะหลิว
2	ไม้ขีดหม้อ
3	ศาลาริมน้ำ
4	กระต่ายขูดมะพร้าว
5	โถงและอ่าง
6	กระถางรูป
7	เจ้าชายน้อยใจดี
8	เมล็ดผักกาดวิเศษ
9	หัวล้านบ้ายอ
10	กะละมังกับไม้หนีบผ้า
11	ปิ่นโต
12	เรืออีแปะ
13	เรื่องยากๆแม่ช่วยได้
14	อยู่กันฉันมิตร
15	คนขายผัก
16	เจ้าสาวถอดรูป
17	คนเหมือนกัน
18	กำพร้าวปลาทอด
19	คมในฝัก
20	เจ้าหญิงกระถางดอกไม้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย มีรายละเอียดในการดำเนินการดังนี้

5.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ตลอดจนแนวการสอนและคู่มือวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

5.2 คัดเลือกบทอ่านให้สอดคล้องกับหลักการพิจารณาวรรณกรรมสำหรับเด็กของ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545) โดยคัดเลือกหนังสือที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจและความต้องการของเด็กในแต่ละวัย ตัวอักษรโตชัดเจนเหมาะกับสายตาเด็ก ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย และตัวละครอยู่ในวัยเดียวกับเด็ก และนำมาวิเคราะห์ความยากง่ายของบทอ่านตามหลักของสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542) ที่นำหลักของ Fry มาปรับใช้ในการหาค่าระดับความยากง่ายของบทอ่านภาษาไทย ซึ่งระดับความยากง่ายที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ 4 - 6 ดังนั้น การนำบทอ่านมาสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จึงควรมีค่าความยากง่ายในระดับที่ค่อนข้างยาก (ค่าความยากง่าย=6) ได้ค่าเฉลี่ยประโยค ค่าเฉลี่ยพยางค์และระดับความยากง่ายของบทอ่านที่นำมาสร้างเป็นแบบทดสอบความสามารถทางการอ่าน ดังตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยประโยค ค่าเฉลี่ยพยางค์และระดับความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย

บทอ่าน	ค่าเฉลี่ยจำนวนประโยค/พยางค์	ระดับความยากง่าย
1.กระเรียนกตัญญู	5.63 / 121	6
2.ยายเฒ่าทารก	6.88 / 117.5	6

5.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้การอ่านตามตัวอักษรเท่านั้น ยึดตามระดับความเข้าใจในการอ่านของ มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548) เป็นแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบ 3 ตัวเลือก มีเกณฑ์การให้คะแนนคือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.4 สร้างตารางกำหนดวัตถุประสงค์และจำนวนข้อสอบของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ซึ่งในการวิจัยนี้ได้วัดความสามารถในการอ่านตามตัวอักษรเท่านั้น ตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 กำหนดวัตถุประสงค์และจำนวนข้อสอบ

ระดับความเข้าใจในการอ่าน (ตามตัวอักษร)	เรื่องที่ 1 (จำนวนข้อ)	เรื่องที่ 2 (จำนวนข้อ)
1. การชี้สรรพนามที่ใช้แทนคำนาม	2	2
2. การหาความจริงจากเรื่อง	2	2
3. การตั้งหัวข้อเรื่องและการเก็บใจความสำคัญ	2	2
4. การเก็บรายละเอียดสำคัญ	2	2
5. การเรียงลำดับเหตุการณ์	2	2
6. การเปรียบเทียบ	2	2
7. การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล	2	2
8. การชี้อุปนิสัยของบุคคลในเรื่อง	2	2
รวม	16	16

5.5 นำข้อสอบไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่านตรวจพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ความเหมาะสมของตัวเลือก ตัวลวง แล้วนำมาแก้ไขข้อบกพร่อง

5.6 นำข้อสอบที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มโรงเรียนเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดผลเหมือนกัน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกะทิง อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2550 จำนวน 35 คน

5.7 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อสอบของ สคร แสงฝั่ง (2550) เพื่อหาระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ แล้วคัดข้อสอบที่มีระดับความยากระหว่าง .02 - .08 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป ซึ่งได้ข้อสอบทั้งหมดจำนวน 24 ข้อ ดังตารางที่ 6

คุนยวิทย์ทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย

ข้อ	ระดับความยาก	อำนาจจำแนก
1	0.46	0.37
2	0.51	0.53
3	0.34	0.56
4	0.43	0.66
5	0.51	0.53
6	0.63	0.35
7	0.37	0.63
8	0.51	0.53
9	0.34	0.56
10	0.43	0.30
11	0.31	0.23
12	0.51	0.53
13	0.54	0.48
14	0.54	0.36
15	0.86	0.23
16	0.43	0.30
17	0.34	0.56
18	0.54	0.48
19	0.40	0.47
20	0.49	0.33
21	0.54	0.48
22	0.26	0.69
23	0.57	0.31
24	0.26	0.69

5.8 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้ว จำนวน 24 ข้อ ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.88 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

6.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน

6.2 ผู้วิจัยอธิบายชี้แจงและทำความเข้าใจกับผู้บริหาร และอาจารย์ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย

6.3 ผู้วิจัยอธิบายและทำความเข้าใจต่อนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในเรื่องเวลาเรียน และวิธีการในเรียนการสอน แล้วจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย (Pre-Test) ก่อนการสอนตามโปรแกรม ฯ

6.4 ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามโปรแกรมฯ โดยกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนการอ่านพื้นฐาน 3 ชั่วโมง และสอนอ่านโดยใช้เทคนิคเต้าเต๋อซันซึ่งเป็นกิจกรรมนำ 30 ชั่วโมง ซึ่งใช้ระยะเวลาสอน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1.30 ชั่วโมง รวมใช้เวลา 33 ชั่วโมง ดำเนินการสอนตั้งแต่เวลา 14.30 - 16.00 นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลานอกการเรียนการสอนตามปกติ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนการอ่านพื้นฐาน 3 ชั่วโมง และสอนอ่านภาษาไทยตามปกติ 30 ชั่วโมง ซึ่งใช้ระยะเวลาสอน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1.30 ชั่วโมง รวมใช้เวลา 33 ชั่วโมง ดำเนินการสอนตั้งแต่เวลา 14.30 - 16.00 นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลานอกการเรียนการสอนตามปกติ โดยเริ่มดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

ในระหว่างดำเนินการทดลองผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลอื่นๆเพิ่มเติม โดยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมแบบไม่เป็นทางการ เช่น การแสดงความสนใจการเรียน การแสดงความคิดเห็นในการคาดคะเน ผลงานนักเรียนจากการทำแบบฝึกหัด ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อันดีของนักเรียนและนำข้อมูลที่ได้มาอภิปรายผลต่อไป

6.5 หลังเสร็จสิ้นการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามกำหนดในโปรแกรมแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย (Post-Test)

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS for Window ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย
ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วม
โปรแกรมฯกับค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯของ
นักเรียนในกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วม
โปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ผู้วิจัยได้ทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม ฯ ทั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของตารางประกอบการอธิบายความเรียงรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กับค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)
2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กับค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กับค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง

คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าความต่างเฉลี่ย	t
ก่อนเรียน	11.25	3.02	-7.25	-12.40*
หลังเรียน	18.50	1.60		

(*p<.05)

จากตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง มีค่า 18.50 ซึ่งสูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่มีค่า 11.25

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าความต่างเฉลี่ย	t
กลุ่มควบคุม	11.6	2.79	-6.90	-9.56*
กลุ่มทดลอง	18.5	1.60		

(*p<.05)

จากตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มทดลอง มีค่า 18.50 ซึ่งสูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ที่มีค่า 11.6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" มีสาระโดยสรุป ดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี ที่มีต่อความสามารถทางการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้เวลาในการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ หลังเสร็จสิ้นการทดลองแล้วผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลนำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS for Window โดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง สูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง สูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ การอภิปรายผลการวิจัย มีประเด็นสำคัญ มีดังนี้

1. โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีที่จัดทำขึ้นในครั้งนี้ มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ ให้ได้รับการพัฒนาขีดความสามารถทางการอ่านภาษาไทยตามศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ ในกลุ่มทดลองได้รับการส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้เทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีเป็นกิจกรรมนำเพื่อให้เกิดสมาธิในการอ่าน วันละ 1.30 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า การให้นักเรียนทำกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี ส่งผลให้ความสามารถในการอ่านสูงขึ้น โดยเห็นได้จากผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ และค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มควบคุม ดังที่ มิ่งขวัญธรรม คำชื่นเมือง (2544) กล่าวว่า สมาธิเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่าน การฝึกสมาธิก่อนการอ่าน จะช่วยทำให้จิตใจสงบ สามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี การอ่านให้เข้าใจความได้อย่างรวดเร็วและแตกฉานได้นั้น แม้นมาส ขวลิขิต (อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2543) กล่าวว่าต้องมีสมาธิที่แน่วแน่ในขณะที่อ่าน นอกจากนี้ กัลยา ยวลมาลัย (2539) ได้กล่าวอย่างสอดคล้องกันอีกว่า การอ่านต้องอ่านอย่างมีสมาธิ ตั้งใจแน่วแน่ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา กำลังอ่านอะไร เพื่ออะไร นอกจากการมีสมาธิจะช่วยให้การอ่านซึมซาบเข้าสู่สมองอย่างมีระเบียบแล้วยังการมีใจจดจ่อในเรื่องที่อ่านยังส่งผลให้มีความเข้าใจในเรื่องนั้นได้ดี โดยเฉพาะงานวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุหลาบ รัตนสังข์ธรรม (2549) เรื่อง การสร้างพลังสมาธิเพื่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและสุขภาพดีด้วยเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรในคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เข้าอบรมเข้มและเข้าร่วมกิจกรรม โดยจัดกิจกรรม

เดินรำ รำมวย และกายบริหารเต๋าขึ้น สัปดาห์ละ 3 วัน รวม 6 เดือน มีผู้เข้าร่วม หมุนเวียนกัน ครั้งละ 20-30 คน รวมรายชื่อผู้เข้าร่วมทั้งหมด 100 คน ผลการวิจัยพบว่า พบว่าหลังเข้าร่วมโครงการ 6 เดือน ภาวะสุขภาพของนิสิตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยของการเรียนในภาคปลาย อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 นอกจากนี้ จูหย่งเจิน (อ้างถึงใน จ้าวเมี่ยวกว่อ, 2547) ได้นำเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีมาศึกษาและปฏิบัติในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งนักเรียนในทั้งห้องมีพื้นฐานการเรียนต่ำมาก โดยใช้การท่องสือพัฒนาสติปัญญาให้กับนักเรียนทุกวัน ผลปรากฏอย่างชัดเจน เมื่อทดสอบคะแนนเฉลี่ยวิชาอักษรศาสตร์ทั้งชั้นได้ 90.8 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มสูงขึ้น ก่อนฝึกได้ 60 คะแนน และหลังฝึกได้ 88.6 คะแนน นอกจากนี้ชั้นเรียนก็มีระเบียบมากขึ้น และ ธิติทัต พัววิไลรัตน์ (2549) ฝึกเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีเป็นประจำ ได้การเข้าร่วมการแข่งขันเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการที่ประเทศเกาหลี โดยก่อนสอบใช้สือพัฒนาสติปัญญาท่องเบาๆก่อนตอบปัญหาในการแข่งขัน ผลปรากฏว่าได้รับรางวัลชนะเลิศ ส่วน ภัทรา ยุทธศรีมาลา (2550; มะลิวัลย์ ศรีวิวัตต์, 2550; เอียวเจี๋ย อ้างถึงใน จ้าวเมี่ยวกว่อ, 2547 และ สวีลี๋กวง อ้างถึงใน จ้าวเมี่ยวกว่อ, 2547) กล่าวอย่างสอดคล้องกันในเรื่องของผลการเรียนที่ว่า หลังจากฝึกเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนสูงขึ้น และมีสมาธิยาวนานขึ้น

2. การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทย

ตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซี ผู้วิจัยใช้กิจกรรม การออกกายบริหาร 15 นาที นั่งสมาธิ 10 นาที และใช้สือพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟแวร์ร่างกายคน (สือพัฒนาสติปัญญา) 8 นาที ในการทำกิจกรรมนี้ได้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมาธิในการเรียน มีจิตใจสงบเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลการสอบถามความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ ที่ปรากฏว่านักเรียนส่วนใหญ่มีจิตใจที่สงบและมีสมาธิในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระมหาวุฒิ ไหมคำ (2545) ที่แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนลดลงหลังจากได้รับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติกับนักเรียนที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนา มีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการจัดโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซิ่นซีสามารถพัฒนาความสามารถทางการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก กิจกรรมในโปรแกรมมีการส่งเสริมให้นักเรียนฝึกสมาธิ ด้วยการออกกายบริหารเต๋าเต๋อซิ่นซี นั่งสมาธิเต๋าเต๋อซิ่นซี และท่องสือพัฒนาสติปัญญา การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีสมาธิในขณะที่อ่าน เราไม่สามารถอ่านบทอ่านอย่างเข้าใจถ้ามีความกังวลอยู่กับสิ่งต่างๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกับที่

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) (2540; หทัยทิพและไชย ณ พล, ม.ป.ป.) ได้กล่าวไว้ว่า สมาธิเป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการเล่าเรียน ช่วยให้มีสมาธิแน่นมากขึ้น ทำให้จิตใจผ่อนคลาย หายเครียด เกิดความสงบ ดังที่ จ้าวเมียววอ (2543) กล่าวว่า เทคนิคเต๋าเต๋อซันซี คือ กุญแจทองไขการพัฒนาศักยภาพของสมองซีกขวา ทำให้สมองซีกซุ่มเยือกเย็น อารมณ์ไม่หวั่นไหว เป็นยาระงับไม่ให้หลับสน ดังนั้นจึงเสริมสร้างให้การเรียนก้าวหน้ามากขึ้น

3. ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยสำหรับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยเน้นให้นักเรียนระลึกถึงประสบการณ์เดิม แล้วสร้างเครือข่ายการคาดคะเน เพื่อการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างเครือข่ายการคาดคะเน โดยผู้วิจัยจะเขียนหัวข้อเรื่องใหญ่ไว้บนกระดานดำและให้นักเรียนสร้างภาพในความคิดหรือมโนภาพและนักเรียนเขียนหัวข้อย่อยตามที่นักเรียนคาดคะเนไว้ ซึ่งก็ใช้หลักการดังที่ Anderson and Pearson (1984; Devin, 1986; Smith, 1988 และมณีรัตน์ สุทธิศิริรัตน์, 2548) กล่าวอย่างสอดคล้องกันในเรื่องของความรู้เดิมมีผลต่อการอ่าน ผู้เรียนจะสามารถสร้างความรู้ใหม่ได้โดยอาศัยความรู้เดิมที่มีอยู่เป็นพื้นฐาน เพื่อช่วยกระตุ้นความรู้เดิมก่อนอ่านบทอ่าน และการใช้การคาดคะเนเรื่องก่อนอ่านจะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากขึ้น ดังที่ Devin (1986) กล่าวไว้ว่า การคาดคะเนเป็นจุดประสงค์ของการอ่าน การตั้งจุดประสงค์จะช่วยชี้้นำการอ่านไปสู่จุดมุ่งหมาย และ Smith (1988) กล่าวถึงการคาดคะเนไว้ว่า การคาดคะเนเป็นการกำจัดตัวเลือกที่ไม่น่าสอดคล้องกับเนื้อเรื่องทิ้งไปก่อนลงมืออ่าน สิ่งที่คุณอ่านคาดคะเนไว้ว่าจะเป็นไปได้ทั้งหมด และไม่ใช่ว่าคาดคะเนอย่างไม่ไตร่ตรอง แต่เป็นการคาดคะเนในแนวทางเลือกที่น่าจะเป็นไปได้ และ Vacca (1981) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า การคาดคะเนเป็นวิธีที่ทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านที่น่าเชื่อถือโดยใช้การให้ประสบการณ์ที่ผ่านมาคาดคะเนอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ดังนั้นการใช้การคาดคะเนเรื่องก่อนอ่านจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ใหม่ได้ โดยอาศัยพื้นฐานความรู้เดิม ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านสูงขึ้นได้

กิจกรรมการวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จัก แบ่งเป็นการวิเคราะห์คำจากบริบทภายนอกและตรวจสอบความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม ซึ่ง Coady (1999) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบสำคัญ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความในบทอ่าน คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับการอ่านเข้าใจความ และ Laufer (1997) กล่าวว่า การอ่านให้เข้าใจจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากผู้เรียนไม่มีความเข้าใจคำศัพท์อย่างเพียงพอ ซึ่งก็มีความสอดคล้องกับที่ มณีรัตน์ สุทธิศิริรัตน์ (2548) ได้กล่าวไว้ว่า นักอ่านที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องสะสมความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อย่างพอเพียง ดังนั้นในขั้นนี้ผู้วิจัยจึงระบุคำยากให้นักเรียนฝึกวิเคราะห์คำจากเรื่อง โดย

วิเคราะห์คำจากบริบทภายนอก และให้นักเรียนตรวจสอบความหมายของคำศัพท์โดยเปิดพจนานุกรมหาความหมายของคำศัพท์ ดังที่ มณีรัตน์ สุโขติรัตน์ (2548) ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อผู้อ่านพบคำที่ไม่ทราบความหมาย ไม่ควรหยุดอ่านเพื่อหาความหมายจากพจนานุกรมให้อ่านต่อไปและอ่านอย่างต่อเนื่อง พยายามทำความเข้าใจกับบริบทโดยพิจารณาความหมายของคำที่ควรจะเป็นอย่างเหมาะสม แล้วคาดคะเนความหมายของคำนั้น เมื่ออ่านจบให้เปิดพจนานุกรมแล้วเปรียบเทียบความหมายที่เราคาดคะเนกับความหมายในพจนานุกรม ซึ่งสอดคล้องกับที่ถนอมวงศ์ ถ้ายอดมรรคผล (2544) และมิ่งขวัญธรรม (2544) กล่าวโดยสรุปว่า เมื่อพบคำที่ไม่ทราบความหมาย ให้พยายามเดาอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับความหมายของคำนั้นไปก่อน และเมื่ออ่านจบอาจจะเข้าใจความหมายของคำนั้นจากบริบทแวดล้อมได้ แล้วจึงเปิดพจนานุกรมหาความหมายของคำยากนั้น จึงทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยพบว่า นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ยากจากบทอ่านได้มากขึ้นและสามารถเขียนคำที่ได้วิเคราะห์ถูกต้องมากขึ้น

กิจกรรมที่ให้นักเรียนสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่าน การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันช่วยให้สามารถจดจำเรื่องที่อ่านได้อย่างเป็นลำดับขั้น การอ่านและการเขียนเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์กัน การเขียนทำให้สามารถจำเรื่องราวที่อ่านได้ ทำให้เข้าใจความหมายของคำและการลำดับเรื่อง ดังที่ ถนอมวงศ์ ถ้ายอดมรรคผล (2544) กล่าวว่า การสร้างแผนภูมิ เป็นวิธีการบันทึกที่สั้นที่สุด ครอบคลุมเนื้อหาได้มากที่สุด จำง่ายที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่าน ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิรดี ทักษิการ (2538) พบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่อง(แผนภูมิโครงเรื่อง)ที่อ่าน มีความเข้าใจในการอ่านบทอ่านหลายประเภท ได้แก่ บทอ่านประเภทบรรยาย บทอ่านประเภทจัดลำดับ บทอ่านประเภทเปรียบเทียบ บทอ่านประเภทเหตุ-ผลและบทอ่านประเภทปัญหาและข้อแก้ไข สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนเรื่องจากบทอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องที่อ่าน จะทำให้นักเรียนเข้าใจบทอ่านมากขึ้นกว่าการเขียนเรื่องจากบทอ่าน นอกจากนี้การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องยังส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ และรู้สึกมีความสุข สนุกสนานจากการระบายสีตกแต่งแผนภูมิโครงเรื่องอีกด้วย

4. จากผลของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี มีความสามารถทางการอ่านสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมที่มีการสอนอ่านภาษาไทยแบบปกติ ทั้งเนื่องมาจาก กลุ่มทดลองได้รับการส่งเสริม

ความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีเป็นกิจกรรมนำเพื่อให้เกิดสมาธิในการอ่าน และกลุ่มควบคุมไม่มีการใช้เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซีเป็นกิจกรรมนำ โดยทั้งสองกลุ่มมีการสอนภาษาไทยเหมือนกันทุกประการ แต่ผลที่ได้ออกมาแตกต่างกัน ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า สมาธิเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองสูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม ถึงแม้ว่ากลุ่มควบคุมมีงานวิจัยสนับสนุน แต่คะแนนไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เป็นเพราะว่า ขาดสมาธิก่อนเรียน ซึ่งการอ่านให้ประสบความสำเร็จนอกจากขึ้นอยู่กับวิธีการสอนแล้ว ยังต้องคำนึงถึงสมาธิซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญด้วย ผู้เรียนจึงเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับที่ วัฒนะ บุญจับ (2546; มิ่งขวัญธรรม คำชื่นเมือง, 2544 และแมนมาส ขวลิต อ่างถึงใน กรมวิชาการ, 2543) ที่กล่าวว่า การอ่านที่ตื่นนอกจากผู้อ่านจะต้องมีวิธีการอ่านที่ถูกต้องแล้ว ที่สำคัญ ผู้อ่านจำเป็นต้องมีสมาธิในการอ่านด้วย นอกจากนี้ มิ่งขวัญธรรม คำชื่นเมือง (2544) ยังกล่าวว่า สมาธิเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่าน ดังนั้น จึงควรส่งเสริมให้มีกิจกรรมที่สร้างสมาธิก่อนเรียน เพื่อช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อสังเกตจากการวิจัย

1. นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจอยากจะทำบทอ่านที่ผู้วิจัยเตรียมมาก่อนการเรียนการสอน โดยให้เหตุผลว่าบทอ่านสนุกและมีความน่าสนใจ เช่น ถ้านักเรียนพบผู้วิจัย นักเรียนจะถามว่าวันนี้เรียนเรื่องอะไร และนักเรียนมักจะอยากอ่านเรื่องที่ผู้วิจัยเตรียมมาก่อนเพื่อน ๆ
2. หลังการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถสร้างแผนภูมิโครงเรื่องเพิ่มขึ้น กล่าวคือ ในระยะเริ่มแรกนักเรียนยังไม่สามารถนำเรื่องที่อ่านมาทำเป็นแผนภูมิความคิดได้ถูกต้องและไม่สามารถลำดับเนื้อเรื่องของบทอ่านอย่างเป็นระบบได้ แต่หลังจากเรียนตามโปรแกรมฯ นักเรียนสามารถสร้างแผนภูมิความคิดได้ดี สร้างแผนภูมิความคิดได้ถูกต้อง และมีการลำดับเนื้อเรื่องของบทอ่านได้ดีขึ้น
3. นักเรียนบางคนอ่านหนังสือไม่คล่องจึงไม่ชอบอ่าน เมื่อผู้วิจัยให้กำลังใจและแนะนำวิธีการอ่านที่ถูกต้อง นักเรียนก็สามารถอ่านได้คล่องขึ้นและมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น
4. นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจกิจกรรมของเทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี ที่ประกอบด้วย กายบริหารเต้าเต๋อซิ่นซี นั่งสมาธิเต้าเต๋อซิ่นซี และท่องสือพัฒนาสติปัญญาก่อนอ่าน เพราะเป็นกิจกรรมใหม่ที่ไม่เคยฝึกมาก่อนแตกต่างจากการนั่งสมาธิแบบเดิม เพราะมีเพลงให้ฟังประกอบไปด้วยในระหว่างการทำกิจกรรม นักเรียนส่วนใหญ่ชอบกายบริหารเต้าเต๋อซิ่นซี เพราะได้ออก

กำลังกาย ได้ฝึกสมาธิและฟังเพลงไปด้วย จึงทำให้จิตใจสงบและรู้สึกผ่อนคลาย และการนั่งสมาธิ ทำให้ใจสงบมากขึ้น ส่วนการทอผ้าพัฒนาสติปัญญา นักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกว่าเป็นกิจกรรมที่ทำให้กำลังใจตัวเองและสร้างความมั่นใจให้กับตัวเองมากขึ้น เป็นการพูดกับตัวเองในสิ่งที่ดีๆ จึงมีความสุขและชอบเรียนตามโปรแกรมฯนี้มาก

5. ในระยะแรกเริ่มของการสอนตามโปรแกรมฯ นี้ นักเรียนบางคนไม่ชอบการออกกำลังกายบริหารเต้าต่อขึ้นซี่ และการนั่งสมาธิเต้าต่อขึ้นซี่ เพราะเมื่อย กลัวความมืดเวลาหลับตา ฯลฯ แต่เมื่อฝึกไปแล้วเห็นประโยชน์ของกิจกรรมดังกล่าว นักเรียนจึงแสดงความสนใจที่จะออกกำลังกายบริหารเต้าต่อขึ้นซี่และนั่งสมาธิเต้าต่อขึ้นซี่มากขึ้น โดยสังเกตจากการที่นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรม เริ่มมาช่วยผู้วิจัยจัดอุปกรณ์ต่างๆก่อนเรียน และมีความกระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็นที่จะออกกำลังกายบริหารเต้าต่อขึ้นซี่ และนักเรียนมีความสุขมากขึ้น โดยสังเกตจากใบหน้ายิ้มแย้มและมีการผ่อนคลายมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้

1. การสอนอ่านตามโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าต่อขึ้นซี่ ผู้สอนต้องมีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจด้านทักษะการอ่านและเทคนิคเต้าต่อขึ้นซี่เป็นอย่างดี
2. จากการทดลองพบว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองสูงขึ้น ด้วยการเข้าร่วมโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าต่อขึ้นซี่ ดังนั้นครูและผู้เกี่ยวข้องจึงควรนำแนวการสอนตามโปรแกรมฯไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสมกับความสามารถผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาและนำโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าต่อขึ้นซี่ไปพัฒนาความสามารถทางการอ่านในระดับชั้นอื่นๆต่อไป โดยปรับเป้าหมายของโปรแกรมและเนื้อหาในบทอ่านให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถในการอ่านของนักเรียนในระดับชั้นนั้นๆ
2. ควรมีการศึกษาและนำโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าต่อขึ้นซี่ไปประยุกต์และพัฒนาความสามารถทางด้านวิชาอื่นๆต่อไป เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

3. ควรมีการนำโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเต่อซิ่นซี จากการวิจัยครั้งนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในบริบทที่แตกต่างกัน เช่น สถานที่ ช่วงเวลา ความพร้อมของนักเรียน และความพร้อมของโรงเรียน เป็นต้น เพื่อทดสอบว่าโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเต่อซิ่นซี จะสามารถช่วยพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาไทยเพิ่มขึ้นหรือไม่อย่างไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัลยา ยวนมาลัย. 2539. การอ่านเพื่อชีวิต. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.
- กานดา ศรีพรวิสิฐ. 2539. การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อ
ความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมซึ่งนำการคิดในการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- การอ่าน: หัวใจสำคัญของการพัฒนาชาติ. 2546. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.dnfe5.nfe.go.th> [26 มิ.ย.2549]
- กุหลาบ รัตนสังฆธรรม. 2549. การสร้างพลังสมาธิเพื่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและสุขภาพ
ดีโดยเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี. คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี.
- ครูปรารณา. 2551. พัฒนาสติปัญญาด้วยสื่อ. [ออนไลน์].
แหล่งที่มา: <http://www.daodexinxi.th.gs/web-d/aodexinxi/training3.html> [2มิ.ย.2551]
- ครูปรารณา. 2549. พัฒนาสติปัญญาด้วยสื่อ. นิตยสารเต๋าซินซี 1: 40.
- งามพรรณ เวชชาชีวะ. 2549. ความสุขของกะทิ. กรุงเทพมหานคร: เพรวสำนักพิมพ์.
- จ้าวเมี่ยวว่. 2547. วิถีทางสู่การฟื้นฟูสุขภาพตามธรรมชาติของมนุษยชาติ. แปลโดย
กลิ่นสุคนธ์ อริยฉัตรกุล. กรุงเทพฯ: เอมี เทรดดิง.
- จ้าวเมี่ยวว่. 2546. คัมภีร์เต๋าเต๋อจิง ฉบับประยุกต์ใช้. แปลโดย กลิ่นสุคนธ์ อริยฉัตรกุล
กรุงเทพฯ: นิวครีเอทีฟเพลส แอนด์ เซอร์วิส.
- จ้าวเมี่ยวว่. 2546. แนะนำประสิทธิภาพผลิตภัณฑ์เต๋าเต๋อซินซีโดยสังเขป. แปลโดย กลิ่นสุคนธ์
อริยฉัตรกุล. กรุงเทพฯ: สามเสนการพิมพ์.
- จ้าวเมี่ยวว่. 2543. คนดีอยู่เย็นเป็นสุขชั่วชีวิต. แปลโดย กลิ่นสุคนธ์ อริยฉัตรกุล. กรุงเทพฯ:
ไทเต๋าซินซี.
- จ้าวเมี่ยวว่. 2543. ความคิดที่ยิ่งใหญ่ก่อให้เกิดปาฏิหาริย์มากมาย. แปลโดย กลิ่นสุคนธ์
อริยฉัตรกุล. กรุงเทพฯ: ไทเต๋าซินซี.
- จ้าวเมี่ยวว่. 2540. บุกเบิกสมรรถภาพร่างกายคน ขจัดโรคให้ตนเองและผู้อื่น. แปลโดย ชาตรี
แซ่บ่าง. กรุงเทพฯ: ไทเต๋าซินซี.
- จ้าวเมี่ยวว่. 2540. เต๋าธรรมชาติสร้างสรรค์จิตสื่อจิตอันอัศจรรย์. แปลโดย กลิ่นสุคนธ์
อริยฉัตรกุล. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาเทคนิคเต๋าเต๋อซินซีเล่าจื้อสากล.

จิตราภรณ์ ดั่งจุมพล. 2543. ผลของการสอนอ่านแบบปฏิบัติการที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย และทัศนคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กรุงเทพมหานคร. วิทยาลัยนพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. 2545. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: ไสภณการพิมพ์.

เอก ธนะสิริ. 2541. สมาธิกับคุณภาพชีวิต. กรุงเทพฯ: คราฟแมนเพลซ.

เตชธมฺ โมภิกขุ. 2539. หลักการดำเนินชีวิตที่เกี่ยวข้องกับวัตถุและการฝึกจิตใจเบื้องต้น.

กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล. 2543. กระบวนการอ่าน. กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน, 52. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.

ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล. 2544. การอ่านให้เก่ง. กรุงเทพมหานคร: กระจดาษา.

เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี. 2551. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:

http://www.geocities.com/sangsuk_n/tual.htm [2 มิ.ย.2551]

เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี. 2551. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:

<http://www.daodexinxi.org/doc/schedule12-6-51.doc> [12 มิ.ย.2551]

เทคนิคเต้าเต๋อซิ่นซี: นวัตกรรมล้ำยุคผสมกายและจิต. 2550. [ออนไลน์].

แหล่งที่มา: <http://www.daodexinxi.org/doc/schedule12-6-51.doc> [12 มิ.ย.2551]

ธิตีทัต พัววิไลรัตน์. 2549. เราได้รางวัลชนะเลิศระดับโลก. นิตยสารเต้าซิ่น 1: 40.

บันลือ พฤกษ์วัน. 2538. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

บันลือ พฤกษ์วัน. 2543. แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ประพนธ์. 2551. "เต้าเต๋อซิ่นซี" วิธีสู่สุขภาพะ. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://intuitionflow.blogspot.com/2005/08/1.html> [2 มิ.ย.2551]

ปิยลักษณ์ พฤกษ์วัน. 2541. การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้แนวการสอนอ่าน เอ อาร์ ซี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยาลัยนพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ผะอบ โปษะกฤษณะ, พ.ต.หญิง คุณหญิง. 2544. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย: การเขียน การอ่าน การพูด การฟังและราชาศัพท์. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.

พระธรรมปิฎก [ประยุทธ์ ปยุตโต]. 2540. สมาธิ: ฐานสู่สุขภาพจิตและปัญญาหยั่งรู้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สยาม.

พระมหาทองมัน สุทธาจิตโต. 2542. คู่มือการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเบื้องต้น. ชลบุรี:

สำนักวิเวกอาศรม.

- พระมหาภูติ ใหม่คำ. 2545. การเปรียบเทียบผลของการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติกับการฝึกสมาธิแบบการเจริญสติภาวนาที่มีต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระราชราษฎร์บำรุง เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ไพพรรณ อินทนิล.
2546. การส่งเสริมการอ่าน. ชลบุรี: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภัทรา ยุทธศรีมาลา. 2550. ดำเนินช่วยให้การเรียนหนูก้าวหน้า. นิตยสารดำเนิน 2: 34.
- ภัทรารุช อินทรกำแหง. 2551. ดำเนินวิชาการ. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www.daodexinxi.org/Doctor_001_1_1P1.php [2 มิ.ย.2551]
- มณีรัตน์ สุโขติรัตน์. 2537. ไขปัญหาการคูณพีเวอร์. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- มณีรัตน์ สุโขติรัตน์. 2548. อ่านเป็น : เรียนก่อนสอนเก่ง. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- มณีรัตน์ สุโขติรัตน์. 2550. เทคนิคเต้าเต๋อซันซี. กรุงเทพฯ. (เอกสารไม่ตีพิมพ์)
- มนสิกุล โอวาทเภสัชช์. 2550. ค้นหาขุมทรัพย์ในตัวเอง. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.nationweekend.com/weekend/20050804/wec02.shtml> [4 ส.ค.2551]
- มะลิวัลย์ ศรีธีรวัฒน์. 2550. พลังสมาธิก่อเกิดปัญญา. นิตยสารดำเนิน 2: 34.
- มิ่งขวัญธรรม คำชื่นเมือง. 2544. ฉลาดอ่าน. กรุงเทพฯ: ต้นธรรม.
- แมนมาศ ขวลิต, คุณหญิง. 2544. แนวทางการส่งเสริมการอ่าน(ฉบับแก้ไขและเพิ่มเติม). กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ 1991.
- ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542. 2546. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์.
- วรรณิ์ โสมประยูร. 2539. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วริยา ชินวรรณและคณะ. 2543. สมาธิในพระไตรปิฎก วิวัฒนาการการตีความคำสอนเรื่องสมาธิในพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วริศรา. 2550. อรรถาธิบายเต๋า. นิตยสารดำเนิน 2: 47.
- วัฒน์นะ บุญจับ. 2546. ศาสตร์แห่งการอ่าน. วารสารการอ่าน 15: 26.
- วัฒนา พัฒนพงศ์ แปล. 2533. คินทาโรเจ้าหนูจอมพลัง. กรุงเทพฯ: รุ่งวัฒนา.
- วิเชียรโชติ สุโขติรัตน์. 2549. อะไรคือเต้าเต๋อซันซี. นิตยสารดำเนิน 1: 17.
- วิทยา เทียนจาง. 2550. สร้างสุขภาพแบบบูรณาการ. นิตยสารดำเนิน 2: 13.

- วิมลรัตน์ จตุรานนท์. 2540. การศึกษานผลของการใช้การสอนอ่านแบบปฏิบัติการที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเล่าเรื่อง และความสนใจในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษา ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2543. กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2545. สวาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2545. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544.
กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. 2548. การสำรวจพฤติกรรมการอ่านหนังสือของประชากร พ.ศ. 2548.
กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์. 2548. กลเม็ดการอ่านให้เก่ง. กรุงเทพฯ: สภาพร
บุ๊คส์.
- สาคร แสงผึ้ง. 2550. โปรแกรมตรวจและวิเคราะห์ข้อสอบแบบเลือกตอบ(B-Index) ข้อสอบแบบ
อัตนัย (Essay item) และแบบสอบถามแบบ Rating scale (Windows Version) [ออนไลน์].
แหล่งที่มา: http://www.nitesonline.net/download/download_list.htm [2 ธ.ค.2550]
- สีฟ้า ชาญด้วยวิทย์. 2550. บันทึกประจำวัน : บันทึกการเผยแพร่เทคนิคเด้าเต้อชินซี ครั้งที่ 2.
นิตยสารเด้าชินซี 2: 57.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2542. หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร:
ไทยวัฒนาพานิช.
- หทัยทิพ และไชย ณ พล. ม.ป.ป.. ศิลป์ สมาธิ ปัญญา สำหรับคุณหนู. กรุงเทพฯ:
ธรรมาธิปไตย.
- อนันต์ โลหะพัฒน์บำรุง. 2550. เทคนิคเด้าเต้อชินซีเป็นของวิเศษที่ใช้คุ้มครองมนุษย์.
นิตยสารเด้าชินซี 2: 30.
- อภิรดี ทักติการ. 2538. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องทีอ่านและเรียนโดยการเขียนเรื่อง
จากบทอ่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัฉรา สุชาภรณ์ และอรพินทร์ ชูชม. 2547. โปรแกรมส่งเสริมและพัฒนาความฉลาด
ทางอารมณ์ตามแนวตะวันออกสำหรับเยาวชนไทยเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี. กรุงเทพฯ:

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัจฉรา สุขารมณ. 2551. ดัชนีวิชาการ. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www.daodexinxi.org/Academic_001_1P1.php [2 มิ.ย.2551]

อุษณีย์ ชำกัน. 2547. การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้แนวการสอนแบบโพร์บล็อก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Anderson, Richard C., and Pearson, David P. 1984. A Schema-Theoretic View of Basic Process in Reading Comprehension. In P.David Pearson and Others (eds.), Handbook of Reading Research pp.225-291. New York: Longman.

Coady, J. and Huckin, T. 1999. Incidental vocabulary acquisition in a second language. Second language acquisition 21: 193.

Colin Harrison. 2004. Understanding Reading Development. London: sage Publications.

Colins, M. D. 1991. Teaching effective word identification strategies. In Hayes, L. B. ed. Effective strategies for teaching reading pp.13-34. Maryland: Allyn and Bacon.

Devid, J. Cooper. and Thomas, W. Worden. 1983. The classroom Reading Program in the Elementary School. New York: Macmilan.

Dechant, Emerald V. 1982. Improving the Teaching of Reading. Englewood Cliffs: Prentice Hall.

Devine, Thomas G. 1986. Teaching Reading Comprehension : From Theory to Practice. Boston: Allyn and Bacon.

Goodman, Y.M.ed. 1990. How children construct literacy: piagetian perspectives. Newark Delaware: International Reading Association.

Grabe, W. and Stoller, F. 2002. Teaching and researching reading. Harlow: Longman.

Harris, L.A., and smith, C.B. 1986. Reading instruction diagnostic teaching in the classroom. New York: Macmilan.

Johnson, D. D. and Pearson, P. D. 1978. Teaching reading vocabulary. Newyork:

Holt, Richard and Winston.

Laufer, B. 1997. The lexical plight in second language reading : words you don't know words you think you know and words you can't guess. Cambridge: Cambridge University Press.

Marvin, K. L., Peterson S. and Simington L. 1991. Teaching reading elementary grades. Massachusetts: Allyn and Bacon.

Miller, Wilma H. 1990. Reading Comprehension Activities Kit. West Nyak: The Center for Applied Research in Education.

Morris, Bert., and Dore, Stewart N. 1984. Learning to learn from Text. Singapore: Addison-Wesley.

Nuttal, C. 1996. Teaching reading skill in foreign language. Oxford: Heinemann.

Rachnee Sosothikul. 2007. How to improve your reading. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

Richek, M.A. 1983. Reading problem diagnosis and remedation. Englewood Cliffs: Prentice Hall.

Ruth Strang. 1967. The Improvement of reading. New York: Mc Graw - Hill Book.

Spiro, Rand J., Bruce Bertram C., and Brewer, William F. eds. 1980. Theoretical Issues in Reading Comprehension. Hillsdale: Lawrence Erlbaum.

Schmidt Marion B. 1986. The Shape of Content: Four Semantic Map Structures for Expository Paragraphs. The Reading Teacher 40: 112-117.

Sinatra, Richard, Josephine Stahl-Gemake, and Nancy Wyche Morgan. 1986. Using Semantic Mapping After Reading to Organize and Write Original Discourse. Journal of Reading 30: 4-12.

Smith, F. 1988. Understanding reading : a psycholinguistic analysis of reading and learning to read. Hillsdale: Lawrence Erlbaum Associates.

Vacca, Richard T. 1981. Content Area reading. Boston: Little Brown.

Zintz, M.V. and Maggart, Z.R. 1984. The Reading process: The teacher and the learners. New York: W.C. B Brown & Banchmark.

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. ศิริเดช สุชีวะ
หัวหน้าภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร. น้อมศรี เคท
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. รองศาสตราจารย์ ศิริ ศิริพันธ์แก้ว
อดีตอาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
4. อาจารย์ หทัยรัตน์ ประทุมสูตร
อาจารย์โรงเรียนบางระกำวิทยศึกษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร.82710

ที่ กธ.0512.6(2771)/1106

วันที่ 7 พฤศจิกายน 2550

เรื่อง ขอบเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ

ข้าพเจ้า นางสาวมะณีวิมลย์ ศรีธวัช นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตร การสอนและ เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาประถมศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเตอร์ซึ่งมีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณีนันท์ สุกโชติรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.นรุทธิ์ ตูพจน์ชิตต์)

รองคณบดีฝ่ายหลักสูตรและการสอน

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ศษ 0512.6(2771)/1107

คณะกรรมาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

7 พฤศจิกายน 2550

เรื่อง ขอลงชื่อเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.นันทศรี เลิศ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ ศรีวิวัฒน์ นิสิตชั้นปริญญาโท สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ การสอนและ
เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาประถมศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของ
โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษตามเทคนิคเด้าเด้อซึ่งมีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณีนันท์ สุขโชติรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณี
จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียด
ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทาง
วิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

คุณย์วิทย์ทรัพย์ากร

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สุทธิจิตต์)

รองคณบดี

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

สำนักงานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2710

ที่ ศษ 0512.6(2771)/1346

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

11 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอบเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ศิริ ผันแก้ว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ ศรีธวัชต์ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตร การสอนและ
เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาประถมศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของ
โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเตอร์ซึ่งมีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณีนีรัตน์ สุขโชติรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้
จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียด
ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทาง
วิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.มณีนีรัตน์ สุขโชติรัตน์)

รองคณบดี

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

สำนักงานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218 2710

ที่ ศษ 0512.6(2771)/1347

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

11 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอบเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์หทัยรัตน์ ประทุมสูตร

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ ศรีทวีวัฒน์ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและ เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาประถมศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของ โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าต้อชั้นซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียด ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทาง วิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณรุทธ์ สุทรจิตต์)

รองคณบดี

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ผู้อำนวยการหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2710

ที่ ศษ 0512.6(2771)/1150

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

11 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านกะทิง

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ ศรีชวีวัฒน์ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตร การสอนและ เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาประถมศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "ผลของ โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคด้านต่อชั้นซีซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องทดลองใช้เครื่องมือ คือ แบบทดสอบความสามารถทางการอ่าน และแบบสอบถาม ความสง่า กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวมะลิวัลย์ ศรีชวีวัฒน์ ได้ ทดลองใช้เครื่องมือดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนุรุทธ์ สุทธจิตต์)

รองคณบดี

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

สำนักงานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2710

ที่ ศษ 0512.6(2771)/1109

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

11 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านสะทอน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวมะลิวัลย์ ศรีธวัชต์ นิสิตชั้นปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตร การสอนและ
เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาประถมศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของ
โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเตอซันซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรีณ์ สุกโชติรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้
นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบความสามารถทางการอ่าน และแบบสอบถามความสงบ
กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวมะลิวัลย์ ศรีธวัชต์ ได้ทำ
การเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรีณ์ สุกโชติรัตน์)

รองคณบดี

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

สำนักงานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2710

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อ.....นามสกุล.....เลขที่.....

*****

คำชี้แจง

1. ข้อสอบทั้งหมดมี 24 ข้อ ให้เวลาตอบ 1 ชั่วโมง
2. แต่ละข้อมีคำตอบให้เลือกตอบ 3 คำตอบ ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด
เพียงคำตอบเดียว
3. ให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก ข ค ในแบบทดสอบ เช่น

*****

ตัวอย่างการตอบ

แบบทดสอบ

1. อวัยวะส่วนใดของนกกระเรียน
ติดบ่วงของนายพราน (การเก็บรายละเอียดสำคัญ)
- ก. ขา
 ข. ปีก
 ค. หาง

*****

4. ถ้าต้องการเปลี่ยนคำตอบ ให้ขีดเส้นทับคำตอบเดิม แล้วขีดตัวอักษรที่เลือกใหม่ ดัง
ตัวอย่างการเปลี่ยนคำตอบจากข้อ ก เป็นข้อ ค ดังนี้

1) ~~ก~~ ข ~~ค~~

อ่านบทอ่านต่อไปนี่แล้วตอบคำถามข้อ 1-12

กระเรียนกตัญญู

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ชายชราใจดีผู้หนึ่งอาศัยอยู่กับภรรยาในบ้านหลังเล็กๆในป่าลึก ตายายคู่นี้มีความสุขกับการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายสบายๆ แม้ว่าในบางครั้งจะรู้สึกโดดเดี่ยวเปล่าเปลี่ยวอยู่บ้างก็ตาม ทั้งสองคิดว่าชีวิตคงจะเข้าท่ากว่านี้ถ้าพวกตนมีลูกสักคน

วันหนึ่ง ชายชราได้ออกไปเก็บไม้ฟืนที่ในภูเขาใกล้ๆบ้าน ตามปกติเขาเดินทางกลับบ้านในตอนเย็น ในขณะที่เดินกลับบ้านเขาได้ยินเสียงคล้ายคนร้องไห้ช่วย เขาจึงเดินตามเสียงนั้นไปจนถึงบึงที่มีน้ำจับตัวแข็งใกล้ถนน ณ ที่นั้นเขาได้พบนกกระเรียนสีขาวสวยงามตัวหนึ่ง เขาของนกกระเรียนตัวนั้นติดอยู่ที่บ่วงของนายพราน ชายชราจึงคลานลงไปถอดบ่วงแล้วปล่อยนกกระเรียนนั้นไป นกกระเรียนกระพือปีกและส่งเสียงร้องออกมาด้วยความดีใจ จากนั้นจึงบินขึ้นสู่ท้องฟ้าที่มีดครีมด้วยหมอกหิมะ

คืนนั้นขณะที่ชายชรานั่งอยู่หน้าเตาผิง เขาได้เล่าให้ภรรยาฟังถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น "กระเรียนนั้นดูมีความสุขจริงๆนะยาย!" เขาหัวเราะหึหึ ฝ่ายยายเฒ่ายิ้ม แล้วทั้งสองก็นั่งคุยเรื่องศัพท์และคิดเรื่องเบาสมองจนกระทั่งได้เวลาเข้านอน ขณะที่ทั้งสองกำลังจะเข้านอนก็มีคนมาเคาะประตูด้านหน้าบ้าน

ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก๊อก

ใครกันนะที่มาหาตีๆตีๆปานนี้ ทั้งๆที่บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ในป่าลึก และตอนนี้ข้างนอกก็มีหิมะตกอยู่

ก๊อก ก๊อก

ชายชราจึงเดินไปที่ประตูแล้วเปิดประตูออก ณ ที่ตรงนั้นเขาต้องพบกับความประหลาดใจ เพราะปรากฏมีหญิงสาวน่ารักคนหนึ่งได้มายืนอยู่ตรงนั้น

"ขอโทษด้วยนะคะที่มารบกวนท่าน" หล่อนพูด "แต่หนูหลงทาง..."

"เข้ามาข้างในก่อนหนู นี่หนูคงหนาวสั่นแย่เลย!" ชายชราขอร้องให้ภรรยาช่วยจัดหาข้าวต้มร้อนๆ มาให้หญิงสาวนั่งรับประทานใกล้เตาไฟ "ทางที่ดีหนูควรจะพักอยู่ที่นี้ก่อนในคืนนี้" เขาบอกหล่อน "เรามีห้องอยู่หลายห้อง"

"ตกลงคะคุณตา" หญิงสาวกล่าวขึ้น "คุณตากรุณาหนูมาก"

หญิงชราได้จัดหาข้าวต้มมาให้ แล้วรอคอยอยู่จนกระทั่งหญิงสาวรับประทานข้าวต้มเสร็จ จึงถามขึ้นว่า "นี่คุณหนูกำลังจะเดินทาง去何นจะ"

"อ้อ" หญิงสาวร้อ "ยังไม่รู้เหมือนกันคะ"

หญิงสาวที่เดินทางล้าพังไม่รู้จะไปไหน หล่อนอาจจะต้องพบกับความยุ่งยากนานัปการก็เป็นได้ ชายชราคิด เขารู้สึกสงสารหล่อน และได้บอกหล่อนว่า เขายินดีให้หล่อนพำนักอยู่กับเขา และภรรยาได้นานเท่าที่หล่อนต้องการ เขากล่าวว่า เขาทั้งสองดีใจมากที่ได้ช่วยเหลือหญิงสาวและได้หญิงสาวมาอยู่เป็นเพื่อน

“คุณตาคุณยายพูดจริงหรือคะ” หญิงสาวร้องถามขึ้น “ถ้าอย่างนั้นก็พิเศษเลย! หนูต้องการจะพำนักอยู่กับคุณตาคุณยายอยู่แล้วพอดี”

“ถ้าอย่างนั้นหนูก็อยู่กับเราที่นี่ เราจะยินดีมาก” ตาเฒ่าพูด “ตอนนี้ขอให้เรานอนหลับพักผ่อนก่อน เราค่อยคุยกันใหม่ในวันพรุ่งนี้เช้า”

สองตายายนอนหลับสนิทในคืนนั้น ทั้งสองยังคงนอนกรนอยู่ ในขณะที่หญิงสาวลุกขึ้นช่วงก่อนรุ่งอรุณแล้วเข้าไปอยู่ในห้องครัว หล่อนต้องการเตรียมอาหารสำหรับสองตายายให้เรียบร้อย ก่อนที่ท่านทั้งสองจะลุกขึ้น แต่ถึงและตู่กับข้าวที่หล่อนมองดูนั้นล้วนว่างเปล่า ไม่มีเมล็ดข้าวหรือมิโซ่แม้เพียงแค่มือเดียวให้เห็น อย่างไรก็ตาม สิ่งที่หล่อนพบก็คือตะกร้าที่ใส่หลอดด้ายเอาไว้ หล่อนจึงหยิบหลอดด้ายนั้นขึ้นมา แล้วหายเข้าไปในห้องทำงาน ซึ่งอยู่ติดกับห้องครัว แล้วปิดประตูตามหลัง ในไม่ช้าก็ปรากฏมีเสียงทอผ้าดังมาจากประตูห้องที่ถูกปิดไว้ นั่น ฉีก ฉีก ฉีก ฉีก... ฉีก ฉีก... ฉีก...

สองตายายตื่นขึ้นหลังจากดวงตะวันขึ้นสู่ท้องฟ้าไม่นาน และได้พบว่า หญิงสาวได้หายไปจากเตียงนอน ก่อนที่ทั้งสองจะทันมีโอกาสได้สงสัยว่า เกิดอะไรขึ้นกับหล่อน หญิงสาวก็ได้ปรากฏตัวให้เห็นที่ทางเดินเข้าประตู หล่อนได้ถือผ้าไหมลายถักมาด้วยม้วนหนึ่ง

“เป็นผ้าที่สวยงามอะไรเช่นนั้น!” ชายชราเอ่ยขึ้น

“เออ ใช่จริงๆ เป็นเนื้อผ้าที่น่ารักมาก” หญิงชราเห็นด้วย ยายเฒ่าได้ยื่นมือทั้งสองข้างออกรับผ้าไหมลายถัก และรู้สึกแปลกใจในแบบที่ออกไว้อย่างสวยงามวิเศษยิ่ง

“หนูทอผ้าผืนนี้ให้คุณตาคุณยายค่ะ” หญิงสาวกล่าว “โปรดนำผ้าผืนนี้ไปขาย แล้วซื้อข้าวและมิโซ่ หรือสิ่งอื่นๆที่คุณตาคุณยายต้องการ”

ชายชราดีใจมาก เขานำม้วนผ้าไหมลายถักนั้นไปขายในเมืองในตอนเช้าวันนั้น แล้วขายได้ราคาดีมาก เขาได้ใช้เงินนั้นซื้ออาหารจำนวนมาก และได้ซื้อหวีที่น่ารักให้หญิงสาวอันหนึ่ง คืนนั้นหลังจากอาหารค่ำที่อร่อย ทั้งสามคนได้พูดคุยสนทนากันอยู่ข้างเตาไฟอย่างสนุกสนานเบิกบานใจ

“เออ” ชายชราพูดขึ้นในเวลาดีกมาก “ทำไมเรายังไม่เข้านอนกันอีกละนี้ คืนนี้คงนอนหลับฝันดีเป็นแน่”

“ขอคุณตาคุณยายได้โปรดเข้านอนก่อนเถอะคะ” หญิงสาวพูดขึ้น “หนูมีงานต้องทำอีกหน่อย”

“โอ้หนู อย่าเพิ่งทำอะไรวะตอนนี้เลยหนูควรจะไปนอนหลับพักผ่อนได้แล้ว”

“หนูสบายดี หนูต้องการจะทอผ้าให้คุณตาคุณยายอีกนิดหน่อย” หญิงสาวมองดูที่มือซึ่งขาวเนียนของเธอ “แต่หนูใคร่ขอร้องอะไรสักอย่าง” หนูต้องการให้คุณตาคุณยายให้สัญญากับหนูว่า คุณตาคุณยายจะไม่เปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานนั้นทุกครั้งที่มีหนูอยู่ข้างในห้องนั้น”

“อืม หนูไม่ต้องการให้เราเห็นหนูขณะทอผ้าอยู่ใช่ไหม”

“ถูกต้องค่ะ ได้โปรดรักษาสัญญาด้วยนะคะ”

ชายชราและยายเฒ่ารู้สึกแปลกใจต่อคำขอร้องแปลกๆนั้น แต่หญิงสาวยังคงยืนกรานที่จะให้ตายายสัญญาว่า จะไม่รบกวนหล่อนในขณะที่หล่อนทำงาน

ทุกคืนนับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา หญิงสาวจะทอผ้าไหมลายถักที่สวยงาม และทุกวันชายชราจะนำผ้าชิ้นเข้าไปในเมืองและจะขายได้ในราคาดี ในไม่ช้า ก็มีข้าวและมิโซะที่มากเพียงพอสำหรับเก็บไว้ในครัวของตายายและจะกินได้นานหลายเดือน

แต่เมื่อเวลาผ่านไปในแต่ละวัน หญิงสาวนั้นก็กลับผอมและเหลืองซีดลงทุกที ในเย็นวันหนึ่งชายชราได้สังเกตเห็นเธอนั่งอยู่ใกล้ประตูที่เปิดอยู่ คอยจ้องมองดูดวงอาทิตย์ที่กำลังตกดินอย่างอิดโรย หล่อนมองดูคล้ายกับว่า กำลังจะล้มลงที่พื้นได้ในทุกขณะ ต่อมาพอถึงตอนอาหารเย็น หล่อนก็ทานข้าวไม่ค่อยจะลง

“ทานซีหนู หนูควรทานอะไรไว้บ้าง...”

“หนูทานพอแล้ว ขอขอบคุณค่ะ หนูมีงานที่ต้องทำอีกเล็กน้อย”

“หนูทำงานมากพอแล้วหนูจ๋า” หญิงชราพูด “หนูต้องพักผ่อนบ้าง การที่หนูทำงานหนักเกินไปนั้นไม่ดีเลย”

แต่หญิงสาวก็ไม่ฟัง หล่อนลุกขึ้นยืนโซเซไปมา และออกจากใต้อันนั้นไป

“ดูซี หนูอ่อนแอลงมาก!” ชายชราร้องทัก เขาลุกขึ้นหยุดเธอไว้แต่หญิงสาวสายศิระชะพลางจ้องลึกลงไปในดวงตาของตาเฒ่า

“ขอเพียงอีกม้วนเดียวค่ะ” หล่อนพูด จากนั้นได้เดินตุบตุบไปเข้าไปในห้องทำงาน พลางปิดประตูตามหลังตัวเธอเอง

คืนนั้น สองตายายรู้สึกกังวลในเรื่องของหญิงสาวจนนอนไม่หลับ

“ตาเอ๋ย” หญิงชรากระซิบ “ฟังดูเครื่องทอผ้านั้นซี มันยังคงเสียงดังอยู่.... คืนนี้ออกจะฟังเสียงแปลกไป ฉันรู้สึกคล้ายกับว่าคงมีอะไรผิดปกติแน่” ชายชรา รู้สึกเหมือนกัน “ฉันจะไปดู” เขาพูดพลางลุกขึ้น

“แต่ตาจ๊ะ ตาไม่ควรทำเช่นนั้น ตาเคยให้สัญญาเธอไว้...” แต่ตาเฒ่าก็กังวลในตัวหญิงสาวมาก จนไม่อาจรักษาคำมั่นสัญญาที่เคยให้ไว้กับหญิงสาวได้อีกต่อไป เขาเดินย่องไปที่ห้องทำงาน เปิดประตูแง้มออกดูและมองเข้าไปข้างใน

“ข้าแต่สวรรค์!” เขาร้องอุทานขึ้น ที่นั่งอยู่ด้านหน้าเครื่องทอผ้า นั้น ก็คือนกกระเรียนสีขาวงดงามตัวหนึ่ง ขณะที่ตาเต๋มาจ้องดูอยู่นั้น นกกระเรียนได้ถอนขนปีกของตนออกอันหนึ่งแล้วค่อยๆ ทอออกเป็นผืนผ้า นกนั้นยังคงส่ายไปมาและกำลังจะดึงขนปีกอีกอันหนึ่ง ขณะนั้นเอง ชายชราที่ผลึกประตูเปิดออกทันที นกกระเรียนที่ตกใจอยู่ได้สังเกตพบตาเต๋มาเป็นครั้งแรกซึ่งมายืนอยู่ต่อตาที่แทบไม่น่าเชื่อ นกกระเรียนจึงค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนร่างกลับคืนสู่ร่างหญิงสาวที่น่ารักตามเดิม

“หนู... หนูนั่นเอง...”

หญิงสาวโค้งคำนับแล้วพูดว่า “ใช่ค่ะ หนูคือนกกระเรียนที่คุณตาได้ช่วยปล่อยให้เป็นอิสระ

“อ้อ! คือนที่ฉันเดินอยู่ใกล้บึงแห่งนั้น...”

“ใช่ค่ะ คุณตาได้ช่วยชีวิตหนูไว้ หนูต้องการจะทดแทนบุญคุณแต่ตอนนี้คุณตาได้ทราบความลับของหนูแล้ว...” หญิงสาวได้วิ่งออกจากห้องทำงานไปที่ประตูด้านหน้า “หนูต้องไปแล้ว หนูอยากจะอยู่ที่นี้ไปเรื่อยๆ แต่.. ” หญิงสาวได้หันมามองดูด้านชายชราด้วยสายตาที่สโรยเศร้า จากนั้นได้วิ่งข้ามสนามหญ้าหน้าบ้านออกไป และขณะที่หล่อนวิ่งออกไปนั้น หล่อนได้หันกลับไปอีกครั้ง พร้อมกับร่างนกกระเรียนขาวที่งดงาม นกกระเรียนกางปีกแล้วเริ่มบินโฉบขึ้นอย่างสง่างามสู่ท้องฟ้าในยามรัตติกาล

“กรุณาคิดถึงพวกเราบ้างนะลูก ! อย่าลืมพวกเรานะ! ชายชราเรียกตามหลังเธอ “พวกเรา รักเจ้า!” ตาเต๋มาได้ไปหยิบหวี ที่เขาซื้อมาให้หญิงสาว เขาวิ่งออกไปข้างนอก แล้วโยนหวีนั้นขึ้นกลางอากาศ นกกระเรียนหมุนตัวกลับเป็นวงกลม ใช้จะงอยปากคาบรับเอาหวีนั้นไว้ แล้วส่งเสียงคร่ำครวญลาจากไปด้วยความเศร้าสโรย ครั้นแล้วเธอก็บินสูงขึ้นสู่ท้องฟ้าและหายลับไปท่ามกลางก้อนเมฆภายใต้แสงจันทร์วันเพ็ญ

(จำนวนพยางค์/ประโยค : 121/5.63)

(ปรับจาก “กระเรียนกตัญญู”. รวบรวมโดยชายุมิ คาวากุจิ. คินทาโร เจ้าหนูจอมพลัง. กรุงเทพมหานคร: รุ่งวัฒนา, 2533)

เรื่องที่ 1 กระเรียนกตัญญู

1. กระเรียนนั้นมีความสุขจริงน่ะยาย! เขาหัวเราะที่ หวี คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร (การซื้อสรพนามที่ชี้แทนคำนาม)

ก. คุณตา

ข. คุณยาย

ค. นกกระเรียน

เฉลย (ก)

2. ถ้าให้นักเรียนตั้งชื่อเรื่องใหม่ ควรจะตั้งชื่อว่าอะไร (การตั้งหัวข้อเรื่องและการจับใจความหลัก/ใจความสำคัญ)

ก. กระเรียนทดแทนคุณ

ข. ความลับของนกกระเรียน

ค. บ้านเล็กในป่าลึก

เฉลย (ก)

3. เหตุการณ์ใดที่ทำให้คุณตาได้พบกับหญิงสาว (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. การหาไม้พิน

ข. การได้ยินเสียงคนร้องให้ช่วย

ค. การช่วยถอดบ่วงแร้วให้นกกระเรียน

เฉลย (ค)

4. เมื่อนกกระเรียนเป็นอิสระจากบ่วง มันทำกริยาอาการอย่างไร (การเก็บรายละเอียดสำคัญ)

ก. ร้องให้ด้วยความดีใจ

ข. กระพือปีกและส่งเสียงร้อง

ค. กระพือปีกและร้องครวญคราง

เฉลย (ข)

5. จงเรียงลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้ (การเรียงลำดับเหตุการณ์)

1) ชายชราช่วยชีวิตนกกระเรียน

2) หญิงสาวทอผ้าให้ตาบ้ายาย

3) ชายชราเจอหญิงสาวน่ารัก

4) หญิงสาวกลายเป็นนกกระเรียน

ก. 1,2,4,3

ข. 1,2,3,4

ค. 1,3,2,4

เฉลย (ค)

6. ตากับยายมีความคิดเหมือนกันว่าอย่างไร (การเปรียบเทียบ)

ก. สงสัยความลับของหญิงสาว

ข. คิดว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นกับหญิงสาว

ค. คิดจะไม่รักษาสัญญา

เฉลย (ข)

7. คุณตากับคุณยายมีวิถีชีวิตเป็นอย่างไร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. พอเพียง

ข. มัธยัสถ์

ค. เรียบง่าย

เฉลย (ค)

8. “ขอโทษด้วยนะคะที่มารบกวน**ท่าน**” จากเรื่องคำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร (การชี้คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม)

ก. คุณยาย

ข. คุณตา

ค. นกกระเรียน

เฉลย (ข)

9. ใครเป็นคนกล่าวว่า ยินดีจะให้หญิงสาวมาอยู่กับเขาด้วย (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. คุณตา

ข. คุณยาย

ค. ถูกทั้งข้อ ก. และข้อ ข.

เฉลย (ก)

10. คุณตากับคุณยายรู้สึกอย่างไรต่อคำขอร้องของหญิงสาวที่ห้ามเข้ามาในห้องขณะที่กำลังทอผ้า (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. งุนงง

ข. สงสัย

ค. แปลกใจ

เฉลย (ค)

11. ข้อใด **มิใช่** ลักษณะสีหน้าของหญิงสาว หลังจากทอผ้าติดต่อกันทุกคืน (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. หน้าเขียว

ข. หน้าเหลือง

ค. หน้าซีด

เฉลย (ก)

12. เมื่อคุณตาเปิดประตูออกมาเจอหญิงสาว หญิงสาวรู้สึกอย่างไร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. ตีใจ

ข. แปลกใจ

ค. ตกใจ

เฉลย (ค)

อ่านบทอ่านต่อไปแล้วตอบคำถามข้อ 13 - 24

ยายเฒ่าทารก

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีตายายคู่หนึ่งอาศัยอยู่ในกระท่อมหลังเล็กๆ ในชนบทห่างไกลแห่งหนึ่ง ทั้งคู่แก่ชรามากและหลง ๆ ลืม ๆ จนกระทั่งยากที่จะทำภารกิจประจำวันให้สำเร็จลุล่วงไปได้ในแต่ละวัน ทั้งคู่ยังมีความรักแน่นแฟ้นกันดีมาก โดยอาศัยการทำงานด้วยกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้งสองตายายก็สามารถยังชีพอยู่ต่อไปได้ตามอัธยาศัย

ในตอนบ่ายที่ลมพัดจัดวันหนึ่ง ขณะที่สองตายายนั่งอยู่หน้าเตาไฟ หลังคาบ้านเริ่มมีฝนร่วงลงมา เปาะเปะ เปาะเปะ ฝนหยุดลงมาที่พื้นข้าง ๆ สองตายายอย่างต่อเนื่องไม่ขาดระยะ

“ยายรู้ไหม” ตาเฒ่าหันไปพูดกับยายว่า “ฉันอยากจะอุดรอยรั่วนั้นจ้ะเลยถ้าฉันทำได้แต่จะทำได้อย่างไรกันละยายก็ในเมื่อตอนนี้ฉันมิได้หนุ่มแน่นเหมือนอย่างที่เคยเป็นมาแล้วนี่”

“ตาเอ๋ย ตายายไปกังวลอะไรเลย” ยายเฒ่าตอบ “ฉันเองไม่คิดอะไรแล้ว”

สองตายายใช้ชีวิตในแต่ละวันในลักษณะเช่นนี้ เมื่อเวลาผ่านไปชีวิตของตายายเริ่มประสบกับความยากลำบากขึ้นทุกที ทั้งสองต้องอาศัยซึ่งกันและกันเพิ่มขึ้น ทั้งคู่ได้ตกลงกันว่าเมื่อถึงคราวตายก็จะตายด้วยกัน และทั้งสองรู้ว่าบัดนี้ยังเหลือเวลาอีกไม่มากนัก

ครั้นแล้วได้ปรากฏเหตุการณ์บางอย่างบางอย่างขึ้นมา เป็นเหตุให้เหตุการณ์ทั้งหมดต้องเปลี่ยนแปลงไป เหตุการณ์ที่ว่านี้ได้เริ่มต้นขึ้นในเช้าวันหนึ่ง ในขณะที่ตาเฒ่าเก็บฟืนและเห็ดอยู่ในป่า

“ยายเฒ่าชอบกินเห็ด” เขาคิด “ตอนนี้เรามีเวลาพอที่จะเก็บเห็ดไปฝากเธอ”

คิดได้ดังนั้น ตาเฒ่าก็นำเอามัดไม้ฟืนมัดไว้บนหลัง จากนั้นก็เริ่มค่อยๆ เดินเก็บเห็ดไปเรื่อยๆ เท่าที่จะหาได้ ไฉนไม่ช้า ตาเฒ่าก็เดินถลาลึกเข้าไปในป่าไกลเกินกว่าที่เคยเดินทางเข้าไป

“เอาละ คงพอแล้วกระมัง” เขาปรารภกับตนเอง เมื่อเก็บเห็ดใส่ถุงได้เกือบเต็มที่แล้ว “อืม... ตอนนี้เราอยู่ที่ไหนนะ เรามาจากทิศไหนหนอ”

ตาเฒ่าหลงทาง ซ้ำร้ายยิ่งกว่านั้น วันนี้เป็นวันที่อากาศร้อนมาก เขาจึงรู้สึกกระหายน้ำเป็นกำลัง อย่างไรก็ตามเขายังโชคดี เนื่องจากขณะที่เขาเดินมองหาทางกลับบ้านนั้นเขาได้ยินเสียงน้ำตก เขาจึงเดินตามเสียงนั้นลงไปตามทางลาด เดินตามพุ่มไม้แล้วก็มาถึงสระขนาดเล็กแห่งหนึ่ง

“ขอบคุณสวรรค์” ตาเฒ่าเอ่ยขึ้น พร้อมกับหย่อนหัวเข่าทั้งสองลงกับพื้นดิน ใช้มือคว้าน้ำขึ้นมาดื่ม “อืม เย็นดีแท้”

เขาใช้มือคว้าน้ำขึ้นดื่ม น้ำช่างมีรสเย็นฉ่ำเสียนี้กระไร ทันใดนั้น เขาก็เกิดรู้สึกกระปรี้กระเปร่ากว่าที่เคยเป็นมาเมื่อสองสามปีก่อน เขาคว้าน้ำดื่มอีก และแล้วเขาก็รู้กระชุ่มกระชวยคล้ายกับคนหนุ่มสาวมาอีก “น่าแปลกดีแท้” เขาคิด “ตั้งแต่สมัยเป็นเด็กฉันไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อนเลย”

ตาเฒ่าไม่ได้สังเกตดูเงาของตนเองที่อยู่ในสระน้ำที่กำลังกระเพื่อมแต่ถ้าเกิดเขาเห็น เขาคงจะรู้สึกแปลกใจมาก เพราะในตอนนั้น ใบหน้าของเขาค่อยใบหน้าของชายหนุ่ม รอยย่นที่อยู่บริเวณที่คิ้วของเขาได้หายไปแล้ว เส้นผมสีขาวก็กลับกลายเป็นสีดำแลดูสดใส

ภายหลังจากได้ดื่มน้ำเป็นครั้งสุดท้าย ตาเฒ่าก็เริ่มหาหนทางกลับบ้าน เขารู้สึกมีความกล้าหาญและมีพลังจนเขารู้สึกแปลกใจกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้

แต่ความแปลกใจที่เกิดขึ้นนี้ยังเปรียบเทียบกับไม่ได้กับความแปลกใจที่เกิดขึ้นกับยายเฒ่า ยายเฒ่ารู้สึกแปลกใจมากทันทีที่สามีมองนางเดินผ่านประตูเข้าไป

“ฉันกลับมาแล้วยาย” เขาพูด “ขอโทษด้วยนะ ที่ใช้เวลาผ่านไปหน่อย ฉันหลงทาง”

ยายเฒ่าสายตาระหัดด้วยความแปลกใจ “เธอเป็นใครกันแน่ พ่อหนุ่ม” นางถามขึ้น “จะให้ฉันช่วยอะไรหรือพ่อหนุ่ม”

“ยายกำลังพูดอะไร ฉันเองไง”

“ฉันนะ ใคร”

“ยายเอ๊ย ยายยังสละสลิมสลีอยู่อีกหรือนี้ ยายตื่นจากอาการง่วงเงยได้เลย”

“ฉันไม่ได้สลิมสลีอ่ะ อะไรนะ พ่อหนุ่ม ฉันไม่เคยพบเธอมาก่อนในชีวิต”

ตาเฒ่างมมาก เขาเดินเข้าไปใกล้ภรรยาแล้วพูดว่า “ยาย ฉันเองสามีของเธอไง”

“เฮลละ พ่อหนุ่ม ดูทางนี้ ถ้าเรื่องที่พูดเป็นเรื่องตลกละก็...” ยายเฒ่าเพ่งดูที่ตาเฒ่า “คอยสักครู่” นางพูด “เธอกำลังสวมเสื้อผ้าชุดของตาอยู่ใช่ไหม”

“แน่นอน ก็ฉันนี่แหละตา ทำไมฉันจะสวมเสื้อผ้าของตัวเองไม่ได้”

“นั่นเสียง! นั่นเสียงของตานี้!”

“แน่นอนก็เสียงของฉันนะซิ”

“นั่นใบหน้า เธอมองดูคล้ายตาตอนที่เขายังหนุ่มอยู่”

“ตอนที่ฉันยังหนุ่มอยู่... ก็อะไรกัน” ตาเฒ่าคิดทบทวนดูก็จำได้ว่าตัวเองได้เกิดความรู้สึกที่ยอดเยียมพิเศษมาก นับตั้งแต่เขาได้ดื่มน้ำจากสระน้ำที่ภูเขาแห่งนั้น ในที่สุดเขาก็ได้สัมผัสระสัดความง่วงวอกออกไป แล้วเดินไปถึงน้ำเพื่อมองดูเงาของตัวเอง

“ไอ้ตัวฉัน” ตาเฒ่าอุทาน “คุณี่ชียาย เกิดอะไรขึ้นกับฉันนี่”

“ไม่ต้องถามฉัน!”

ตาเฒ่าจ้องมองดูใบหน้าของตัวเองที่ปรากฏอยู่ในน้ำอีกครั้ง “นี่คือฉันหรือนี้ เออละ แต่ฉันหนุ่มอย่างนี้ได้ยังไง อ้อ...สระน้ำที่ฉันดื่มน้ำมานั้น มันจะต้องเป็นน้ำพุที่ทำให้คนกลับเป็นหนุ่มสาวขึ้นมาได้เป็นแน่”

ตาเฒ่านั่งลงกับพื้นเสียงดังโครม “หนุ่ม!” เขาอุทาน “อะฮาฉันกลับเป็นหนุ่มอีกครั้งหนึ่ง!”

ทันใดนั้น เขาหยุดหัวเราะ ผุดลุกขึ้นยืน เดินไปหาภรรยา “แต่ยายเขาเอ๋อขึ้น “ฉันไม่ต้องเป็นหนุ่มตามลำพังคนเดียว ฉันจะไปนำน้ำนั้นมาให้ยายด้วย” เขาค้นพบขวดน้ำเต้าสำหรับให้เป็นภาชนะใส่น้ำจากนั้นเขาหันหน้าไปที่หน้าประตูบ้าน ในขณะที่ภรรยาของเขาได้พยายามหยุดยั้งเขาไว้

“ตอนนี้ดีแล้วตา” ยายพูด “รอไว้ค่อยทำในวันพรุ่งก็ได้ ค่ะนี่เราจะได้ดูว่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมาบ้าง”

“ยายไม่กังวลอะไรเลยหรือ ถ้าต้องรอคอยจนถึงพรุ่งนี้เช้า” “จะไปกังวลอะไร ก็เขาเป็นคนแก่ได้พบได้เห็นอะไรมามากแล้ว เราอย่ามั่งรู้ดีว่าจะรอคอยอย่างไร”

“แกงั้นหรือ นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เราจะไม่แก้อีกต่อไปแล้ว” ตาเฒ่าที่กลับเป็นหนุ่มได้นอนหลับอย่างสบายในคืนนั้น เสียงกรนของตาเฒ่าดังก้องไปทั้งบ้าน ฝ่ายยายเฒ่าตื่นตื่นกับความคิดว่าจะกลับกลายเป็นสาวอีกครั้งจนนางไม่สามารถนอนหลับได้ ในที่สุดนางลุกขึ้นคลานออกจากบ้านไปอย่างเงียบๆ โดยอาศัยแสงจันทร์นางเริ่มออกเดินทางอย่างช้าๆ ไปตามเส้นทางที่สามีของนางได้เคยเล่าให้ฟัง เส้นทางสู่น้ำพุแห่งหนุ่มสาว

ครั้นถึงตอนรุ่งสาง ตาเฒ่าก็ตื่นนอนขึ้นมาไม่พบใคร เมื่อเหลือบไปเห็นผ้าห่มนวมของภรรยากองอยู่ข้างตนตาเฒ่าก็รู้ได้ทันทีว่า ภรรยาของเขาได้ออกไปค้นหาสระน้ำ เขาจึงแอบหัวเราะ ฮี ฮี ให้กับตนเอง

“ยายเฒ่าคงรอไม่ไหว ฉันเดาได้เลยว่า ยายเฒ่าคงต้องการจะทำให้ฉันแปลกใจ เออละ ยายเฒ่า ฉันจะคอยเธออยู่ที่นี่”

ขณะปล่อยเวลาให้ผ่านไปรอยายเฒ่ากลับมาขึ้นนั้น ตาเฒ่าผู้กลับเป็นหนุ่มได้ทำการอุดรูรั่วที่หลังคาบ้าน และดูแล้วยายเฒ่าอยู่กับงานนานาชนิด ทั้งงานบ้านงานประจำวันที่เขายังไม่สามารถทำได้ในวันก่อนๆ

วันนั้นได้ผ่านพ้นไป แต่ไม่มีร่องรอยใดๆจากยายเฒ่า ครั้นถึงเวลาอาหารกลางวัน ตาเฒ่าเริ่มกังวลใจ “ยายเฒ่าอาจหลงทางก็ได้” เขาคิด

ในที่สุด ตาเฒ่าก็ตัดสินใจว่าจะไม่รอคอยอีกต่อไป เมื่อแน่ใจว่าเหตุร้ายอาจเกิดขึ้นกับภรรยาของตน ตาเฒ่าก็รีบวิ่งไปตามเส้นทางสู่ภูเขาวังอย่างรวดเร็วเท่าที่ขาของคนหนุ่มจะสามารถนำไปได้ พอใกล้ๆจะถึงสระน้ำเขาก็ได้ยินเสียงกึกก้องดัง

“นั่นเสียงอะไร” เขาสงสัย “เสียงคล้ายเสียงทารกน้อย”

เขาจึงฝ่าสุ่มทุมุ่มไม้ลงไปตามทางลาด จนกระทั่งเขาไปถึงขอบสระน้ำ ณ ที่นั้น เขาได้มองเห็นกิโมโนของภรรยาวางกองอยู่บนพื้นหญ้า “โอ ไม” เขาร้อง “อย่าบอกฉันนะว่ายายจมน้ำ” “เขาไปยังกิโมโน ขณะทำท่าจะหยิบกิโมโนขึ้นมานั่นเอง เขาก็ต้องลุกขึ้นยืน พร้อมถอนหายใจด้วยความแปลกประหลาดใจ ภายในกิโมโนนั้นเป็นเด็กหญิงทารก

“ยายเฒ่าเอ๋ย” ตาเฒ่าพิมพ์

ไข่ม้วนแล้ว ยายเฒ่าต้องการจะทำให้สามีแปลกใจ จนกระทั่งนางดื่มน้ำเข้าไปมากกว่าที่จำเป็น น้ำพุแห่งหนุ่มสาวได้ทำหน้าที่ที่เดินไป น้ำนั้นได้เปลี่ยนยายเฒ่ากลับกลายเป็นทารกน้อย

ตาเฒ่ายกภรรยาซึ่งตอนนี้มีร่างกายขนาดเล็กมากขึ้นไว้ในอ้อมแขนแล้วนำหล่อนกลับบ้านและนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ตาเฒ่าก็ต้องรู่อยู่กับงานเปลี่ยนผ้าอ้อม งานซักผ้าอ้อม งานปรุงอาหาร และงานทำความสะอาดให้กับยายเฒ่าทารก

(จำนวนพยางค์/ประโยค : 117.5/6.88)

(ปรับจาก “ยายเฒ่าทารก”. รวบรวมโดยชายุมิ คาวาอูจิ. คินทาโร เจ้าหนูจอมพลัง. กรุงเทพมหานคร: รุ่งวัฒนา, 2533)

เรื่องที่ 2 ยายเฒ่าทารก

13. “ฉันอยากจะอุดรอยรั้วนั้นจัง” คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร (การชี้คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม)

ก. คุณยาย

ข. คุณตา

ค. ถูกทั้งข้อ ก. และข้อ ข.

เฉลย (ข)

14. ข้อใดมิใช่ลักษณะของคุณตาคุณยาย (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. ชี้เกี่ยจ

ข. ชี้ดื่ม

ค. ชรามาก

เฉลย (ก)

15. คุณตากับคุณยายตกลงกันว่าอย่างไร ถ้าหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องตายไปก่อน (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. อีกฝ่ายต้องมีชีวิตต่อไป
- ข. จะต้องตายไปด้วยกัน
- ค. จะต้องมีชีวิตที่มีความสุขให้มากกว่าเดิม เฉลย (ข)

16. วันที่ตาออกไปเก็บผักให้ยาย อากาศมีลักษณะเป็นอย่างไร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. อากาศเย็นมาก
- ข. อากาศหนาวมาก
- ค. อากาศร้อนมาก เฉลย (ค)

17. ชื่อเรื่องใหม่ที่เหมาะสมควรจะชื่อว่าอะไร (การตั้งหัวข้อเรื่อง และการจับใจความหลัก/ใจความสำคัญ)

- ก. เมื่อคุณยายยังเด็ก
- ข. สระน้ำวิเศษ
- ค. คุณยายที่รัก เฉลย (ข)

18. เสียงอะไรทำให้คุณตาคิดว่าตัวเองโชคดี (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. เสียงน้ำตก
- ข. เสียงเด็กทากร
- ค. เสียงน้ำในลำธาร เฉลย (ก)

19. คุณตาคิดว่าสาเหตุที่คุณยายจำตนเองไม่ได้เพราะอะไร (การเข้าใจความสำคัญของเหตุและผล)

- ก. คุณยายแก่มากแล้ว
- ข. คุณยายความจำเสื่อม
- ค. คุณยายเพิ่งตื่นนอน เฉลย (ค)

20. ใครมักจะนอนกรนตอนกลางคืน (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. คุณตา

ข. คุณยาย

ค. ถูกทั้งข้อ ก. และข้อ ข.

เฉลย (ก)

21. ใครรู้สึกตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. คุณตา

ข. คุณยาย

ค. ถูกทั้งข้อ ก. และข้อ ข.

เฉลย (ข)

22. เมื่อใกล้ถึงสระน้ำทำไมคุณตาจึงหยุดวิ่ง (การเข้าใจความสำคัญของเหตุและผล)

ก. ได้ยินเสียงเรไรร้อง

ข. ได้ยินเสียงน้ำตก

ค. ได้ยินเสียงเด็กทากร

เฉลย (ค)

23. ขณะรอคุณยายกลับมา คุณตาใช้เวลาทำอะไร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. ซ่อมแซมบ้าน

ข. ทำความสะอาดบ้าน

ค. ตกแต่งบ้าน

เฉลย (ก)

24. เมื่อคุณตาตื่นมาแล้ว มีอาการอย่างไร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

ก. มีอาการกระเสาะกระแสะ

ข. มีท่าทางกระสับกระส่าย

ค. รู้สึกกระดึบกระเงงขึ้น

เฉลย (ค)

ภาคผนวก ง

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี และตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้
ของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต้าเต๋อซันซี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อโปรแกรม ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเตอร์ซินซีที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หลักการและเหตุผล

การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญในการดำรงชีวิต ผู้ที่รักการอ่านหนังสือจะมีความก้าวหน้าในชีวิต การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน ผู้ที่อ่านจะสามารถพัฒนาความสามารถ สติปัญญา เรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้รวดเร็วและกว้างขวางมากขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคม เหตุการณ์ และความเจริญก้าวหน้า พัฒนาการงานของตนและประเทศชาติ มีมุมมองและทัศนะกว้างไกล มีการตัดสินใจที่ถูกต้อง นอกจากนี้การอ่านยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

สังคมไทยขาดวัฒนธรรมในการอ่าน กล่าวคือในวันหนึ่งๆโดยเฉลี่ยแล้วคนไทยอ่านน้อยมาก เมื่อเทียบกับคนต่างชาติ จะเห็นได้ว่าคนไทยอ่านหนังสือเพียง 5 เล่ม ต่อคนต่อปี ในขณะที่ชาวสิงคโปร์ อ่าน 17 เล่ม ต่อคนต่อปี และคนสหรัฐอเมริกาอ่าน 50 เล่ม ต่อคนต่อปี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2548) สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำรวจการอ่านหนังสือของคนไทยเมื่อปี พ.ศ. 2546 พบว่าคนไทยอ่านหนังสือ 35.5 ล้านคน ส่วนผู้ไม่อ่านหนังสือ 22.4 ล้านคน สำหรับสาเหตุที่ไม่อ่าน เพราะชอบฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์มากกว่า ผู้ไม่อ่านหนังสือจำนวน 22.4 ล้านคน เป็นเพศชาย 10.1 ล้านคน และเพศหญิง 12.3 ล้านคน เด็กอายุ 10 - 14 ปี ไม่ชอบอ่าน และไม่สนใจอ่านมากกว่าร้อยละ 60

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ตระหนักในความสำคัญของการอ่าน จึงได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยในสาระที่ 1: การอ่าน มาตรฐาน ท1.1 มีข้อความว่า "ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ และความคิดไปใช้ในการตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน"

การอ่านที่ดีผู้อ่านจะต้องมีวิธีการอ่านที่ถูกต้อง ควรมีพื้นฐานการอ่านที่ดี และที่สำคัญผู้อ่านจำเป็นต้องมีสมาธิในการอ่าน (วัฒนะ บุญจับ, 2546; มิ่งขวัญธรรม คำชื่นเมือง, 2544 และแมนมาส ขวลิต อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2543) ดังที่ กัลยา ยวนมาลัย (2539) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านหนังสือต้องอ่านอย่างมีสมาธิ คือ ตั้งใจแน่วแน่ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาที่กำลังอ่านอะไร เพื่ออะไร การมีสมาธิในการอ่านนี้จะช่วยให้สิ่งที่ได้จากการอ่านซึมซาบเข้าสู่สมองอย่างมีระเบียบ และการมีความตั้งใจแน่วแน่เอาจิตใจจดจ่อในเรื่องที่อ่าน ย่อมทำให้เข้าใจเรื่องนั้นได้ดี ถูกต้อง

ทั้งยังทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดในทุกสิ่งที่ได้เห็นอย่างละเอียดถี่ถ้วนทำให้อ่านได้เร็วและแม่นยำ สมาธิเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่าน (มิ่งขวัญธรรม คำชื่นเมือง, 2544) การอ่านให้มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องมีสมาธิในขณะที่อ่าน เราจะอ่านได้ไม่ดีหากกำลังคิดกังวลอยู่กับสิ่งต่างๆ เราจึงควรสร้างสมาธิ เพื่ออ่านได้ดี และต้องใช้สมาธิควบคุมการอ่านไปโดยตลอด สมาธิเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้การอ่านมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะการอ่านเข้าใจความต้องการใช้สมาธิควบคู่กันไปตลอด และสมาธิมีความจำเป็นสำหรับการอ่านเข้าใจความที่ดี (Rachnee Sosothikul, 2007)

ส่วนพระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต) (2540) กล่าวว่าสมาธิ ช่วยทำให้จิตใจอ่อนคลาย หายเครียด เกิดความสงบ เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการเล่าเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยในมหาวิทยาลัยต่างๆทั่วโลก (หทัยทิพ และไชย ณ พล, ม.ป.ป.) พบว่า สมาธิช่วยให้เราเรียนเก่งขึ้น เฉลียวฉลาดมากขึ้น มีความทรงจำดีขึ้น และพระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตโต, 2536: 15-16) กล่าวว่า สมาธิ ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนหนังสือได้ดี ได้คะแนนสูง เพราะมีความจำแม่นยำมากขึ้น เป็นความจริงที่ปรากฏชัดว่า นักเรียน นักศึกษา หรือคนอื่นๆที่มีสุขภาพจิตดี ย่อมเรียนหนังสือได้ดี สามารถทำงานได้มากและมีประสิทธิภาพสูง ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า สิ่งที่สำคัญในการอ่านคือต้องมีสมาธิในการอ่าน จึงจะสามารถทำให้สมองมีการทำงานอย่างเป็นระบบ จัดการกับข้อมูลที่อ่านไว้อย่างมีระเบียบ การมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่อ่านย่อมส่งผลให้เกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างดี จึงเป็นการอ่านอย่างเข้าใจที่แท้จริง และส่งผลให้อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี ใช้กิจกรรมของเทคนิคเต๋าเต๋อซินซีเป็นกิจกรรมนำ ประกอบด้วย ขั้นนำ: การออกกายบริหารเต๋าเต๋อซินซี การนั่งสมาธิเต๋าเต๋อซินซี และใช้สื่อพัฒนาสมรรถวิสัยซอฟต์แวร์ร่างกายคน(สื่อพัฒนาสติปัญญา) ขั้นสอน: ใช้ทักษะการอ่าน ประกอบด้วย การสร้างเครือข่ายการคาดคะเน การวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จักโดยวิเคราะห์คำจากบริบทและตรวจสอบความหมายจากพจนานุกรม และการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง และขั้นสรุป

จากการทดลองของผู้วิจัย พบว่า โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี ที่มีต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในระดับตามตัวอักษรได้

จุดมุ่งหมายของโปรแกรม เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านเข้าใจความ
ตามตัวอักษรเพิ่มขึ้น

ลักษณะของโปรแกรม เป็นโปรแกรมเสริมหลักสูตรการเรียนการสอนสาระวิชา
ภาษาไทย โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น จำนวน 33 ชั่วโมง โดยในกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม ดำเนินการสอนการอ่านพื้นฐาน 3 ชั่วโมง และสอนอ่าน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วัน
ละ 1.30 ชั่วโมง ในช่วงเรียนซ่อมเสริมเวลา 14.30 - 16.00 น.

เนื้อหา ประกอบด้วยบทอ่านจำนวน 20 เรื่อง ได้แก่

1. กระทบกับทะเลหลวง	2. ปิ่นโต	3. กะละมังกับไม้หนีบผ้า
4. เรืออีแปะ	5. ศาลาริมน้ำ	6. โองและอ่าง
7. กระจาดขูดมะพร้าว	8. ไม้ขีดหม้อ	9. กระจ่างรูป
10. เรื่องยากๆแม่ช่วยได้	11. อยู่กันฉันมิตร	12. คนขายผัก
13. เจ้าสาวถอดรูป	14. เจ้าชายน้อยใจดี	15. เมล็ดผักกาดวิเศษ
16. คนเหมือนกัน	17. กำพร้าปลาหลด	18. หัวล้านบ้ายอ
19. คมในฝัก	20. เจ้าหญิงกระจ่างดอกไม้	

สื่อพัฒนาสติปัญญา ใช้ท่องก่อนอ่านบทอ่าน เพื่อรวบรวมสมาธิ และปรับดุลยภาพ
ความคิดเชิงบวกเพื่อพัฒนาการเรียน มีรายละเอียด ดังนี้

1. รหัสภาษาจีน คือ จิ้งจ้าวเหล่าซือเกี้ยวหว่อเต้าเต๋อซิ่นซี (ท่อง 7 ครั้ง)

ความหมายของรหัสภาษาจีน คือ การขอให้อาจารย์จ้าวประทานพร
ให้แก่ ข้าพเจ้า

2. บทท่อง ที่ใช้ท่องก่อนอ่านบทอ่าน ใช้เวลาท่องวนไปมา 8 นาที มีดังนี้

ขอให้เชลล์สมองของข้าพเจ้าจงทำงานตามปกติ ไม่เครียด ไม่กังวลใจ เลือด
ลมหมุนเวียนดีทั่วร่างกายโดยเฉพาะบริเวณสมอง อารมณ์ผ่อนคลาย ขอให้ฉันตั้งใจ
เรียน มีสมาธิที่ยาวนาน ความคิดฉับไว จดจำสิ่งที่เรียนที่อ่านได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
ความจำระยะสั้นและระยะยาวดีเลิศ สามารถวิเคราะห์และตอบคำถามจากแบบทดสอบ
ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง จิตใจเบิกบาน สมองปลอดโปร่งแจ่มใส

3. คำลงท้ายเมื่อท่องครบ 8 นาที ให้พูดคำว่า "ดี" ด้วยเสียงที่ดัง กระชับและ
ชัดเจน

ขั้นตอนการสอน

ขั้นตอนการสอนในโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเต๋าเต๋อซินซี มีดังนี้

1. สอนอ่านพื้นฐาน เป็นการให้ความรู้เบื้องต้นกับนักเรียน ประกอบด้วย การสร้างเครือข่ายคาดคะเนบทอ่าน การวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จักจากบริบท และการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง
2. ขั้นนำ: นักเรียนฝึกร่างกายและจิตใจให้มีสมาธิ โดยการออกกำลังกายบริหารเต๋าเต๋อซินซี 15 นาที นั่งสมาธิเต๋าเต๋อซินซี 10 นาที และใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา 8 นาที ซึ่งทั้ง 3 กิจกรรมของเทคนิคเต๋าเต๋อซินซีนี้จะเน้นให้ผู้เรียนมีสมาธิและมีจิตใจสงบเพิ่มมากขึ้น

ขั้นสอน: สอนทักษะการอ่าน ประกอบด้วย

- การสร้างเครือข่ายการคาดคะเนบทอ่าน โดยผู้วิจัยจะเขียนหัวข้อเรื่องใหญ่ไว้บนกระดานดำและให้นักเรียนสร้างภาพในความคิดหรือมโนภาพและนักเรียนเขียนหัวข้อย่อยตามที่นักเรียนคาดคะเนไว้ เพื่อช่วยกระตุ้นความรู้เดิมก่อนอ่านบทอ่าน
- วิเคราะห์คำที่ไม่รู้จักซึ่งแบ่งเป็นการวิเคราะห์คำจากบริบทภายนอกและตรวจสอบความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม ซึ่งผู้วิจัยจะระบุคำยากให้นักเรียนฝึกวิเคราะห์คำยากจากเรื่องและให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมหาความหมายของคำศัพท์
- สร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่าน การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องสรุปเรื่องที่อ่าน ทำให้นักเรียนเข้าใจบทอ่านมากขึ้นกว่าเดิม นอกจากนี้การสร้างแผนภูมิโครงเรื่องยังส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ และสนุกสนานจากการระบายสีตกแต่งแผนภูมิอีกด้วย

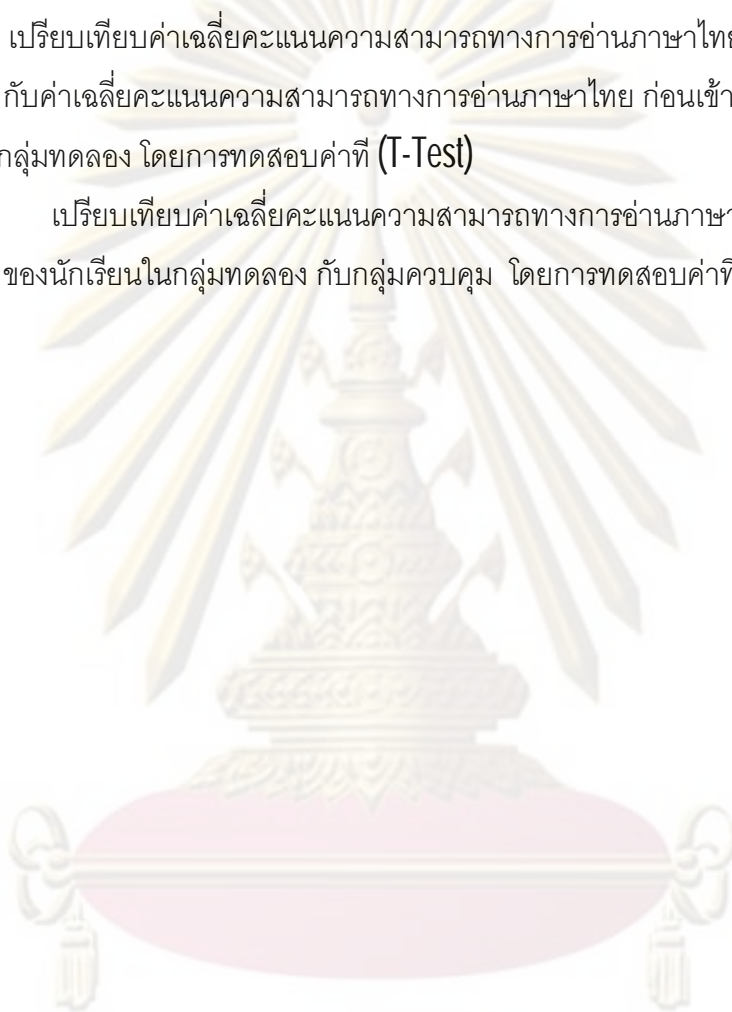
ขั้นสรุป: ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความเรื่องที่อ่านและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง และร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่าน

การประเมินผลโปรแกรม เครื่องมือที่ใช้ประเมินผลโปรแกรม คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย

ขั้นตอนในการประเมินผลโปรแกรม

1. ทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย (Pre -Test)
2. ทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียน หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย (Post -Test)
3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กับค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที (T-Test)
4. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทย หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (T-Test)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้ (กลุ่มทดลอง)

เรื่อง เจ้าหญิงกระถางดอกไม้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เวลา 1.30 ชั่วโมง

วันที่.....

ความคิดรวบยอด

การฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซี ทำให้จิตใจสงบและมีสมาธิ นำไปสู่ความเข้าใจบทอ่าน และสรุปความได้ว่า เจ้าหญิงกระถางดอกไม้เป็นที่รักของเจ้าชาย เพราะคำพูดที่ไพเราะนุ่มนวลอ่อนโยน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนมีความตั้งใจแน่วแน่จิตใจจดจ่อในเรื่องที่อ่าน
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถสรุปความจากบทอ่านได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ (30 นาที) กิจกรรมเต้าเต๋อซันซี เป็นการฝึกร่างกายและจิตใจให้มีสมาธิ โดยมีกิจกรรมดังนี้

1. การออกกำลังกายบริหาร 15 นาที โดยดูภาพและฟังเพลงใน VCD ภายบริหารเต้าเต๋อซันซี ของ อาจารย์จ้าวเมี่ยวกวง จากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกัน
2. นั่งสมาธิ 10 นาที โดยเปิดเทปเพลงดนตรีประจำวันจากเครื่องเล่นเทป ให้นักเรียนฟังขณะนั่งสมาธิ
3. การใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา โดยการให้นักเรียนท่องสื่อพัฒนาสติปัญญาเป็นระยะเวลา 8 นาที ก่อนอ่านบทอ่าน

ขั้นสอน (50 นาที)

1. ครูชี้แนะให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้อย่างคร่ำครวญและคาดคะเนเรื่องจากบทอ่าน ซึ่งครูจะเขียนหัวข้อเรื่องบนกระดาน ให้นักเรียนช่วยกันคิดหาคำตอบจากการคาดคะเนเรื่อง
2. ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้ในใจ 10 นาที

3. ครูเขียนคำศัพท์ยากบนกระดาน และให้นักเรียนวิเคราะห์คำศัพท์จากบริบทและเปิดพจนานุกรมบางคำที่ไม่แน่ใจความหมายของคำ
4. ครูและนักเรียนอภิปรายสรุปความจากบทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้ร่วมกัน
5. นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้รายบุคคล และครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง โดยให้นักเรียนสลับกันตรวจคำตอบกับเพื่อน
6. นักเรียนแต่ละกลุ่มสร้างแผนภูมิโครงเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้

ขั้นสรุป (10 นาที)

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความเรื่องที่อ่านและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

1. คะแนนจากการตอบคำถามในแบบฝึกหัด ซึ่งต้องได้อย่างน้อย 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. การสรุปความจากบทอ่าน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง
3. การสังเกตความมีสมาธิในการอ่านบทอ่านจากแบบสังเกตพฤติกรรม โดยสังเกตจากพฤติกรรม ดังนี้
  - 1) นักเรียนไม่คุยกัน ขณะที่ย่านบทอ่าน
  - 2) นักเรียนไม่เล่นกัน ขณะที่ย่านบทอ่าน
  - 3) การใช้สายตาจดจ่อที่ตัวอักษรขณะที่อ่านบทอ่าน

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้
2. แบบฝึกหัดเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้
3. เครื่องเล่นเทป/ม้วนเทปเพลงดนตรีประจำวันเต้าเต๋อซิ่นซี
4. คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก/VCDการบริหารเต้าเต๋อซิ่นซี
5. คำศัพท์จากเรื่อง ได้แก่ วิเศษ พระโพธิสัตว์วโลกิเตศวร สวดมนต์ ศีรษะ สวรรค์ ซามูไร ผงก พิเศษ และ ตรัส
6. สื่อพัฒนาสติปัญญา

แผนการจัดการเรียนรู้ (กลุ่มควบคุม)

เรื่อง เจ้าหญิงกระถางดอกไม้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เวลา 1.30 ชั่วโมง

วันที่.....

ความคิดรวบยอด

เจ้าหญิงกระถางดอกไม้เป็นที่รักของเจ้าชาย เพราะคำพูดที่ไพเราะนุ่มนวลอ่อนโยน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ฟังได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถสรุปความจากบทอ่านได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ นักเรียนทำกิจกรรมอย่างอิสระ (30 นาที)

ขั้นสอน (50 นาที)

1. ครูชี้แนะให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้อย่างคร่ำครวญและคาดคะเนเรื่องจากบทอ่าน ซึ่งครูจะเขียนหัวข้อเรื่องบนกระดาน ให้นักเรียนช่วยกันคิดหาคำตอบจากการคาดคะเนเรื่อง
2. ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้ในใจ 10 นาที
3. ครูเขียนคำศัพท์ยากบนกระดาน และให้นักเรียนวิเคราะห์คำศัพท์จากบริบทและเปิดพจนานุกรมบางคำที่ไม่แน่ใจความหมายของคำ
4. ครูและนักเรียนอภิปรายสรุปความจากบทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้ร่วมกัน
5. นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้รายบุคคล และครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง โดยให้นักเรียนสลับกันตรวจคำตอบกับเพื่อน
6. นักเรียนแต่ละกลุ่มสร้างแผนภูมิโครงเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้

ขั้นสรุป (10 นาที)

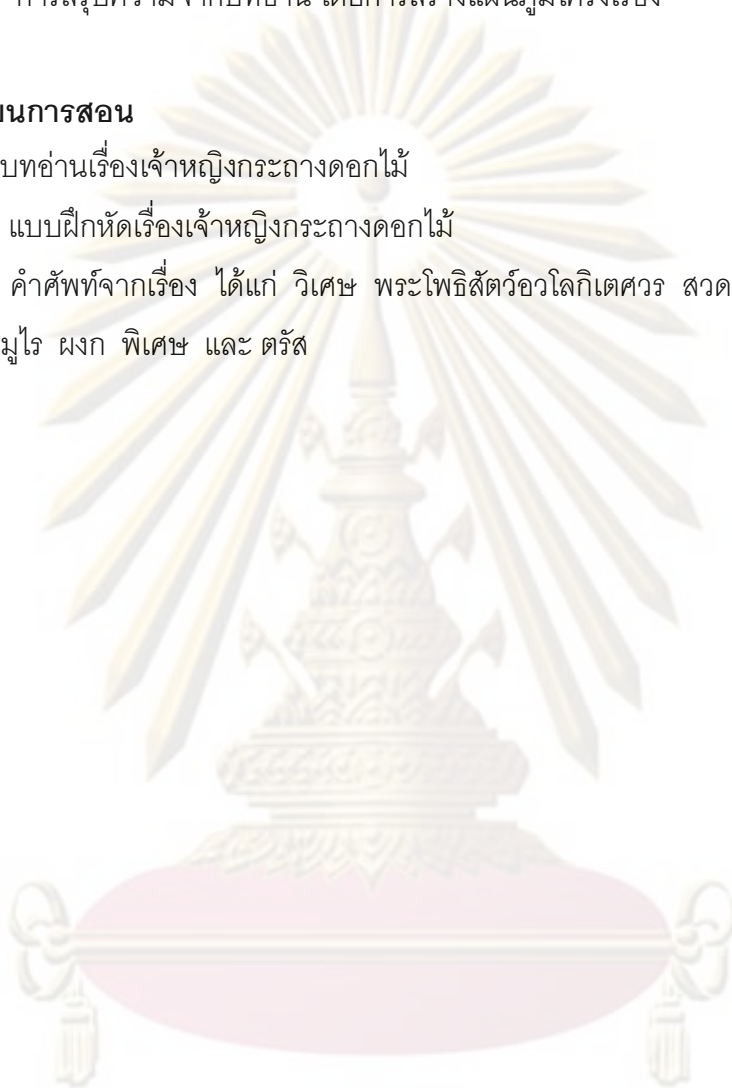
1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความเรื่องที่ได้ฟังและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

1. คะแนนจากการตอบคำถามในรูปแบบฝึกหัด ซึ่งต้องได้อย่างน้อย 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. การสรุปความจากบทอ่าน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอ่านเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้
2. แบบฝึกหัดเรื่องเจ้าหญิงกระถางดอกไม้
3. คำศัพท์จากเรื่อง ได้แก่ วิเศษ พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร สวดมนต์ ศีรษะ สวรรค์ ซามูไร ผงก พิเศษ และ ตรัส

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เจ้าหญิงกระถางดอกไม้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในชนบทใกล้เมืองโอซากา หญิงสาวร่างเล็กสวยงามและอ่อนหวาน น่ารักได้อาศัยอยู่ที่นั่น หล่อนเติบโตมาท่ามกลางกองเงินกองทองอันมีอยู่มากมายของบิดา หล่อนเป็นคนประเภทไม่ค่อยมีกังวล ชี้เล่น และมีแต่ความสุข อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่นานมานี้หล่อนเริ่มพบกับความโศกเศร้าและความกังวลใจ ทั้งนี้เพราะแม่ซึ่งหล่อนรักมากกว่าใครในโลกเกิดป่วยลงโดยกะทันหัน

คืนหนึ่ง หญิงสาวร่างเล็กนี้ได้เดินไปที่เตียงมารดาและพูดว่า "คุณแม่คะ เมื่อไรคุณแม่จะมีอาการดีขึ้น"

"ลูกต้องไม่กังวลเรื่องแม่นะจ๊ะ" สุภาพสตรีที่ดูอ่อนโยนตอบ "แม่อาจจะต้องจากโลกนี้ไปในไม่ช้านี้ แต่แม่จะไปสู่อันวิเศษสุด เราจะได้อยู่ด้วยกันในวันข้างหน้า"

"แต่หนูไม่ต้องการให้แม่จากไปเลยนี่คะ คุณแม่!"

ดวงตาของสุภาพสตรีเอ่อพันด้วยน้ำตา เมื่อฉันจากไปจะมีใครคอยดูแลสว่น้อยของฉันหนอ หล่อนคิด จากนั้น ขณะที่หล่อนนอนอยู่บนเตียงนอนและไม่สามารถนอนหลับได้นั้น หล่อนได้ตัดสินใจถามพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร เทพเจ้าแห่งความเมตตาเพื่อให้ช่วยว่า "ข้าแต่พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร " หล่อนอ้อนวอน "ดิฉันไม่กลัวตาย แต่ถ้าดิฉันตายลงลูกสาวตัวน้อยๆ ของดิฉันจะเป็นอย่างไรบ้าง ดิฉันจะแน่ใจได้อย่างไรว่าจะไม่เกิดอันตรายใดๆ แก่ลูกดิฉัน"

หล่อนสวดมนต์วิงวอนอยู่เช่นนั้นต่อไป จนกระทั่งในที่สุด ก็เลยเที่ยงคืน หล่อนจึงสามารถนอนหลับได้ ทันทีที่หล่อนหลับนั้น พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรก็ได้ปรากฏตัวขึ้นในฝัน

"ถ้าเธอต้องการให้ลูกสาวปลอดภัยและมีความสุขละก็" พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร กล่าว "จงเอากะถางดอกไม้ที่ครอบศิระษะลูกสาวของเธอเอาไว้"

ครอบศิระษะของลูกสาวด้วยกระถางดอกไม้ ออกจะเป็นคำแนะนำที่ผิดปกติไปสักหน่อย กระมัง อย่างน้อยที่สุดก็คงมีคนพูดเช่นนี้กันบ้างแต่มารดามีได้คิดสงสัยอันใดในพระปัญญาบารมีแห่งคำพูดของพระโพธิสัตว์เมื่อตื่นขึ้น หล่อนก็ได้พบกระถางดอกไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง หล่อนจึงได้สวมกระถางดอกไม้ที่ศิระษะของลูกสาว แล้วสวดมนต์วิงวอนขอให้ลูกมีความสุขความเจริญ

สองสามวันต่อมา สุภาพสตรีซึ่งกำลังใกล้จะตายได้เรียกลูกสาวร่างน้อยของหล่อนเข้าไปใกล้ๆ และกระซิบบอกด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่า "ได้เวลาที่แม่จะต้องจากเจ้าไปสู่สวรรค์แล้วลูกรัก อย่าลืมว่าแม่รักเจ้ามากนะลูกนะ"

"คุณแม่ขา!" หญิงสาวร่างน้อยร้องไห้ "แม่อย่าทิ้งหนูไปนะคะ"

แต่ในจิตใจต่อมามารดาก็จากไป

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หญิงสาวโดดเดี่ยวมาก พ่อของเธอก็มีงานยุ่งมากจนเธอไม่ค่อยได้พบเขา มีอยู่เพียงครั้งเดียวภายหลังจากงานศพมารดาผ่านไปหลายสัปดาห์ ที่เขาได้ไปที่ห้องลูกสาว เขาเพียงแต่พูดว่า "ถอดกระถางบ้างนั่นทิ้งเสียเถอะ" เขาพยายามดึงกระถางนั้นออก แต่กระถางดอกไม้นั้นก็ไม่มียอมหลุดออกมา เขาก็เรียกคนใช้ให้มาช่วย แต่ก็ไม่สามารถขยับกระถางดอกไม้กันได้ กระถางนั้นติดตรึงแน่นอยู่ที่ศีรษะของสาวน้อย

เหตุการณ์ได้เป็นอยู่เช่นนี้ต่อไป แต่ไม่นานนักทุกคนก็เคยชินกับการเห็นสาวน้อยมีกระถางดอกไม้สวมที่ศีรษะ แม้แต่พ่อของสาวน้อยที่ก็ยังเรียกลูกสาวว่า "กระถางดอกไม้" ทุกครั้งที่เขาพูดกับลูกสาว ซึ่งนานๆ ครั้งจึงจะได้มีโอกาสพูดคุยกัน

วันหนึ่ง เขากลับมาบ้านพร้อมกับสุภาพสตรีที่หญิงสาวไม่เคยพบมาก่อน "กระถางดอกไม้จ๊ะ" เขาพูด "นี่คือคุณแม่คนใหม่ของเธอ เธอต้องเคารพเชื่อฟังคุณแม่คนใหม่ของเธอนะจ๊ะ เข้าใจไหม"

กระถางดอกไม้ผงกศีรษะและโค้งคำนับ แต่สุภาพสตรีผู้นั้นได้แต่ส่ายเพียงศีรษะและสบตาว่า "นั่งบ้านนี้ดูขวางหูขวางตาจริงๆ" หล่อนพิมพ์ด้วยความไม่พอใจ "เอาอะไรไปของๆ มาสวมศีรษะไว้"

จุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ไม่สู้จะดีนัก ยิ่งเวลาผ่านไป แม่เลี้ยงที่มีใจเย็นชากับกระถางดอกไม้ ก็ยิ่งดูหมิ่นดูแคลนกระถางดอกไม้มากยิ่งขึ้นในที่สุดวันหนึ่ง ซึ่งอากาศเย็นเยือก ในอีกสองสามเดือนต่อมาหล่อนจึงเรียกคนใช้เข้าพบ "ฉันอยากให้พวกเธอกำจัดนั่งเด็กนั้นเสียที" หล่อนบอกพวกคนใช้

"นำมาให้พ้นๆ ไปทิ้งที่ไหนก็ได้ อย่ามากลับมาให้ฉันเห็นอีก!"

กระถางดอกไม้ที่น่าสงสาร! ในวันนั้นนั่นเอง หล่อนก็ถูกปล่อยทิ้งไว้ตามลำพังในป่าหิมะคงคิบ ซึ่งมีระยะทางห่างจากบ้านมาก นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หล่อนก็ต้องระเห่ระอนไปทั่วทุกหมู่บ้านตามลำพังโดยไม่มีเงินสักเก็ดเดียว กระถางที่ครอบศีรษะเธออยู่นั้นมิได้ช่วยอะไรเลย ไม่ว่าเธอจะไปที่ไหนจะมีพวกเด็กเกเรคอยกลั่นแกล้งเธอ ส่วนพวกที่มีอายุมากกว่าก็จะชี้นิ้วใส่เธอแล้วหัวเราะเยาะ

"ฮา ฮา ฮา! อะไรกันนี่กระถางดอกไม้เดินไม่ได้! ฮา ฮา ฮา!"

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หญิงสาวก็ยังคงสามารถดำรงชีวิตอยู่ต่อไปได้ ชีวิตของเธอระทมทุกข์หนัก จนกระทั่งเมื่อเวลาได้ผ่านไปหลายปี เธอก็เริ่มคิดไม่อยากเป็นคนอีกต่อไป วันหนึ่งเมื่อเธอโตเป็นสาวเกือบเต็มที เธอก็เดินไปที่สะพานท่าเรือใกล้แม่น้ำแห่งหนึ่ง เธอเดินไปที่ขอบสะพานท่าเรือนั้น ถอนหายใจยาวแล้วก้มศีรษะลง "คุณแม่ขา" หล่อนสวดมนต์วิงวอน "หนูขอโทษด้วยที่หนูไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปในลักษณะเช่นนี้ได้ หนูต้องการจะไปอยู่กับแม่ โปรดบอกทางไปสู่สวรรค์ให้หนูด้วย!"

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง หล่อนก็ทุ่มตัวเองลงไปใ้ในกระแสน้ำที่เย็นยะเยือก แต่คุณทราบไหมว่าจะอะไรเกิดขึ้น กระถางดอกไม้ลอยอยู่ที่ผิวน้ำและได้ทำหน้าที่ประคองศีรษะของหญิงสาวไว้เหนือกระแสน้ำ ในขณะที่เดียวกัน กระแสน้ำนั้นก็พัดเอาหญิงสาวไปโดยไม่มีใครช่วย

หล่อนลอยไปตามกระแสน้ำตลอดทั้งคืน และแล้ว หล่อนก็ถูกน้ำซัดเข้าฝั่ง นอนหมดแรงอยู่บนโคลน อีกสองสามชั่วโมงต่อมา เจ้าชายหนุ่มรูปงามได้เสด็จนั่งบนหลังม้ามาถึงที่บริเวณที่กระถางดอกไม้้นอนหมดแรงพร้อมๆกับมหาดเล็กของพระองค์

เจ้าชายได้มองเห็นหญิงสาว จึงสั่งให้มหาดเล็กช่วยหล่อนไว้ เมื่อเจ้าชายพบว่าหล่อนปลอดภัยและอบอุ่นขึ้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าไปหาและตรัสกับหล่อนด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยน เขาถามหล่อนว่า หล่อนมาจากที่ไหน หล่อนชื่ออะไร ทำไมถึงสวมกระถางดอกไม้ไว้เช่นนี้ ส่วนหญิงสาวได้แต่จ้องมองดูอยู่ที่พื้น และไม่ยอมพูดอะไรออกไป

“เอาละ ถ้าเธอไม่มีที่จะไป ฉันคิดว่าคงไม่มี” เจ้าชายตรัส “เธอสามารถพักอยู่ที่ปราสาทของฉันและทำงานอยู่กับพวกเรา”

ดังนั้น หลังจากวันนั้นกระถางดอกไม้จึงกลายเป็นคนใช้ครอบครัวของเจ้าชาย บิดาของเจ้าชายเป็นซามูไรที่ยิ่งใหญ่ ดีใจที่เห็นหล่อนทำงานหนัก ส่วนคนใช้รายอื่นๆต่างก็ชอบเธอ หญิงสาวก็เก็บงานเรื่องที่น่าเศร้าของเธอไว้ไม่ยอมบอกแก่ใคร

เย็นวันหนึ่ง กระถางดอกไม้กำลังทำความสะอาดห้องเก็บของอยู่ในขณะนั้นหล่อนได้พบโคโตะ สิบสามสายเก่าๆ อันหนึ่งเข้าโดยบังเอิญหล่อนหวนรำลึกช่วงที่หล่อนยังมีความสุข ตอนที่หล่อนเคยเล่นโคโตะให้แม่ฟัง หล่อนจึงนั่งลงที่พื้นแล้วเริ่มดีดสายเครื่องดนตรีนั้นเบาๆ

ปรากฏว่า เจ้าชายหนุ่มกำลังเดินลงมาตามทางเดินในห้องโถงแล้วหยุดฟัง พระองค์ไม่เคยได้ยินโคโตะที่เล่นได้ไพเราะเช่นนี้มาก่อนและเมื่อพระองค์เดินเข้าไปในห้องเพื่อดูว่าใคร คือนักดนตรีผู้นั้น พระองค์ก็แทบไม่เชื่อสายตาพระองค์เอง

“กระถางดอกไม้! เธอจริงๆหรือนี่ เธอเล่นโคโตะได้ดีเหมือนเจ้าหญิงทีเดียว!” พระองค์ตรัสพลางนั่งลงข้างๆหล่อน “กระถางดอกไม้ เธอรู้ตัวไหมว่าฉันคิดอยู่เสมอว่า เธอจะต้องมีอะไรพิเศษกว่าคนทั่วไปแน่...เธอมีใช้สาวใช้ธรรมดาแน่ จริงไหม กรุณาบอกฉันด้วยว่า เธอเป็นใครและมาจากที่ไหน”

แม้จะละอายและลังเล แต่ในที่สุด หญิงสาวก็เริ่มเล่าเรื่องราวของเธอให้ฟัง ความเป็นมาของเธอได้สร้างความประหลาดใจให้แก่เจ้าชายมาก วิธีพูดที่นุ่มนวลอ่อนโยนได้สร้างความประทับใจ และความแปลกใจให้แก่เจ้าชายมาก ในที่สุดเจ้าชายก็พบว่าตนเองได้ตกหลุมรักเข้าให้แล้ว

คืนนั้น เจ้าชายได้ไปเฝ้าพระบิดาพระมารดาของพระองค์ “พระบิดาพระมารดา พระเจ้าข้า” เจ้าชายตรัส “ข้าพระองค์ตัดสินใจจะแต่งงานแล้ว”

“ก็ดีสิลูก เป็นข่าวที่วิเศษจริงๆ พ่อแน่ใจว่า เราสามารถจัดหาคู่ครองที่เยี่ยมยอดให้แก่เจ้า
ได้”

“ไม่จำเป็นหรอกพะยะค่ะ ข้าพระองค์จะแต่งงานกับหญิงสาวที่ข้าพระองค์พบที่แม่น้ำ”

“อะไรกัน!”

สาวใช้คนหนึ่งซึ่งบังเอิญได้ยินเรื่องนี้เข้า จึงรีบไปพบกระถางดอกไม้ เพื่อแจ้งให้เธอทราบ
ข่าวดังกล่าว

“เจ้าชาย” เธอพูดค่อยๆ “เจ้าต้องการจะแต่งงานกับฉัน” แน่نونทีเดียว หล่อนคิดว่าต้องมี
อะไรผิดพลาดเป็นแน่ หรือไม่ก็คงเป็นเรื่องตลกอย่างร้ายกาจ จะมีใครต้องการแต่งงานกับเจ้าสาวที่
กระถางดอกไม้ครอบอยู่ที่ศีรษะ

ต่อมา ขณะที่เธอเดินเล่นอยู่ในสวน พลังครุ่นคิดรำพึงอยู่นั้นกระถางดอกไม้ก็ได้ยินเสียง
ดังมาจากตำหนัก

“ข้ามศพฉันไปก่อน!” พระบิดาของเจ้าชายกำลังตะโกนอยู่ “ฉันจะไม่ยอมให้เธอแต่งงาน
กับหญิงสาวผู้นั้นเด็ดขาด!”

“กรุณาคิดให้ดีเสียก่อนนะลูก” เสียงของพระมารดาดังขึ้น “มีสาวงามอีกมากมายที่ลูก
สามารถเลือกได้”

แต่เจ้าชายยังคงยืนยันว่าพระองค์จะไม่แต่งงานกับใครนอกจากกระถางดอกไม้
“โอละ เป็นอันว่าแกจะไม่แต่งงานกับใครเลยนี่สิ!” พระบิดาส่งเสียงคำราม และทันใดนั้นเอง
พระองค์ก็มีท่าทางโกรธกริ้วยิ่งขึ้น

เมื่อกระถางดอกไม้ทราบข่าวพระบิดามารดาของเจ้าชายเป็นทุกข์เพราะเรื่องของเธอ เธอจึง
รู้ว่า ทั้งหมดเป็นความผิดของเธอ และแล้วเธอก็ตัดสินใจจากปราสาทนั้นไปที่อื่น “พระองค์คง
เสียใจบ้างก็เท่านั้นเอง” เธอคิด “ไม่ว่า ข้าพระองค์ก็คงลืมฉันได้”

แต่ในขณะที่กระถางดอกไม้แอบเล็ดลอดออกไปในสวนผ่านทางประตูด้านหลังนั้น
เจ้าชายได้เดินอยู่ข้างนอกและมองเห็นเธอ”

เธอจะไปไหน” เจ้าชายร้องทัก พลังรีบเดินจ้ำลงมากระเบียดบ้านมาตามทางลงบันได
“เธอต้องไม่ไป! เธอคือสิ่งที่ฉันต้องการมากที่สุดในโลก!” เจ้าชายวิ่งไปหากระถางดอกไม้ แล้วจับ
มือเธอไว้ แต่พระบิดาของเจ้าชายก็วิ่งตามเจ้าชายมาทางบันไดด้วย

“พ่อบอกแกแล้วว่า พ่อจะไม่ยอมให้แกทำอะไรๆ แบบนี้เด็ดขาด!” พระบิดาของเจ้าชาย
ตะโกนใส่โอรสของพระองค์ “ถ้าแกไม่ลืมเรื่องหญิงสาวผู้นี้ฉันจะตัดศีรษะยายนี้ทิ้ง!” ทันทีที่พ่อจบบ
ลง พ่อของเจ้าชายก็ชักดาบยาวคมกริบออกแล้วเดินเข้าหาหญิงสาว

“เสด็จพ่อ”

“ถอยออกไป! ปล่อยให้ลูกชายหัวรั้น!” พ่อผลึกลูกออกไปแล้วยกดาบขึ้นเหนือศีรษะทันใดนั้นเอง ก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้น

กระถางดอกไม้เริ่มส่องประกายแสงเจิดจ้า ทำให้สายตาคอนที่มองดูอยู่มีดมัวลงทันทีทันใด และครู่ต่อมา รวากับมีมนต์คาถา กระถางดอกไม้นั้นก็แตกกระจายกระจายออกเป็นล้านๆชิ้น ตกอยู่ที่พื้น

เจ้าชายและพระบิดาจึงต้องมองดูสิ่งประหลาดมหัศจรรย์นั้นด้วยความตื่นเต้น กระถางดอกไม้ที่ไม่มีใครสามารถขยับเขยื้อนมาก่อนนั้นบัดนี้ได้อันตรธานไปแล้ว และบัดนี้นับเป็นครั้งแรกที่ทั้งสองพ่อลูกได้มองเห็นใบหน้าของหญิงสาว

“ก-กระถางดอกไม้” เจ้าชายพูดด้วยเสียงตะกุกตะกัก “เธอ...เธอคือเจ้าหญิงจริงๆ!”

พระบิดาของพระองค์รู้สึกแปลกใจกับความมดงามที่เจิดจรัสของกระถางดอกไม้ “สาวน้อย” พระบิดาของเจ้าชายตรัส “ฉันต้องขอโทษเธอด้วย ฉันนี่เชื่อจึ่งที่ไม่รู้ว่า ใครคือคนที่จะเป็นเจ้าสาวสำหรับลูกชายของฉัน กรุณารับข้อเสนอมองแต่งงานจากลูกชายฉันด้วยเถิด”

ด้วยเหตุนี้ กระถางดอกไม้จึงแต่งงานกับเจ้าชาย และแน่นอนทีเดียว เธอมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และหากคุณพิจารณาถึงเหตุผลของเรื่องนี้ คุณจะพบว่าคำแนะนำของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรนั่นเองที่ทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา

(จำนวนพยางค์/ประโยค 127.3/6.37)

(ปรับจาก “กระเรียนกตัญญู”. รวบรวมโดยชาอุมิ คาวาอุจิ. คินทาโร เจ้าหนุจอมพลัง. กรุงเทพมหานคร: รุ่งวัฒนา, 2533.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เจ้าหญิงกระถางดอกไม้

1. สาวร่างเล็กสวยงามและอ่อนหวาน หมายถึงใคร (การชี้คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม)
  - ก. สาวใช้
  - ข. คุณแม่
  - ค. กระถางดอกไม้

2. ก่อนที่แม่จะเสียชีวิต แม่ได้อ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากใคร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)
  - ก. พระพุทธรูป
  - ข. เจ้าแม่กวนอิม
  - ค. พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร

3. พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร คือใคร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)
  - ก. เทพเจ้าแห่งความดี
  - ข. เทพเจ้าแห่งความเมตตา
  - ค. เทพที่มาจากสวรรค์ที่มากอดค้อมองแม่กับกระถางดอกไม้

4. กระถางดอกไม้ลอยน้ำอยู่ที่คืน(การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)
  - ก. 1 คืน
  - ข. 2 คืน
  - ค. 3 คืน

5. ทำไมแม่จึงเอากระถางดอกไม้ครอบศีรษะกระถางดอกไม้เอาไว้ (การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล)
  - ก. ความเชื่อของแม่
  - ข. เพื่อความเป็นสิริมงคล
  - ค. เพื่อความปลอดภัยของกระถางดอกไม้

6. จงเรียงลำดับเหตุการณ์ตามความเป็นจริง (การเรียงลำดับเหตุการณ์)

1 เด็กเกรแกลังกระถางดอกไม้

2 แม่เสียชีวิต

3 กระถางดอกไม้กระโดดน้ำตาย

4 กระถางดอกไม้โดนนำไปทิ้ง

ก. 3 1 2 4

ข. 1 2 3 4

ค. 2 4 1 3

7. กระถางดอกไม้มีนิสัยอย่างไร (การชี้คุณสมบัติของตัวละครในเรื่อง)

ก. ใจดี

ข. เรียบร้อย

ค. ขี้เล่น

8. ชื่อเรื่องใหม่ที่เหมาะสมควรจะชื่อว่าอะไร (การตั้งหัวข้อเรื่อง และการจับใจความหลัก/ใจความสำคัญ)

ก. รักแม่แพ้กระถางดอกไม้

ข. กระถางดอกไม้ของคุณแม่

ค. กระถางดอกไม้หน้าโชค

9. กระถางดอกไม้ฆ่าตัวตายด้วยวิธีใด

ก. กระโดดน้ำตาย

ข. กลั่นหัวใจตาย

ค. ยิงตัวตาย

10. เจ้าชายประทับใจกระถางดอกไม้ที่อะไร (การเก็บรายละเอียดสำคัญ)

ก. เป็นคนน่ารัก

ข. เป็นคนพูดจานุ่มนวล

ค. เป็นคนขี้เล่น

เฉลยเรื่อง เจ้าหญิงกระถางดอกไม้

1. ค.	2. ค.	3. ข.	4. ก.	5. ค.
6. ค.	7. ค.	8. ค.	9. ก.	10. ข.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้ (กลุ่มทดลอง)

เรื่อง คมในฝัก

เวลา 1.30 ชั่วโมง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วันที่.....

ความคิดรวบยอด

การฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซี ทำให้จิตใจสงบและมีสมาธิ นำไปสู่ความเข้าใจบทอ่านและสรุปความได้ว่า พฤติกรรมของลูกชายนายพราน ที่สั่งสอนคนที่ไม่ซื่อสัตย์โดยการขอรางวัลการโบยหลัง 100 ทีจากพระราชอา แล้วแบ่งให้นายประตู่ชั้นนอกและชั้นในคนละครึ่งตามคำสั่งญาติที่ไว้ไว้กับนายประตู่ทั้งสอง ที่ว่าหากนายประตู่ให้ลูกชายนายพรานนำนอแรดถวายพระราชอาแล้วจะขอรางวัลด้วย เปรียบได้ดังสำนวน คมในฝัก ซึ่งหมายถึง ดาบที่คมกริบซ่อนคมอยู่ในฝัก สำนวนนี้หมายความว่า คนที่มีสติปัญญา ความรู้ ความสามารถแต่ไม่โอ้อวด จะใช้ความรู้เมื่อถึงเวลา ถ้าอยู่เฉย ๆ ดูไม่ออกแต่ถ้าพูดหรือทำจึงรู้ว่าเป็นคนฉลาด

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนมีความตั้งใจแน่วแน่จิตใจจดจ่อในเรื่องที่อ่าน
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถสรุปความจากบทอ่านได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ (30 นาที) กิจกรรมเต้าเต๋อซันซี เป็นการฝึกร่างกายและจิตใจให้มีสมาธิ โดยมีกิจกรรมดังนี้

1. การออกกายบริหาร 15 นาที โดยดูภาพและฟังเพลงใน VCD กายบริหารเต้าเต๋อซันซี ของ อาจารย์จ้าวเมี่ยวกว่าง จากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกัน
2. นั่งสมาธิ 10 นาที โดยเปิดเพลงดนตรีประจำวันจากเครื่องเล่นเทป ให้นักเรียนฟังขณะนั่งสมาธิ
3. การใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา โดยการให้นักเรียนท่องสื่อพัฒนาสติปัญญาเป็นระยะเวลา 8 นาที ก่อนอ่านบทอ่าน

ขั้นสอน (50 นาที)

1. ครูชี้แนะให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องคมในฝักอย่างคร่าวๆ และคาดคะเนเรื่องจากบทอ่าน ซึ่งครูจะเขียนหัวข้อเรื่องคมในฝักไว้บนกระดาน และให้นักเรียนออกมาเขียนการคาดคะเนที่ละคนจนหมดคำที่จะสามารถคาดคะเนได้อีก
2. ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านจากเรื่องคมในฝักในใจ 10 นาที
3. ครูเขียนคำศัพท์ยากบนกระดาน และให้นักเรียนวิเคราะห์คำศัพท์จากบริบทและเปิดพจนานุกรมบางคำที่ไม่แน่ใจความหมายของคำ
4. ครูและนักเรียนอภิปรายสรุปความจากบทอ่านเรื่องคมในฝักร่วมกัน
5. นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องรายบุคคลและครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง โดยให้นักเรียนสลับกันตรวจคำตอบกับเพื่อน
6. นักเรียนสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่านเรื่องคมในฝัก

ขั้นสรุป (10 นาที)

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความเรื่องที่อ่านและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

1. คะแนนจากการตอบคำถามในแบบฝึกหัด ซึ่งต้องได้อย่างน้อย 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. การสรุปความจากบทอ่าน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง
3. การสังเกตความมีสมาธิในการอ่านบทอ่านจากแบบสังเกตพฤติกรรม โดยสังเกตจากพฤติกรรม ดังนี้
  - 1) นักเรียนไม่คุยกัน ขณะที่อ่านบทอ่าน
  - 2) นักเรียนไม่เล่นกัน ขณะที่อ่านบทอ่าน
  - 3) การใช้สายตาจดจ่อที่ตัวอักษรขณะที่อ่านบทอ่าน

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอ่านเรื่องคมในฝัก
2. แบบฝึกหัดเรื่องคมในฝัก
3. เครื่องเล่นเทป/ม้วนเทปเพลงดนตรีประจำวันเต้าเต๋อซิ่นซี
4. คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก/VCD กายบริหารเต้าเต๋อซิ่นซี

5. คำศัพท์จากเรื่อง ได้แก่ กระต่อม นอแรด ย่อม พระทัย ทุจริต ถวายบังคม ทอดพระเนตร โบาย มหาดเล็กหลวง
6. สื่อพัฒนาสติปัญญา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้ (กลุ่มควบคุม)

เรื่อง คมในฝัก

เวลา 1.30 ชั่วโมง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วันที่.....

ความคิดรวบยอด

พฤติกรรมของลูกชายนายพราน ที่สั่งสอนคนที่ไม่เชื่อสัตย์โดยการขอรางวัลการโอบยหลัง 100 ที่จากพระราชชา แล้วแบ่งให้นายประตู่ชั้นนอกและชั้นในคนละครึ่งตามคำสั่งสัญญาที่ให้ไว้กับ นายประตู่ทั้งสอง ที่ว่าหากลูกชายนายพรานนำนอแรดถวายพระราชชาแล้วจะขอรางวัลด้วย เปรียบ ได้ดังสำนวน คมในฝัก ซึ่งหมายถึง ดาบที่คมกริบซ่อนคมอยู่ในฝัก สำนวนนี้หมายความว่า คนที่มี สติปัญญา ความรู้ ความสามารถแต่ไม่โอ้อวด จะใช้ความรู้เมื่อถึงเวลา ถ้าอยู่เฉย ๆ ดูไม่ออกแต่ถ้า พุดหรือทำจิ้งจู้ว่าเป็นคนฉลาด

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่ได้อ่านได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถสรุปความจากบทอ่านได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ นักเรียนทำกิจกรรมอย่างอิสระ (30 นาที)

ขั้นสอน (50 นาที)

1. ครูชี้แนะให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องคมในฝักอย่างคร่าวๆ และคาดคะเนเรื่องจากบทอ่าน ซึ่งครูจะเขียนหัวข้อเรื่องคมในฝักไว้บนกระดาน และให้นักเรียนออกมาเขียนการคาดคะเนที่ละคนจนหมดคำที่จะสามารถคาดคะเนได้อีก
2. ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านจากเรื่องคมในฝักในใจ 10 นาที
3. ครูเขียนคำศัพท์ยากบนกระดาน และให้นักเรียนวิเคราะห์คำศัพท์จากบริบทและเปิดพจนานุกรมบางคำที่ไม่แน่ใจความหมายของคำ
4. ครูและนักเรียนอภิปรายสรุปความจากบทอ่านเรื่องคมในฝักร่วมกัน
5. นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องรายบุคคลและครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง โดยให้นักเรียนสลับกันตรวจคำตอบให้เพื่อน
6. นักเรียนสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่านเรื่องคมในฝัก

ขั้นสรุป (10 นาที)

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความเรื่องที่อ่านและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

1. คะแนนจากการตอบคำถามในรูปแบบฝึกหัด ซึ่งต้องได้อย่างน้อย 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. การสรุปความจากบทอ่าน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอ่านเรื่องคมในฝัก
2. แบบฝึกหัดเรื่องคมในฝัก
3. คำศัพท์จากเรื่อง ได้แก่ กระท่อม นอแรด ย่าม พระทัย ทูจريت ถวายบังคม ทอดพระเนตร โบาย มหาดเล็กหลวง
4. สื่อพัฒนาสติปัญญา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คมในฝัก

ในป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ไปด้วยสัตว์ป่านานาชนิด มีนายพรานสองพ่อลูกปลุกกระท่อมพักอาศัยอยู่ในป่าแห่งนั้น

อาชีพของนายพรานก็คือ การหาของป่าไปแลกเปลี่ยนกับข้าวปลาอาหารและสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ จากในเมือง ทุกเช้านายพรานผู้พ่อจะเข้าป่า ส่วนลูกชายจะอยู่ที่กระท่อมคอยหุงหาอาหารไว้คอยท่าพ่อ เมื่อพ่อกลับมาในตอนเย็น

วันหนึ่งนายพรานออกจากบ้านแต่เช้า เพื่อเข้าไปหาของป่าอย่างเคย บังเอิญเขาถูกบู่เท้ากัด อาการสาหัสมาก แต่ถึงกระนั้น นายพรานก็พยายามแข็งใจเดินกลับมายังกระท่อมของเขาจนได้ แล้วนายพรานก็เรียกลูกชายมาบอกว่า

"ลูกรัก พ่อถูกบู่เท้ากัดเสียแล้ว คราวนี้เห็นทีจะไม่รอด คงไม่มีโอกาสได้เลี้ยงดูเจ้าอีกต่อไปแล้ว"

"ทำใจดี ๆ ไว้เถอะพ่อ พ่อคงไม่เป็นอะไรมากหรอก พ่อจะให้ผมช่วยอย่างไร พ่อรีบบอกมาเถอะ" ลูกชายนายพรานพูดให้กำลังใจพ่อ

"ต่อไปนี่เจ้าต้องช่วยตัวเองนะลูก เข้ามาใกล้ ๆ พ่อซิ แล้วเจ้าจงจำคำพ่อไว้ พ่อมีของดีอยู่อย่างหนึ่งนั่นคือ นอแรด เมื่อพ่อสิ้นใจไปแล้ว เจ้าจงเอานอแรดในยามนี้ไปถวายพระราชินี อย่าลืมทำตามทีพ่อสั่งนะลูกนะ" นายพรานพูดจบก็ยื่นนอแรดให้แก่ลูกชาย แล้วเขาก็ขาดใจตาย

ฝ่ายลูกชายนายพราน เมื่อพ่อตายก็มีความเศร้าโศกเสียใจ แต่ก็พยายามสะกดใจไว้รีบนำศพพ่อไปฝัง แล้วกราบลาศพพ่อมายังกระท่อมที่พัก ตรงไปเหยียบย่ำที่ไสนอแรดสะพายบ่าเดินทางเข้าเมืองหลวง เพื่อถวายนอแรดแด่พระราชินีตามที่พ่อสั่งไว้ เขาเดินทางไม่กี่วันก็ถึงเมืองหลวง จึงตรงไปยังประตูชั้นนอก แล้วพูดกับนายประตูชั้นนอกว่า

"ท่านนายประตู ผมต้องการจะเข้าเฝ้าพระราชินี ท่านจะกรุณาผมหน่อยจะได้ไหม"

"เอ็งต้องการจะเข้าเฝ้าพระองค์ท่านด้วยฐานะอันใดหรือ" นายประตูถามด้วยความสงสัย

"ผมมีของดีอย่างหนึ่ง ที่จะนำมาถวายท่าน"

"ของดีอะไรของเอ็งหรือ ไหนเข้าขอคุณหน่อย"

"นอแรดนี่ไงของดีที่ว่านั่น" ลูกชายนายพรานพูดพร้อมควักนอแรดออกมาจากย่ามให้นายประตู

นายประตูเมื่อเห็นลูกชายนายพรานมีนอแรดที่สวยงามจริง ๆ ก็คิดในใจว่า

"ถ้าลูกชายนายพรานนำไปถวายพระราชแล้ว พระองค์คงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง และอาจพระราชทานรางวัลให้แก่ลูกชายนายพรานเป็นจำนวนมาก"

เมื่อคิดดังนั้นแล้ว นายประตู่ชั้นนอกก็เกิดความโลภขึ้นมาทันที อยากรวยนั้นเลยเราจะต้องขู่เชิญให้เด็กคนนี้แบ่งรางวัลที่ได้รับแก่เราส่วนหนึ่ง จึงพูดกับลูกชายนายพรานว่า

"นี่เจ้าเด็กน้อย ถ้าขำนำเจ้าเข้าไปถวายนอแรดแด่พระราชแล้ว พระองค์พระราชทานรางวัลให้แก่เจ้า เจ้าจะต้องแบ่งรางวัลนั้นให้แก่ข้าครึ่งหนึ่งนะ ถ้าไม่ตกลงข้าก็คงจะพาเจ้าเข้าเฝ้าไม่ได้หรอก"

ลูกชายนายพรานได้ยินดังนั้นก็เกิดความไม่พอใจนายประตู่ ที่เป็นคนเห็นแก่ได้ ไม่ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ จึงคิดว่าถ้ามีโอกาสจะหาทางสั่งสอนนายประตู่ผู้นี้ให้รู้สำนึก แล้วพูดกับนายประตู่ว่า

"ตกลง ผมจะแบ่งรางวัลที่ได้รับให้แก่ท่านครึ่งหนึ่งแน่นอน"

"เอ็งอย่าโกหกนะ แล้วก็จำคำพูดของเอ็งเอาไว้ให้ดีนะ"

ว่าแล้วนายประตู่ชั้นนอกก็พาลูกชายนายพรานเข้าไปยังประตูชั้นใน พบนายประตู่ชั้นใน ก็เล่าเรื่องที่ลูกชายนายพรานจะขอเข้าเฝ้าพระราชเพื่อถวายนอแรด และมอบรางวัลครึ่งหนึ่งให้แก่ตน ให้นายประตู่ชั้นในฟัง

นายประตู่ชั้นในได้ฟังเรื่องทั้งหมด ก็เกิดความโลภอยากได้ในส่วนแบ่งจากรางวัลบ้างเหมือนกัน จึงพูดกับลูกชายนายพรานว่า

"แล้วข้าละ เจ้าจะให้อะไรบ้าง ถ้าข้าจะพาเจ้าเข้าไปเฝ้าพระราช"

"เอาเถอะผมจะไม่เอาอะไรเลย แต่ผมจะแบ่งรางวัลที่ได้รับทั้งหมดให้แก่ท่านทั้งสองคนละครึ่ง" ลูกชายนายพรานพูดยืนยัน ส่วนในใจนั้นก็คิดว่าจะหาโอกาสสั่งสอนคนทุจริตเห็นแก่ได้นี้ให้รู้สำนึกบ้าง

"เจ้าพูดจริง ๆ นะ เจ้าอย่าโกหกนะ ถ้าเจ้าโกหกเจ้าจะต้องเห็นดีกะข้าแน่" นายประตู่ชั้นในพูดขู่สำทับ

"ตกลงผมไม่โกหกท่านแน่ ขอจงพาผมเข้าเฝ้าโดยเร็วเถิด" ลูกชายนายพรานพูดขอร้อง นายประตู่ชั้นในได้ฟังดังนั้นก็ดีใจมาก จึงรีบพาลูกชายนายพรานเข้าเฝ้าพระราชทันที เมื่อหมอบถวายบังคมแล้ว ลูกชายนายพรานก็หยิบนอแรดจากถุงย่ามถวายแด่พระราช พระราชทอดพระเนตรนอแรด ทรงพอพระทัยมาก จึงตรัสขึ้นว่า

"นอแรดนี้สวยงามมาก เจ้าได้มาจากไหน"

"ข้าพระพุทธเจ้าได้นอแรดนี้มาจากพ่อของข้าพระพุทธเจ้าที่เป็นนายพราน พระพุทธเจ้าข้า"

"แล้วทำไมเจ้าถึงต้องนำนอแรดนี้มาถวายข้าด้วยล่ะ" พระราชตรัสถามต่อ

"พ่อของข้าพระพุทธเจ้าได้สั่งไว้ก่อนตายว่า ขอให้ให้นานอแรดนี้มาทูลเกล้าฯ ถวายแด่ พระองค์ พระพุทธเจ้าข้า"

"และเจ้าต้องการสิ่งใดตอบแทน เจ้าบอกข้ามาได้เลย ข้าให้เจ้าได้ทุกอย่าง"

ลูกชายนายพรานสมหวังตั้งใจ จึงคิดที่จะส่งสนนายประตู่ทั้งสองคน ให้เห็นโทษของความไม่ซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ จึงกราบทูลไปว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าไม่ต้องการทรัพย์สินเงินทองสิ่งของใด ๆ ทั้งสิ้น แต่จะทูลขอพระองค์สองอย่าง พระพุทธเจ้าข้า"

"เจ้าว่ามาเลยของสองอย่างนั้นมีอะไร ข้าจะจัดให้เจ้าเดี๋ยวนี้แหละ"

"อย่างแรก ข้าพระพุทธเจ้า ขอให้พระองค์รับข้าพระพุทธเจ้าไว้เป็นข้าทูลละอองธุลีพระบาทตลอดไป พระพุทธเจ้าข้า"

"และอย่างที่สองล่ะ ว่ามาซิ"

"อย่างที่สอง ข้าพระพุทธเจ้า ขอพระราชทานรางวัลการโอบยหลังให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าสัก 100 ที่ พระพุทธเจ้าข้า"

"เจ้าเป็นอะไรไปหรือ โอบยหลัง 100 ที่ เจ้าจะเอาไปทำไม เจ้านี้หาเรื่องเจ็บตัวเปล่า ๆ อยู่ดีไม่ว่าดี" พระราชาตรัสถามด้วยความแปลกพระทัย

"หามิได้ พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าจะขอแบ่งรางวัลการโอบย 100 ที่นี้ให้แก่นายประตู่ทั้งสองคน คนละครึ่งตามที่ได้ให้สัญญาไว้แก่นายประตู่ทั้งสอง ก่อนที่จะนำข้าพระพุทธเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ พระพุทธเจ้าข้า"

"อย่างนั้นหรือ เจ้าฉลาดมาก ข้าจะชุบเลี้ยงเจ้าและแต่งตั้งให้เป็นมหาดเล็กหลวงต่อไป และข้าเชื่อว่าเจ้าจะต้องเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต ส่วนนายประตู่ทั้งสองนั้น ทหารนำตัวทั้งสองคนไป โอบยหลังคนละ 50 ที่ เดี่ยวนี้"

(จำนวนพยางค์/ประโยค 125.5/6.03)

(ปรับจาก "คมในฝัก". นิทานพื้นบ้าน[Online]. (n.d.).

แหล่งที่มา : <http://www.rachinuthit.ac.th/moodle/mod/resource/view.php?id=245>[25
กันยายน 2550]

คมในฝัก

1. “ท่านนายประตุ ผมต้องการจะเข้าเฝ้าพระราชบิดา ท่านจะกรุณาผมหน่อยได้ไหม” คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร (การชี้คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม)
  - ก. นายประตุชั้นนอก
  - ข. นายประตุชั้นใน
  - ค. ท่านนายประตุ

2. อาชีพของพราหมณ์คืออะไร (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)
  - ก. หาดของป่า
  - ข. หานอัสตวี
  - ค. หาบของป่า

3. นายพราหมณ์โดนสุนัขกัด (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)
  - ก. งูเห่า
  - ข. งูเห่า
  - ค. งูกะปะ

4. นายประตุชั้นนอกกับนายประตุชั้นในมีลักษณะที่เหมือนกันตรงไหน (การเปรียบเทียบ)
  - ก. อารมณ์ดีเข้าตัว ให้อภัยคนอื่น
  - ข. เป็นคนเห็นแก่ตัว
  - ค. โลกอยากได้ของๆคนอื่น

5. ทำไมลูกชายของนายพราหมณ์จึงขอรางวัลเป็นการโบยหลัง 100 ที (การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล)
  - ก. ต้องการให้รางวัลให้นายประตุทั้งสอง
  - ข. ต้องการให้รู้โทษของความโลภ
  - ค. ต้องการสั่งสอนคนไม่ซื่อสัตย์

6. พระราชาแต่งตั้งให้ลูกนายพรานมีตำแหน่งอะไร

- ก. นายประตู่ชั้นนอก
- ข. นายประตู่ชั้นใน
- ค. มหาเด็กลีหลวง

7. ลูกนายพรานมีนิสัยอย่างไร (การซื้อปืนสั้ยของตัวละครในเรื่อง)

- ก. อดทน
- ข. ขยัน
- ค. ซื่อสัตย์

8. ชื่อเรื่องใหม่ที่เหมาะสมควรจะชื่อว่าอะไร (การตั้งหัวข้อเรื่อง และการจับใจความหลัก/ใจความสำคัญ)

- ก. ลูกนายพรานผู้มีคุณธรรม
- ข. คนใจยอมเป็นเหยื่อคนฉลาด
- ค. ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่

9. ลูกชายมีหน้าที่ทำอะไรเมื่อพ่อออกไปหาของป่า

- ก. ทำความสะอาดบ้าน
- ข. ออกไปหาข้าวปลาอาหารมาให้พ่อ
- ค. ทำกับข้าว หุงข้าวรอ

10. ใครเป็นคนพูดว่า "เจ้าจะต้องแบ่งรางวัลให้แก่ข้าครั้งหนึ่ง"(การเก็บรายละเอียดสำคัญ)

- ก. นายประตู่ชั้นนอก
- ข. นายประตู่ชั้นใน
- ค. ท่านนายประตู่

เฉลยเรื่องคมในฝัก

1. ข.	2. ก.	3. ข.	4. ค.	5. ค.
6. ค.	7. ค.	8. ก.	9. ค.	10. ก.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้ (กลุ่มทดลอง)

เรื่อง เมล็ดผักกาดพิเศษ

เวลา 1.30 ชั่วโมง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วันที่.....

ความคิดรวบยอด

การฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซี ช่วยทำให้จิตใจสงบและมีสมาธิ นำไปสู่ความเข้าใจบทอ่าน และสรุปความได้ว่า พระพุทธเจ้าสอนนางกัสาโคตรมีที่กำลังเสียใจจากการตายของลูกมาให้ พระพุทธเจ้าช่วยชุบชีวิต โดยใช้วิธีให้ค้นพบความจริงด้วยตนเอง ด้วยวิธีการให้นางไปหาเมล็ด ผักกาดจากบ้านที่ไม่เคยมีคนตายมาเพียงเมล็ดเดียวแล้วจะทำยวพิเศษชุบชีวิตลูกให้ นางกัสาโคตรมีไปหาเมล็ดผักกาดจากทุกบ้านก็ไม่มีเมล็ดผักกาดจากบ้านที่ไม่เคยมีคนตาย จึงค้นพบความจริงด้วยตัวเองว่าทุกบ้านล้วนเคยมีคนตาย นางจึงปลงตก และนำลูกน้อยไปฝังในป่าช้า

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนมีความตั้งใจแน่วแน่จิตใจจดจ่อในเรื่องที่อ่าน
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ฟังได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถสรุปความจากบทอ่านได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ (30 นาที) กิจกรรมเต้าเต๋อซันซี เป็นการฝึกร่างกายและจิตใจให้มีสมาธิ โดยมีกิจกรรม ดังนี้

1. การออกกำลังกายบริหาร 15 นาที โดยดูภาพและฟังเพลงใน VCD กายบริหารเต้าเต๋อซันซี ของ อาจารย์จ้าวเมี่ยวกวง จากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกัน
2. นั่งสมาธิ 10 นาที โดยเปิดเทปเพลงดนตรีประจำวันจากเครื่องเล่นเทป ให้นักเรียนฟังขณะนั่งสมาธิ
3. การใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา โดยการให้นักเรียนท่องสื่อพัฒนาสติปัญญาเป็นระยะเวลา 8 นาที ก่อนอ่านบทอ่าน

ขั้นสอน (50 นาที)

1. ครูชี้แนะให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องคมในฝักอย่างคร่าวๆ และคาดคะเนเรื่องจากบทอ่าน ซึ่งครูจะเขียนหัวข้อเรื่องเมล็ดฝักกาดวิเศษไว้บนกระดาน และให้นักเรียนออกมาเขียนการคาดคะเนที่ละคนจนหมดคำที่จะสามารถคาดคะเนได้อีก
2. ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านจากเรื่องเมล็ดฝักกาดวิเศษในใจ 10 นาที
3. ครูเขียนคำศัพท์ยากบนกระดาน และให้นักเรียนวิเคราะห์คำศัพท์จากบริบทและเปิดพจนานุกรมบางคำที่ไม่แน่ใจความหมายของคำ
4. ครูและนักเรียนอภิปรายสรุปความจากบทอ่านเรื่องเมล็ดฝักกาดวิเศษร่วมกัน
5. นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องรายบุคคลและครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง โดยให้นักเรียนสลับกันตรวจคำตอบกับเพื่อน
6. นักเรียนสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่านเรื่องเมล็ดฝักกาดวิเศษ

ขั้นสรุป (10 นาที)

2. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความเรื่องที่อ่านและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

1. คะแนนจากการตอบคำถามในแบบฝึกหัด ซึ่งต้องได้อย่างน้อย 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. การสรุปความจากบทอ่าน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง
3. การสังเกตความมีสมาธิในการอ่านบทอ่านจากแบบสังเกตพฤติกรรม โดยสังเกตจากพฤติกรรม ดังนี้
  - 1) นักเรียนไม่คุยกัน ขณะที่อ่านบทอ่าน
  - 2) นักเรียนไม่เล่นกัน ขณะที่อ่านบทอ่าน
  - 3) การใช้สายตาจดจ่อที่ตัวอักษรขณะที่อ่านบทอ่าน

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอ่านเรื่องเมล็ดฝักกาดวิเศษ
2. แบบฝึกหัดเรื่องเมล็ดฝักกาดวิเศษ
3. เครื่องเล่นเทป/ม้วนเทปเพลงดนตรีประจำวันแต่เช้าขึ้นสี่

4. คอมพิวเตอร์เน็ตเวิร์ค/VCDการบริหารแต่่าแต่่อขึ้นซี่
5. คำศัพท์จากเรื่อง ได้แก่ เพื่อกลิ่ง ตั้งไข่ ถูก ตะลอน หัวแก้วหัวแหวน
กระเซอะกระเซิง ฟุ่มฟาย ปลงตก
6. สื่อพัฒนาสติปัญญา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้ (กลุ่มควบคุม)

เรื่อง เมล็ดผักกาดพิเศษ

เวลา 1.30 ชั่วโมง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วันที่.....

ความคิดรวบยอด

การฝึกเทคนิคเต้าเต๋อซันซี ช่วยทำให้จิตใจสงบและมีสมาธิ ทำให้อ่านเข้าใจความบทอ่าน ได้ดีนำไปสู่ความสามารถในการอ่านสรุปความได้ว่า พระพุทธเจ้าสอนนางกิสาโคตรมีที่กำลัง เสียใจจากการตายของลูกมาให้พระพุทธเจ้าช่วยชุบชีวิต โดยใช้วิธีให้ค้นพบความจริงด้วยตนเอง ด้วยวิธีการให้นางไปหาเมล็ดผักกาดจากบ้านที่ไม่เคยมีคนตายมาเพียงเมล็ดเดียวแล้วจะทำยา วิเศษชุบชีวิตลูกให้ นางกิสาโคตรมีไปหาเมล็ดผักกาดจากทุกบ้านก็ไม่มีเมล็ดผักกาดจากบ้านที่ไม่ เคยมีคนตาย จึงค้นพบความจริงด้วยตัวเองว่าทุกบ้านล้วนเคยมีคนตาย นางจึงปลงศพ และนำลูก น้อยไปฝังในป่าช้า

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถสรุปความจากบทอ่านได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ นักเรียนทำกิจกรรมอย่างอิสระ (30 นาที)

ขั้นสอน (50 นาที)

1. ครูชี้แนะให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่องคมในฝักอย่างคร่าวๆ และคาดคะเนเรื่องจากบท อ่าน ซึ่งครูจะเขียนหัวข้อเรื่องเมล็ดผักกาดพิเศษไว้บนกระดาน และให้นักเรียนออกมา เขียนการคาดคะเนที่ละคนจนหมดคำที่จะสามารถคาดคะเนได้อีก
2. ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านจากเรื่องเมล็ดผักกาดพิเศษในใจ 10 นาที
3. ครูเขียนคำศัพท์ยากบนกระดาน และให้นักเรียนวิเคราะห์คำศัพท์จากบริบทและเปิด พจนานุกรมบางคำที่ไม่แน่ใจความหมายของคำ
4. ครูและนักเรียนอภิปรายสรุปความจากบทอ่านเรื่องเมล็ดผักกาดพิเศษร่วมกัน
5. นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องรายบุคคลและครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง โดยให้นักเรียน สลับกันตรวจคำตอบกับเพื่อน
6. นักเรียนสร้างแผนภูมิโครงเรื่องจากบทอ่านเรื่องเมล็ดผักกาดพิเศษ

ขั้นสรุป (10 นาที)

3. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความเรื่องที่อ่านและสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่อง
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

1. คะแนนจากการตอบคำถามในรูปแบบฝึกหัด ซึ่งต้องได้อย่างน้อย 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. การสรุปความจากบทอ่าน โดยการสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอ่านเรื่องเมล็ดผักกาดวิเศษ
2. แบบฝึกหัดเรื่องเมล็ดผักกาดวิเศษ
3. คำศัพท์จากเรื่อง ได้แก่ เพื่อคลั่ง ตั้งไข่ อุก ทะลอน หัวแก้วหัวแหวน กระเซอะกระเซิง ฟุ่มเฟือย ปลงตก

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมล็ดผักกาดวิเศษ

พระพุทธรูปเจ้าเป็นครูผู้ฉลาด ท่านรู้ว่าคนมีหลายจำพวก จึงสอนคนไม่ซ้ำแบบกัน เมื่อสอนคนที่ชอบคิดมาก ท่านก็ชี้แจงความจริงให้ฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน จนเขารู้ความจริงด้วยตัวเอง แต่สำหรับคนทั่วไปหรือเด็กๆ ท่านจะสอนโดยการเล่านิทานให้ฟัง และบางครั้งท่านก็สอนคนโดยไม่ต้องใช้คำพูดเลย

วันหนึ่ง ขณะที่พระพุทธรูปเจ้าอาศัยอยู่ในเมืองสาวัตถี ได้มีหญิงคนหนึ่งชื่อนางกิสาโคตมี อุ้มลูกน้อยที่ตายแล้วมาวางแทบเท้าพระพุทธรูปเจ้า นางมีน้ำตานองใบหน้า เพื่อคลั่งเหมือนคนบ้า เพราะเสียใจที่ลูกน้อยกำลังนำร่ำมาต่วนตายจากไป

นางจึงวอนต่อพระพุทธรูปเจ้าว่า "ท่านผู้วิเศษเจ้าข้า โปรดช่วยชุบชีวิตลูกของดิฉัน ไร่ ไม่น่าเลยลูกคนเดียวของดิฉัน กำลังตั้งไข่ซะ ไม่เช่นนั้นดิฉันต้องตายตามลูกแน่ๆ"

พระพุทธรูปเจ้ามองดูแม่เด็กด้วยความสงสาร ท่านรู้ว่าต่อนี้ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะชี้แจงความจริงตรงๆ ให้แก่หญิงคนนี้ ท่านจึงพูดปลอบโยนหญิงสาวว่า

"น้องหญิงเอ๋ย อย่าเสียใจไปเลย เราจะช่วยเธอ แต่ว่าเธอต้องเอาเมล็ดผักกาดเพียงเม็ดเดียวเท่านั้น มาให้เราเสียก่อน เพื่อทำยาวิเศษ มีข้อแม้ว่า เมล็ดผักกาดนั้นจะต้องได้มาจากบ้านที่ยังไม่เคยมีคนตายเลย"

นางกิสาโคตมีดีใจหยุดร้องไห้ รีบอุ้มลูกน้อยเที่ยวไปขอเมล็ดผักกาดตามบ้านต่างๆ

เมื่อนางเอ่ยปากขอเมล็ดผักกาดจากหญิงเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ก็ได้รับคำตอบว่า "เอาสิ เธอจะเอาเมล็ดผักกาดสักเท่าใดก็ได้ ฉันยกให้"

พอได้ฟังดังนั้น นางก็โลดใจกำลังจะฉวยเอาเมล็ดผักกาดนั้นอยู่แล้ว แต่จุกนี้ถึงข้อแม่ของพระพุทธรูปเจ้าได้ จึงถามหญิงเพื่อนบ้านว่า "บ้านนี้ยังไม่เคยมีคนตายเลยใช่ไหม" ก็ได้รับคำตอบว่า "อ้าวเธอจำไม่ได้หรือว่า ผัวของฉันเพิ่งตายไปเมื่อปีที่แล้วนี่เอง"

นางรู้สึกผิดหวัง แต่ก็ไม่ละความพยายาม นางอุ้มลูกตะลอนๆ ไปตามบ้านต่างๆ บ้านแล้วบ้านเล่า จนเหนื่อยอ่อนนอกอ้อมใจ ทุกๆ บ้านที่นางเคาะประตูเรียก เขามีเมล็ดผักกาดให้นางมากมาย แต่ทุกบ้านที่นางเคาะประตูเรียก เขามีเมล็ดผักกาดให้นางมากมาย แต่ทุกบ้านล้วนเคยมีคนตายมาแล้วทั้งนั้น เมื่อมาถึงบ้านสุดท้ายนางก็ได้รับคำตอบว่า

"โอ เธอถามอะไรเช่นนั้น เธอไม่รู้หรือว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของฉันก็เพิ่งตายไปเมื่อเช้านี้เหมือนกัน"

การที่นางกิสาโคตมีอุ้มลูกกระเซอะกระเซิงเที่ยวขอเมล็ดผักกาดตามบ้านต่างๆ เช่นนี้ ทำให้นางพบความจริงของชีวิตด้วยตนเองว่า

"โอเอ๋ย ฉันมาหลงพุ่มพวยว่าลูกของฉันเท่านั้นที่ตาย ทุกๆ บ้านเคยมีคนตายมาแล้วทั้งนั้น"

บางบ้านก็เพิ่งเสียลูกน่ารักไปเหมือนกับฉัน"

เมื่อคิดได้ดังนั้นนางก็ปลงตก นำลูกน้อยไปฝังไว้ในป่าช้า แล้วเดินก้มหน้าเงิบกลับมาหา พระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้ายิ้มรับ ทักทายว่า "แนะนำน้องหญิง เธอพบเมล็ดผักกาดไหม แล้วลูกของเธอไปไหนเสียเล่า"

นางตอบว่า "ดิฉันได้พบแล้ว วันนี้ตลอดทั้งวันดิฉันพบความจริงว่า ไม่ใช่แต่ดิฉันเพียงคนเดียวที่สูญเสียของที่รัก ทุกบ้านมีคนตายช่างโง่เขลาแท้ๆ ที่ดิฉันคิดจะชุบชีวิตลูกให้ฟื้นขึ้น ดิฉันได้นำลูกไปฝังในป่าช้าเมื่อเย็นนี้เอง บัดนี้ดิฉันกลับมาเพื่อขอให้ท่านช่วยชุบชีวิตของดิฉันให้ฟื้นขึ้นเถิด"

นางก็สาโคตมีหวังจะหาเมล็ดผักกาดวิเศษเพื่อเอามาชุบชีวิตลูกน้อยของนาง แต่แล้วด้วยอุบายอันฉลาดของพระพุทธเจ้า เมล็ดผักกาดนั้นเองกลับชุบชีวิตของนางขึ้นมาแทน โดยที่พระพุทธเจ้าไม่ต้องบอกความจริงแก่นางสักคำเดียว

(จำนวนพยางค์/ประโยค 123/6.63)

(ปรับจาก เมล็ดผักกาดวิเศษ. [Online]. (n.d.).

แหล่งที่มา : <http://www.budpage.com/tale25.html>. [25 กันยายน 2550]

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมล็ดผักกาดวิเศษ

1. “ท่านรู้ว่าคนมีหลายจำพวก” คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร (การซื้อคำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม)

- ก. พระพุทธรูป
- ข. พระพุทธเจ้า
- ค. พระโพธิสัตว์

2. พระพุทธเจ้าทรงสอนคนที่คิดมากด้วยวิธีการใด(การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. ชี้แจงอย่างละเอียด
- ข. เล่านิทาน
- ค. สอนโดยไม่พูด

3. ใครอุ้มลูกน้อยที่ตายแล้วมาให้พระพุทธเจ้าชุบชีวิต (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. นางวิสาขา
- ข. นางกัศปาคโคตรมี
- ค. นางมารตี

4. นางกัศปาคโคตรมีจัดการอย่างไรกับศพลูก(การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. เก็บศพไว้ในโลงแก้ว
- ข. ฝังในป่าช้า
- ค. เผาศพในป่าช้า

5. นางกัศปาคโคตรมีทราบว่าไม่สามารถชุบชีวิตลูกได้เพราะเหตุใด (การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล)

- ก. ทุกๆบ้านมีคนตาย
- ข. พระพุทธเจ้าเป็นคนบอกให้ทราบ
- ค. คนตายแล้วไม่สามารถฟื้นได้

6. ชื่อเรื่องใหม่ที่เหมาะสมควรจะชื่อว่าอะไร (การตั้งหัวข้อเรื่อง และการจับใจความหลัก/ใจความสำคัญ)

- ก. พระบารมี
- ข. เมล็ดผักกาดมหัศจรรย์
- ค. พระพุทธเจ้าของฉัน

7. พระพุทธเจ้าสอนเด็กโดยใช้วิธีการใด(การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. สอนโดยไม่ใช้คำพูด
- ข. ชี้แจงรายละเอียด
- ค. เล่านิทาน

8. พระพุทธเจ้ารู้ดีอย่างไรกับผู้หญิงที่ถูกตาย (การหาความเป็นจริงจากเรื่อง)

- ก. สงสาร
- ข. อุเบกขา
- ค. เมตตา

9. ทำไมพระพุทธเจ้าไม่สอนผู้หญิงที่ถูกตายด้วยวิธีอื่น (การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล)

- ก. นางกำลังคลั่ง ไม่มีสติฟัง
- ข. นางเป็นคนบ้า
- ค. นางร้องไห้ไม่หยุด

10. นางกัศปาคิดว่ามีเข้าใจว่าไม่สามารถชুবชีวิตลูกได้โดยวิธีใด (การเก็บรายละเอียดสำคัญ)

- ก. เข้าใจด้วยการชี้แจงเหตุผลจากพระพุทธเจ้า
- ข. เข้าใจด้วยตนเอง
- ค. เข้าใจเพราะฟังนิทานจากพระพุทธเจ้า

เฉลยเรื่องเมล็ดผักกาดพิเศษ

1. ข.	2. ก.	3. ข.	4. ข.	5. ก.
6. ข.	7. ค.	8. ก.	9. ก.	10. ข.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

ประมวลภาพถ่ายกิจกรรมการเรียนการสอนตามโปรแกรมฯ

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. การออกกายบริหารเต้าเต๋อซิ่นซี นั้งสมาธิเต้าเต๋อซิ่นซี และใช้สื่อพัฒนาสติปัญญา

1.1) การออกกายบริหาร

การออกกายบริหารท่าที่ 1

การออกกายบริหารท่าที่ 2

การออกกำลังกายบริหารท่าที่ 3

1.2) การนั่งสมาธิ

1.3) การใช้สื่อพัฒนาสื่อพัฒนาสติปัญญา

2. การสร้างเครือข่ายการคาดคะเน

3. การวิเคราะห์คำที่ไม่รู้จัก ซึ่งแบ่งเป็นการวิเคราะห์คำจากบริบทภายนอกคำศัพท์และตรวจสอบความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม

4. การสร้างแผนภูมิโครงเรื่อง

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวมะลิวัลย์ ศรีธีรวิวัฒน์ เกิดวันที่ 3 ตุลาคม พ.ศ. 2524 ที่จังหวัดสงขลา สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ครุศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับ 2 สาขาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี) เมื่อ พ.ศ. 2547 เข้าศึกษาต่อ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา ภาควิชา หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2548

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย